

Павло
Чучка

Павло Чучка

ЧИТАНКА ДЛЯ ТВЕРЕЗІХ і П'ЯНИХ

Деда у Нотаря

Деда
у Нотаря

ПАВЛО ЧУЧКА

Деця
у Ностагії

не тільки головна
історія України, а й

Закарпатська читанка
для тверезих і п'яних
у 2-х томах

(том перший і останній)

с. Баранинці – Ужгород
“Сливовиця & К”, “Поліграфцентр “Ліра”
2010

УДК 821.161.2 – 7'06
ББК 84 (4 Укр – 4 Зак)
Ч-96

На обкладинці в уніформі австро-угорського військового зображений мій дід. Йому я завдячуємою, котрою написана частина цієї книги.

*Павло Павлович Чучка, дід
(1883–1973)*

Селянин. Закінчив два класи мадярської початкової школи. Умів читати кирилицею, але писав латиникою, володів чотирма мовами. Учасник Першої світової війни. Дослужився до звання цуґсфюруера (командир взводу).

Воював на італійському та російському фронтах.

З 1933 по 1937 рік обирається старостою села Баранинці. Очолював сільський осередок аграрної партії.

Прихід радянської влади зустрів, маючи у своїй власності до 8-ми гектарів землі. Кілька діб його тримали в підвалі, поки дружина не записала усе господарство до колгоспу. Вивчив усіх 5-х дітей. Іван під час II світової війни дослужився до звання полковника Чехословацької армії, Маргарита довгі роки працювала високим посадовцем державного банку в Ужгороді, Павло став відомим мовознавцем, Федір був головним лікарем Мукачівщини, а Марія – артисткою Закарпатського народного хору.

Художнє оформлення і редакція – автора

Видання нецензурне і нецензуроване
Ціна нижча за ринкову, але вища від розумної

ISBN 978-966-2195-91-0

© Павло Чучка, 2002
© Сливовиця & К, 2010
© Поліграфцентр «Ліра», 2010

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

ПЕРЕДНЕ СЛОВО

Присвячу дамолюбам Закарпаття.

Ця книжка видана для читачього задоволення і для прибутку авторові. Якщо ж після прочитання її Ви не отримаєте задоволення, то авторові залишиться тільки прибуток...

Читанка для тверезих і п'яних – сцена у Світі книжка, що не має негативної критики. Якщо Вам не до вподоби тексти, то біда не в текстах... Біда у читачеві. Поміняйте свій стан і – читайте знову.

Читанка не претендує на щось велике. Вона претендує на більше: на Вашу прязнь до моєї малої Батьківщини.

Автор

Домолюб – патріот по-слов'янськи.

"Діча у погаря" – читанка для тверезих і н'яких

ВМІСТ

I. ІСТОРІЯ

Білохорватська казка	7
----------------------------	---

II. КАДРИ

Уруг'вайці	16
Про Карпатську Г ^У дею	17
Язык	18
Свиноменклатура	19
Гімн подкарпаторуської номенклатури 90-х	20
Пендрик Йолопович: "Море щастя" – програма ощасливлення наших краян	21
Комуно-нові українці	30
Еліта	32
Перед кінцем	33

III. ПОЛІТИКА

Я – намісник	35
Депутатський запит подкарпатського русина	38
Виборча платформа закарпатського центриста	41
Народники	43
Електораб	44
Політичний русин	46
Брифінг доктора Юрі Дубнича у м. Братиславі	48

IV. ЕКОНОМІКА

Ниє світла	55
Руки, які, справді, не крали	57
Круглий стіл з причин повені	58
Український термінатор	67

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

Кому жиється на русі, як у бога в пазусі.....	68
V. ЛЮБОВ ДО ПРАЦІ	
Сага про тенгерицьовода Маг'ду- пердовицю	73
Про чопського митника і границю- кормилицю	79
Носьме целтові ногавиці	81
Хлопик.....	85
Посівна-2000.....	87
VI. ПУТЬ У НАТО	
Бородіно.....	88
Одкровіння баранинського катуни	94
VII. КУЛЬТУРА	
Перша блискотека	101
Целофанове покоління обирає PEPSI ..	106
Художній голод у Ликицах.....	108
Фурув ай балта	113
VIII. ОСВІТА	
Закон Мерфі	114
IX. ОХОРОНА ЗДОРОВ'Я	
Не мож пити-I	117
Не мож пити-II	119
Не мож пити-III	120
ПРОКТОГРАМИ – 1-4	
1. Незламна	122
2. Не голодуйме!	123
3. Свербигузка	124
4. СНІД	125
X. СПОРТ	
Двигайме фотбал!	126
Пітю, не будь штангістом!	130

"Денса у поетара" – читанка для тверезих і п'яних

XI. СЕКС

Перша любов.....	132
Службова любов	134
Ружова любов.....	135
Курваш ай жони	136
Дутяк.....	140
Вичурки по-баранинські	143

XII. ДРУЖБА НАРОДІВ

Явліня.....	145
Жийме в'єдно!.....	151

XIII. НАЦІОНАЛІЗМ

Я люблю гнуй.....	156
Стихи о русинському паспорті.....	158

XIV. ДИТЯЧА ЛІТЕРАТУРА

Ленін ай дітвак.....	163
Таня	168
Таня ай "Динам(о)"	169
Таня ай ліс-кругляк.....	170
Таня ай фивники.....	171
Таня ай вибори	172
Таня ай РЕВолюція	173
Назар Стодоляр, або Новорічна п'єса для нових українців.....	174

XV. УКРАЇНСЬКО-УКРАЇНСЬКИЙ

СЛОВНИК НЕЗРОЗУМІЛИХ СЛІВ	181
---------------------------------	-----

XVI. ПРО АВТОРА

193

XVII. ПРО СПІВАВТОРІВ

204

XVIII. ЗАДНЕ СЛОВО

207

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

I. ІСТОРІЯ

*...Пітекантропи стали неандертальцями,
неандертальці стали кроманьйонцями,
кроманьйонці стали індоєвропейцями,
індоєвропейці стали слов'янами,
слов'яни стали білими хорватами,
білі хорвати стали русинами,
русини стали українцями...
Але серед українців донині
трапляються і пітекантропи,
і неандертальці, і кроманьйонці...*

БІЛОХОРВАТСЬКА КАЗКА

Я єм хорвáт, хорвáтом бúду
уéдно з матíров, утçьом
и наохтéма са обстáну
хорвáтом, а не русинó!

Муй дíдо був хорвáтом бíлим,
я – ма́ло чóрний, не бідá!
Голóвно, бýсьме розумíли,
же ми хорвáтська родинá.

Ми не хоть ко! Малі нарóди?
Лупíна! Хлóпці, нас є мнóго!
Бо, як казав небúжчик Брóдій,
“Ми єсть велікая страна!”

Русини – сплячí українцí,
а по-науковому – регіональнí українцí
Наохтема – навíки

"Деня у пастора" – читання для тверезих і п'яних

За нас писа́ли давні грéки,
сятíй Метóдій нас крестíв,
а рускíй царь Петро Великий
винó з Середнього возíв.

Шо нам францúзи, рúські, нíмци –
Де-Гóлі, Колі, Горбачóви –
Такíх є дóста в Баранинцьох,
у Худльові ци Страбíчóві.

Нас у Карпáтох є немáло
и ми ту лю́де не новí:
хорváти ми, а не мадýри
и не кацáпи-москалí,
и не словáки, не волóхи,
не цíгани, и не жидý,
и не поля́ки, и не сáси
ниýкі ми не русинý!

Ми вже Унгvár избудувáли
у tot далéкий тéмний час,
коли шí Áрпад из Аtíллом
попúд Уráлом коzi пас.

Саси – переселенцí із Саксонíї

Унгvar – українське місто поблизу с. Баранинцí, сучасна назва – Ужгород

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

Запамнятайте: ми – хорвáти,
а не “бідýшні русинý”,
Константинóполь розтрепáти
Олéгови допомоглý.

Помоглá нам Божа сýла,
коли Тýса ай Днíпро
вшíтькіх нас из'єдночýла
в рúський на́род на добро.

З тóго часу ми, хорвáти,
тýверцí и уличí,
подоляни, сíверяни,
волиняни, гуцули...
Єдна зýмля, єдна ма́ти,
єдéн Бог и єдéн плуг,
єдна бýсіда и влáда –
зато Гóсподь нам помýг.

Дру́гі на́роди пропáли:
як прийшли, так и пушли –
гунни, ѓóти и хозáри,
кéльти, половцí, авáри
и ѓерóли, печенíги,
песигóловцí, ѓепíди
од Урала аж до Праги
вýздихали дóгде лáби.

Бідýшні – смердючи
Вшíтькіх – усíх
Из'єдночýла – об'єднала
Киби – якби

“Деса у потара” – гитанка для тверезих і п’яних

Були би ай ми пропали
наохтёма, як вони,
кибісьме са збізували
лем на свої катуни.

Из страху, вби нашу зымлю
чужий дако не забраў,
вшітькі племенá дов’єдна
изонанджив Святослав.

А потому Володимир,
позад нього Ярослав
фурт из наими мав роботу –
Русь дов’єдна истігав.

Збізували – понадіялись
Катуні – солдати
Дако – хтось, дехто
Иzonанджив – тут об’єднав
Фурт – постійно

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

Так ми стáли рúські лю́де:
од Кíєва до Карпат –
буковíнець, волиня́нин,
галичáнин ай хорвáт.

Де са взя́ли московíни?
То – пудкóпилені фíни,
фáйта йншака домáк:
мáтір мають из Казáні,
из Карéлї – сестrá,
тю́тка из Тмутаракáні
а отíць – из-над Дніпра́.
Но лем са од нíх позвíдай,
де їм кóрінь, родина́?
И учúєш: там, де стáне
чýжмов рúсскíй катунá!

Московíни са міша́ли
Из карéлами в тайгí,
пак од нас имнá укрáли,
кáжуть: “Рúські ми, з Русí!”

Раз ци два спалíли Кíїв,
пúстили на Русь ордú,
взя́ли од нас патríарха
ай гетьмáнську булавú.

Пудкóпилені – пíдбайстрючені
Фáйта – порода, рíд
Домáк – зовсíм, повністю
Лем – лиш, тíльки
Чýжмов – чоботом
Пак – потíм
Ай – i, та

“Деня у пастора” – читанка для тверезих і н’яніх

Ми зустáли без держáви,
вóйска, цéркви ай имнá,
а поляки и мадáри
одорвáли нас од пня.

Зажури́лиса русýни
на днíпрóвих берегáх:
“Назвемéса українцí”, –
так повíв єдén монах.

Розийшлýса христiяни:
рúські – дóвкола Москвý,
українцí – гет степáми,
а в Карпáтох – русинý.

Ко хотíв – учíв нас жýти:
Вíдень, Кráков, Букурéшт,
Истамбúл, Варшáва, Прага
и Москвá, и Будапéшт.

Войовáла Україна
из поляком, маскальом –
не хотíла са схилýти
перед жíваном-царьом.

Ми са збóку призерáли,
як са мúчили братý,
а за tot час нас мадáри
попуд сéбе узялý.

Повíв – сказав
Жíваном – розбíйником
Призерáли – придиwлялися

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

Ай московський царь не чекав:
“Русскіє вы, русіны!”
Лем би’зьме до України
вéцце нýгда не тяглý.

А коли́ повів Духнович:
“За горами – не чужí!” –
дотипíрь са бісять наші
фёнцики и бродії.

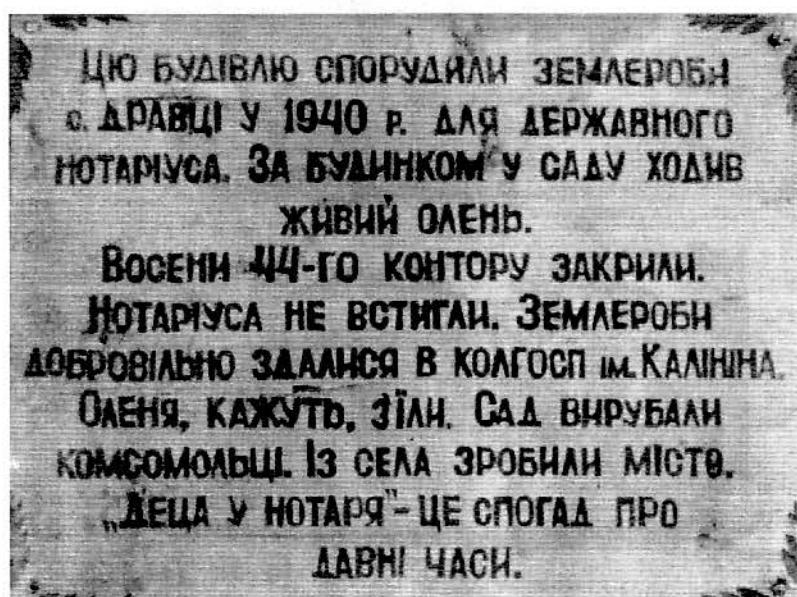
А коли́ в тридцять дев'ятум
пудкарпатські русинí
заявили “Ми – вкраїнці”, –
потопили їх в кровлі.

“Деня у нотаря” – читанка для тверезих і п’яних

А по войні из Востóка
засвітýла нам Москвá:
прийшли лéнінські идеї,
з нíма й стáлінські дíла.

Онь тогдí ми заспівáли:
“Наохтéма вракашí!”
Кóтрий пárтію не слáвив,
пушóв, сéгінь, в Соловкý.

Прийшли цúроші з пíштольов,
заложíли нам калгóз,
мáргу взяли, керти, поле,
заревáли: “План дайóш!”

Наохтéма вракашí – навíки разом
Сéгінь – бідолаха
Цúроші – голодранці, задріпанці
Заложили – заснували
Мáргу – велику рогату худобу
Керти – городи, сади

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

Бúв'ись ґáзда – до калгóза!
Вшítко штátови оддáй,
сýна вúгодуй до вóйска,
а сам ráдосно спíвáй.

Спíвáй, хлóпе, за серýнчу,
за богáтоє життý,
за побéду комунíзма
ай за “грúшку Іллíча”.

Подíли собí купóни,
вbi'sь до місяця не здох,
куп си цúкру на талóни
й мýдло од вушíй и блох.

Зийшлó сónце над Говéрлов –
розонáнджуєса динь.
Україна шí не вмérла,
а из ньюв не вмер русýн!

Стань пуд сýньо-жовту фáну,
най увýдить Господь Бог:
нáша зýмля має пáна –
то вкраїнський наш нарóд!

1991 р.

Гáзда – господар
Штátови – державí
Серýнчу – щастя
Грúшку Іллíча – лампочку Іллíча
Ньюв – нею
Розонáнджуєса – тут розпочинається
Фáну – прапор

ІІ. КАДРИ

УРУГВАЙЦІ (коломийка)

Подкарпаторуський край!
Європейський Уругвай!
Кильо'сь дав блудних синох
медвідьох-начальникох!
Кильо їх сидить в контóрах
нам на гáньбу й нашим góрам!
Кильо бólванох, дебíлох,
сýлгамошних имбeцилох
твéрдо нас ведуть в блудí,
гет, по лéнінськую путí!
Кильо здрíмбали людéй!
Як свинéй!
Гей!

1982 р.

Кильо'сь – скільки ти
Сýлгамошних – надгулькуватих
Здрíмбали – згвалтували

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

ПРО КАРПАТСЬКУ ІДЕЮ (притча)

Як відомо, найвища гора українських Карпат Говерла є залишком Вавилонської вежі. Її мурували з кам'яних скрижалей та глинняних вальок у формі клинописних табличок задовго до піраміди Хеопса. Це був перший словник людей кам'яного віку. Починався словник літерою "А" біля піdnіжжя гори і мав закінчитися літерою "Ь" на вершині, тобто на 32-му ярусі. Однак роботи зупинилися на букві "У", точніше на слові "українці". Будівельники пересварилися, бо одні хотіли записатися русинами, інші – руснаками, треті – руськими, четверті – лемками, п'яті – бойками... Поки одні словоблудили, інші розбрелися на чотири боки.

А недобудована вежа заросла лісом-кругляком по 30 срібляників за кубометр. Один із мулярів античний герой Дот (англійською Hero@dot) записав, що назва Говерла БУКВАльно означає: гора, на яку щороку видираються українці і роздивляються довкола, куди би податися за ліпшим життям замість того, аби самим навести порядок у своїй країні.

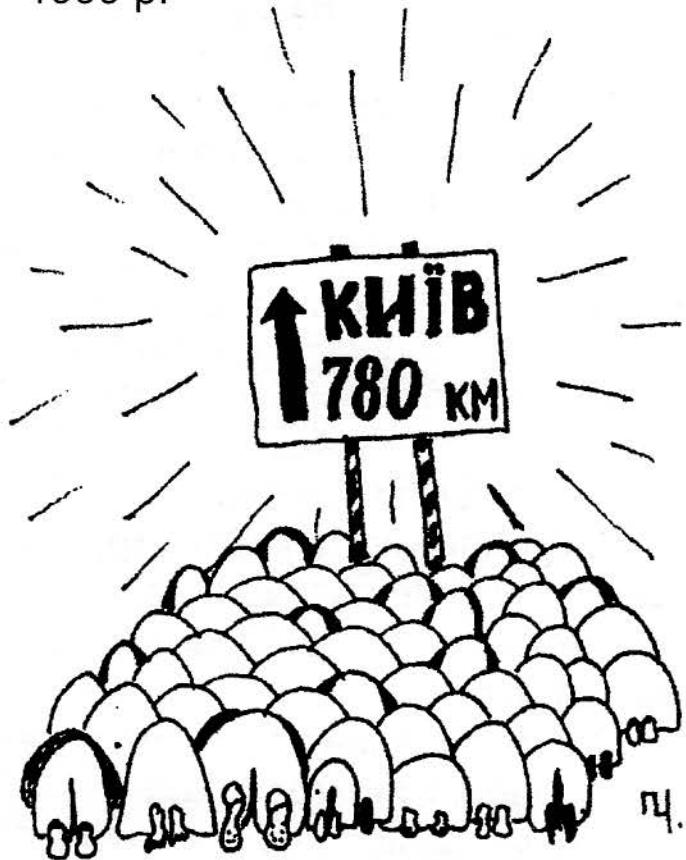
(Із Карпаторуського Сонника)

ЯЗИК

Ми русини довгоязикі:
у нас найдовші язики!
Ми здатні стоячи над Ужем
лизати в Києві зади.

Язык до Києва веде
усякого, кто знає мови,
а кто не знає ні одної,
до президента доросте.

1999 р.

Русини – сплячі українці
Над Ужем – над річкою Уж, що тече
з України через
м. Ужгород у Європу

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

СВИНОМЕНКЛАТУРА

Покидаю цей світ навікі,
вже дорога у вічність відкрита,
полишаю свій офіс, свій факс, печаткі
та жалкую лише за коритом.

Не цікавлять мене ні програми,
ні реформи, ні плани великих...
Я не йшов по дорозі із вами
я знайшов своє щастя в кориті.

Народився і жив без моралі:
стільки років спокійно прожито...
Я поставив би на п'єдесталі
теплий хлів і велике корито.

Помираю: труна вже у сінях
я дотяг до останньої миті.
Моя воля (молю на колінах) –
поховайте мене у кориті.

1999 р.

"Деніа у погара" – читанка для тверезих і п'яних

ГІМН ПОДКАРПАТОРУСЬКОЇ
НОМЕНКЛАТУРИ 90-Х

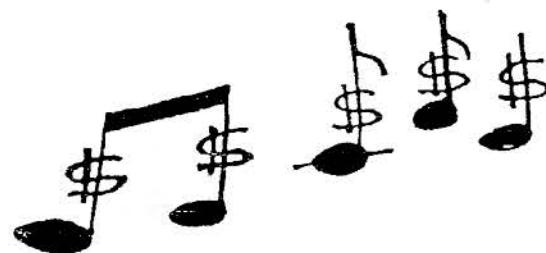
Ще не вмерла Верховина,
як ліси у горах,
ще нам браття-українці
красти тут дозволять.

Згинуть наші конкуренти,
як шовдарь у роті,
запануємо у краї,
як вепирь в болоті.

Гроші й славу ми положим
нашого народу,
а взамін собі попросим
крісла в нагороду!

(Музика
Лісбанку.
Слова також кримінальні)

2000 р.

Шовдарь – окіст, окорок, шинка, символ
достатку на Закарпатті

Вепирь – вепр, кабан

Лісбанк – збанкрутілий закарпатський
банк, який безкарно грабував
бідних і роздавав багатим
("антиРобінГуд")

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

ПЕНДРИК ЙОЛОПОВИЧ: “МОРЕ ЩАСТЯ – ПРОГРАМА ОЩАСЛИВЛЕННЯ НАШИХ КРАЯН”

ЖУРНАЛІСТ: Шановний Пендріку Йолоповичу, Ви були, є і продовжуєте залишатися першим чоловіком у області після перемоги Великого Жовтня над малим народом Закарпаття. Скажіть, що робить нинішня адміністрація краю для доброту населення області?

ПЕНДРИК ЙОЛОПОВИЧ: Ми розробляємо законопроект “Про особливe, спеціальне, зональне, самоврядне, курортно-шашличне урочище Закарпаття у складі самого себе”. Скорочено – ОССЗКШУЗССС.

ЖУРН.: Хто це “ми”?

П. Й.: “Ми” – це найкращі кадри авангарду робітничого класу, які ще не встигли створити спільні підприємства для дружби нашого народу з іноземними інвесторами.

ЖУРН.: У чому полягає суть цього ОССЗКШУЗССС?

П. Й.: У тому самому, що і СССР – зробити народ щасливим.

ЖУРН.: Чи означає це досягнення комуністичного принципу “Від кожного – по можливостях, кожному – по потребах”?

П. Й.: Звичайно. Більше того, для багатьох цей принцип став реальністю. Наприклад, я вже понад сорок років працюю так, як можу, а моя родина одержує все, що захоче. Повірте, в цьому немає нічого поганого. Дивно, чому

"Діса у потара" – читанка для тверезих і п'яних

люди цього ніяк не хочуть порозуміти. Напевно, преса недостатньо висвітлює переваги нашого способу життя.

ЖУРН.: Пендріку Йолоповичу, у Вас є якась програма ощасливлення наших країн?

П. Й.: Аяюже! П'ятдесят років я висуваю різні програми, наприклад: "Будемо жити щасливо" (1945), "Назустріч колгоспному щастю" (1948), "Не у танках щастя" (1956, 1968, 1979), а нині я виступаю з універсальною програмою "Море щастя".

ЖУРН.: Чи є якась відмінність між Вашими програмами?

П. Й.: Так, величезна: усі попередні програми були націлені на досягнення рівня життя, який уже колись був. Нинішня програма розрахована на щастя самоврядне.

ЖУРН.: Як ви розумієте самоврядність?

П. Й.: Це, коли самі русини стануть в ряд і не пропустять нікого на нашу з моїм апаратом землю. Розумієте, яке це щастя бути господарем на СВОЇЙ землі!

ЖУРН.: А при чому тут море?

П. Й.: Море утвориться, коли ми величезною дамбою загатимо річки Тису, Латорицю, Уж і затопимо нашу область. Тут настане відчутне полегшення: з області знімуть план здачі зернових, бобових, картоплі, винограду тощо.

ЖУРН.: Зачекайте, а ми самі що будемо їсти, коли все опиниться під водою?

П. Й.: А ми будемо вирощувати рис.

Ще не було так погано, щоби не могла бути гірше

ЖУРН.: Ми і рис? Ми ж не вміємо... Це ж нетрадиційна для області культура.

П. Й.: Була нетрадиційною! Нашою програмою "Море Щастя" передбачено привезену раніше робочіу силу із новозатоплених заводів-гігантів "Електродвигун" і "Турбогаз" відправити назад, а на їх місце завеземо наших братів в'єтнамців, корейців, червоних кхмерів, китайців...

ЖУРН.: Пендріку Йолоповичу! Виходить, обласний центр буде затоплено?

П. Й.: Безумовно. Причому, в першу чергу, разом із Мукачевом, Перечином, Хустом, Іршавою, Виноградовом, Береговом, Тячевом, Свалявою... Столиця краю русинів переноситься у морський порт Міжгір'я. Крім нього, збережутися ще два райцентри – Рахів і Великий Березний.

ЖУРН.: А Воловець – ні?

П. Й.: Воловець – ні. Там німці побудують найбільшу в Карпатах судноверф. І, взагалі, Закарпаття буде перейменоване у Карпато-водську область.

ЖУРН.: А куди ж подінуться жителі Ужгорода?

П. Й.: Повернуться в рідні краї. Підраховано, якщо усі приїжджі ужгородці повернуться додому, то місто стане безлюдним.

ЖУРН.: Зізнаюся, тільки тепер починаю усвідомлювати грандіозність Вашого задуму. Це ж не стане ні залізниць, ні автомашин, ні пішоходів. Як же можна без транспорту в наш час?

"Деня у повара" – романка пра творчых і н'анс

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

П. Й.: Програмою “Море Щастя” враховано все. Щодня між Великим Березним та Раховом курсуватимуть теплохід “Пішта Фенцик” і танкер “Пістрялово”. Водний транспорт, за прогнозами експертів, поглинє всю надлишкову робочу силу Карпатоводської області. Нечуваного розквіту набуде приватне Ґондолльєрство, а професії боцман, лоцман, кок, акванавт стануть доступними для карпатоводця, як гранчак студеної води. Чимало колишніх доярок і кукурудзоводів знайдуть працю на китобійній флотилії “Велика Доброң”, фрегаті “Жужіка” та криголамі “Фанчиково”. До речі, село Фанчиково перед затопленням також буде перейменоване на село Еспаньйолівка. Це на згадку про перехід фанчиківського Василя Раца із “Динамо” (Київ) до іспанського футбольного клубу.

ЖУРН.: Пробачте, а чи не забагато невмотивованих перейменувань: Еспаньйолівка, Карпатоводська, Тульська, Новоросійська?

П. Й.: Бачите, мені особисто все одно. А Вам? Ну, яка Вам різниця, що там внизу під водою? Ну, було місто над Ужем, стане місто під Ужем. Словом, область буде затоплена, як книжка пише.

ЖУРН.: А хіба вже про це десь написано?

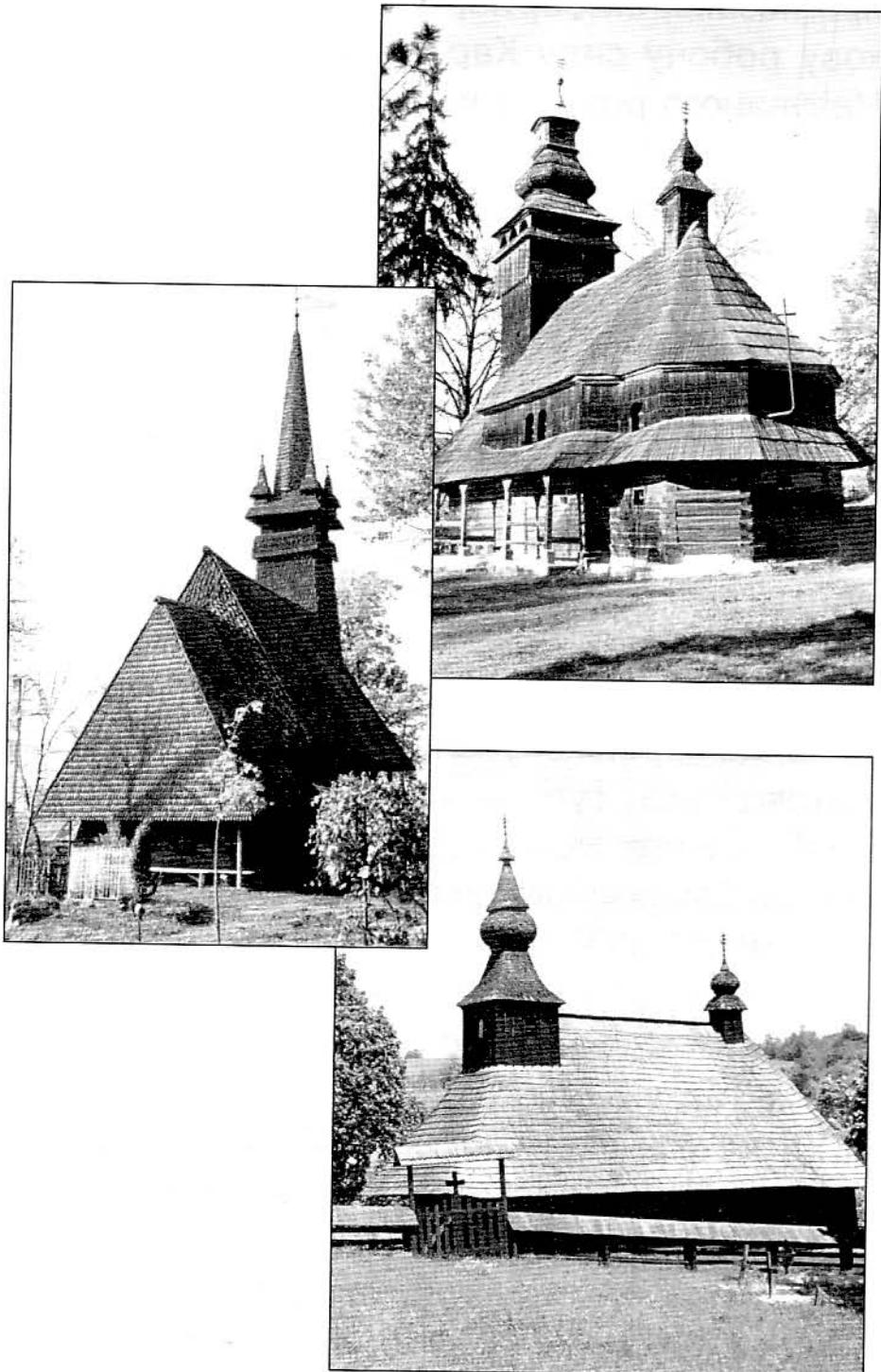
П. Й.: Так, у Біблії.

ЖУРН.: Між іншим, чи передбачає Ваша програма “Море Щастя” врегулювання міжконфесійних суперечок?

П. Й.: Безперечно, причому раз і назавжди. Після затоплення області десятки дерев'яних

"Деня у потара" – читання для тверезих і п'яних

культурних споруд спливуть на поверхню Моря Щастя. Якій із конфесій пощастиТЬ більше, та і буде мати свої храми.

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

ЖУРН.: А національне питання? Не можна ж різати по живому, точніше, топити живих людей!

П. Й.: З ними все ясно: угорці – в Угорщину, румуни – в Румунію, німці – в Німеччину, словаки – в Словаччину, росіяни – в Росію, євреїв – в Америку, цигани – в Індію, галичани – в Галичину, гуцули – на Івано-Франківщину... Тут залишиться адміністрація ОССЗКШУЗССС та обслуговуючий персонал із Товариства плаваючих русинів.

ЖУРН.: Виходить, що наші сусіди з-за перевалу не зможуть навіть приїхати покупатися у морі закарпатського щастя?

П. Й.: Не зможуть, бо, за програмою, один кооператив із Ніредьгази повинен відбудувати фортифікаційну лінію Арпада у Карпатах.

ЖУРН.: Цікаво, Ваша програма “Море Щастя” подібна до того, що робиться в Криму. Там також розпочалися роботи по відновленню оборонної лінії на Перекопському перешейку. Цей збіг випадковий?

П. Й.: Та Ви що! Це абсолютно різні речі. Адже в Криму виконується програма “Щастя на суші”, а наша програма, наголошую, зветься “Море Щастя”. Нам, до речі, набагато близчкою є програма “Щастя на річці”, що виконується у Придністровській республіці. А кримська автономії – це наступний етап.

ЖУРН.: Між іншим, шановний Пендріку Йолоповичу, Крим – це здравниця і Закарпаття – здравниця. А після затоплення від Вашої курортно-шашиличної зони нічого не залишиться.

"Дені у погара" – читанка для тверезих і н'яних

П. Й.: Навпаки, створивши Карпатоводське море, ми вирішимо всі проблеми охорони здоров'я, не давши жодної додаткової амбулаторії, жодного шприца, жодного випускника відмінника медичного факультету УжДУ. Усе це за нас зробить цілюще море, в якому розчиниться і солотвинська сіль, і 360 мінеральних джерел Карпат, розквітне водний спорт, а взимку – хокей під Говерлою. Більше того, як усе покриє вода, то ніде буде будувати нову Пістрялівську РЛС. А це – здоров'я!

ЖУРН.: Пендріку Йолоповичу! Скажіть відверто: Ви вірите в успіх Вашої програми "Море Щастя"?

П. Й.: І так, і ні. Донедавна я не сумнівався в її реалізації. А тепер важче стало працювати. Заважає демократія.

ЖУРН.: Ви хіба проти демократії?

П. Й.: Боронь боже! Я – за! Обома руками, але ж має бути елементарний порядок. Я розумію демократію так: якщо ти вчитель – вчи, муляр – муруй, лікар – лікуй, робітник – роби, бігун – біжи. Але коли вчитель, муляр, лікар, робітник, бігун пхають носа не у свої справи, називають себе демократами, заважають тобі працювати і погрожують, що викинуть тебе із кабінету на завод чи колгосп... То це вже, профі, не демократія. Так ми ніколи нічого не доб'ємося. Так ми ніколи не затопимо нашу область заради щастя людей! Я за демос! За людей! За народ!

ЖУРН.: І за гласність?

Ще не було так почно, щоби не могло бути гірше

П. Й.: І Ви вже про гласність? Послухайте:
дали Вам гласність?

ЖУРН.: Дали.

П. Й.: Ну, то й мовчіть собі. Чого Вам іще
треба!

Записано в березні 1992 р.

"Денса у пастора" – читанка для тверезих і п'яних

КОМУНО-НОВІ УКРАЇНЦІ (гімн)

“Союз нерушимый республик советских...”
Як солодко-гірко.., як душу ятрить...
Це ж нам комуністам і каґебістам,
без Родіни, як без ста грамів, не жить.

Пізвіку в страху пів Європи тримали:
ГУЛАГи, психушки, черъомуха-газ...
І як же це ми Союз просвистали?
Це неймовірно! Це просто атас!

Віддали прибалтів, Дунайську рівнину,
Балканські вершини віддали... Нехай!
Бог з ними, Судети. Та щоб Україну?
О ні, це занадто. Оце уже край!

Ми будем боротись. Вставай, Муравйов!
Ми рушимо дружно в червоних колонах
“в последний, он самый решительный бой”
з портретом Кремля та з піснями Кобзона.

Дорога відкрита: при владі – свої,
міліція служить тому, хто сильніший,
безпека – та ж сама, війська – без платні.
Переможе багатший, нахабний, дикіший.

Конституція – пшик, а для дурника – цяцька.
Незалежність холопам давати? Це ж сміх!
Малороси достойні тільки кріпацтва:
синьо-жовтий “Кобзар” і червоний батіг!

Ще не було так погано, щоби не могла бути гірше

Ви боролись за тризуб, за мову...
Ми ж – за долари, марки, червінці.
Час минув – ми вертаємось знову...
Ми – комуно-нові українці!

**Цю державу ми вкрали для себе,
а взамін вам дамо Лукашенка,
І нехай помогає вам Небо
не забути свого Шевченка!**

1997 р.

Адольф Віссаріонович Чаушеску

"Денса у поваря" – читанка для тверезих і п'яних

ЕЛІТА

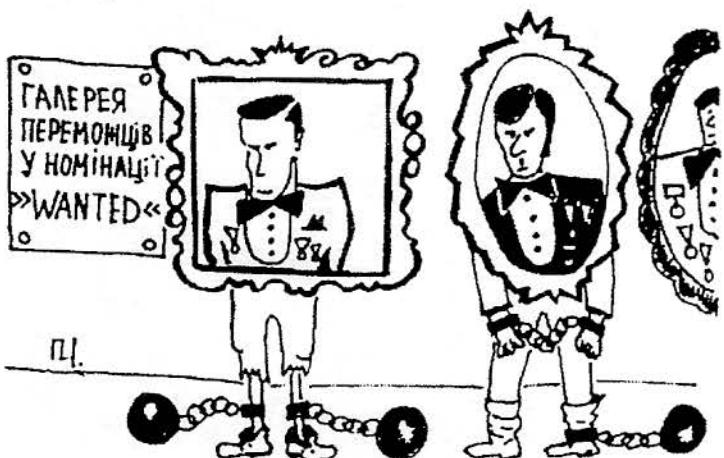
Не так давно ще
босими ногами
місив я курячкі
на обийстю у мами.

А нині
іспанську плитку і паркети
топчу я гордо
в адмінкабінеті.

Службовий "Джип",
в приймальні – юна ляля,
зв'язок "на верх" – мобілка,
зв'язок з народом – "галя".

Мене вже скоро заберуть горі,
та зволікають з рішенням в верхах.
Невже накапали свої,
що мої ноги все ще в курячках?

1999 р.

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

ПЕРЕД КІНЦЕМ

Ще раз вкраду,
Ще раз і все.
І перестану.
Ще раз візьму,
раз согрішу
і чесним стану.
Ну, може, ще раз ризикну...
А, може, братиму
аж поки не охляну?
Ще раз цих лохів обману,
відтак на пенсію піду
і заспокоюсь.
Не заспокоюсь!
Мені мій голос тихо радить:
“Не будь дурний. Кради,
Тут злодіїв ніхто не садить.
Тут, навпаки, медаль дають.”
А не дадуть, то сам урву.
І не одну.
Глупо не красти,
коли є з ким,
коли є що,
коли є в кого
і є де класти.
Глупо не красти,
коли є сила.
Все для дітей!
Заради них
Піду на все!

"Дені у погаря" - читанка для тверезих і п'яних

Мою любов до них
зупинить лиш могила.
От тільки совість не вкраду.
Її я втратив крадучи...
А мамка так мене просила...
І до причастя ведучи
бути людиною учила.

2004 р.

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

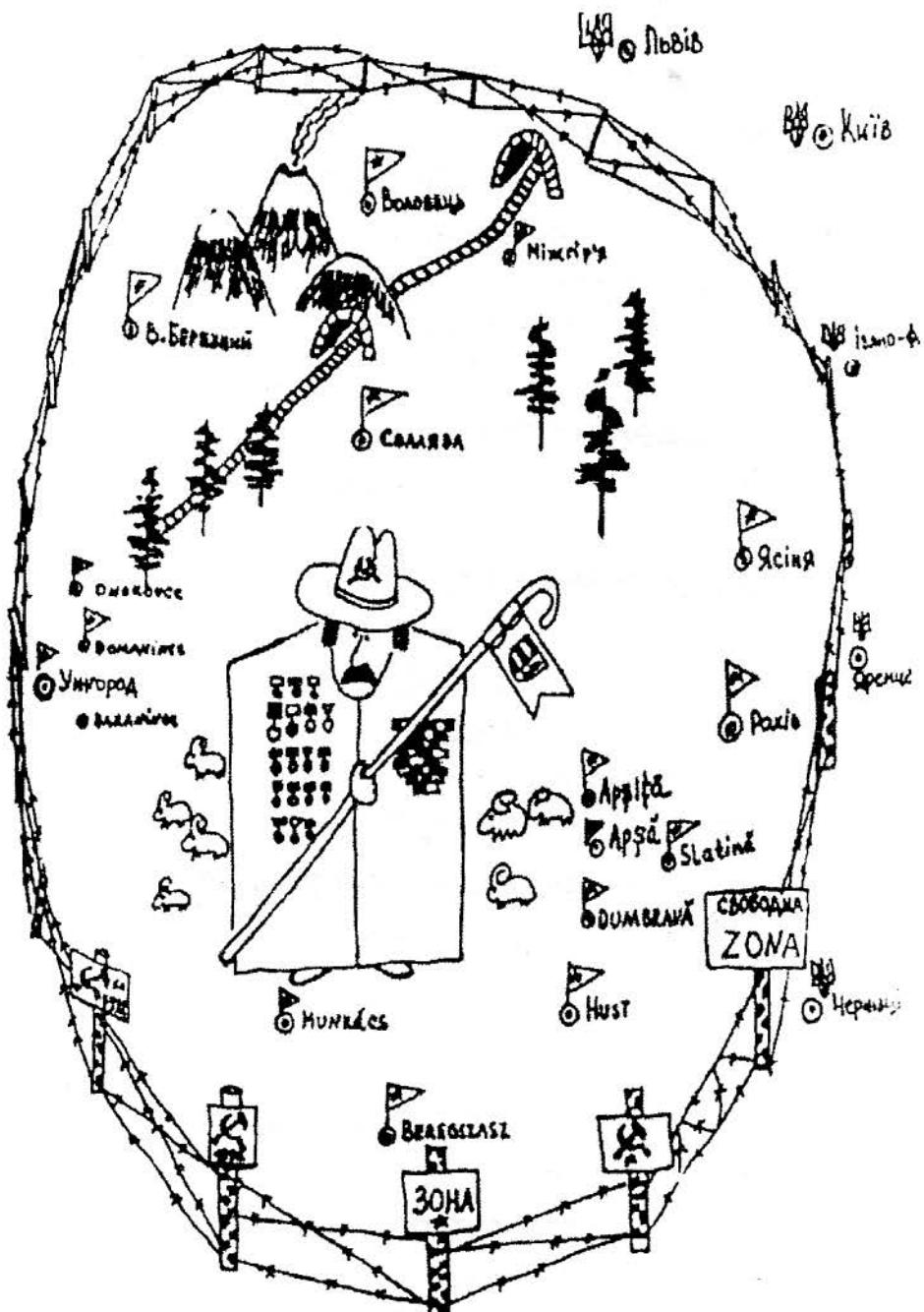
ІІІ. ПОЛІТИКА

Я – НАМІСНИК

Я, намісник Президента
мéджи русинáми,
пérшим дíлом загорóджу
область паланкáми.
Покладú новú капúру
у Нýжніх Ворóтах,
демокráтам зáткам пýски,
вúшмарю з робóти.
Иzonáнджу коло сéбе
з безпéки агéнтох,
а в новýнці надрúкую
свої подобéнки.
Плацу двýгну міліцíштам,
роздáм їм патróни,
а потóму са попрóсю:
“Ко ту прóти Зóни?
Кóтрий з вас хотíв би зýмлю?
На фурт? Ци в оréнду?

Паланкáми – штахетником
Капúру – ворота
Пýски – роти, морди
Вúшмарю – викину
Иzonáнджу – тут зберу, згуртую
В новýнці – в газетí
Подобéнки – фотографíї
Плацу – зарплату, плату
Двýгну – пídnímu, пíдвищу
На фурт – назавжди

"Денса у північ" – читанка для тверезих і п'яних

П.

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

Зроблю вам демократичний
пéндрик-реферéндум!
Будете голосовáти и менé хвалýти,
жебí'м вас автономíстох
в Зоні лíшив жýти.
Бо в туй Зоні чýстий вóздух,
буркút, лíси, гори
зроблять другий Ватíкан
вадь другу Андору.
Приýдуть зáпадні турíшти
в Хúдльово и в Люту –
Будеме мотíков гребсти,
Бога їм, валюту!
Кáждий рýсин гóден бути
у Зоні мінíстром,
кидь принéєсе алдомáш –
бéнзíну канíстру!"

1992 р.

Пéндрик – дубинка
Жебí'м – щоби я
Буркút – мінеральне джерело
Вадь – або
Бога їм! – чорт вíзьми!
Кидь – якщо, коли
Алдомáш – мозорич

“Діча у патаря” – читанка для тверезих і н'янчих

ДЕПУТАТСЬКИЙ ЗАПИТ ПОДКАРПАТСЬКОГО РУСИНА

“20 серпня у приміщенні залу Свалявської районної адміністрації відбулися урочисті збори з нагоди річниці Незалежності України.

В президії засідали: колишній перший секретар райкому КП України Г. Г. Кеменяш, колишній завідуючий відділом пропаганди і агітації Ю. В. Лендсл, колишній звільнений партійний секретар лісокомбінату В. І. Кривов.

У виступах вони закликали до боротьби за автономію та відродження русинства на Закарпатті. Картали Президента Л. М. Кравчука за те, що він, перебуваючи на Закарпатті ще як кандидат у Президенти, обіцяв автономію, а тепер – не дає.”

(Із народного тижневика “Карпатська Україна”, № 38 від 17.09.92).

Де са дів КПСС?
А из ним ковбáси?
Генерáльний секретárь
у партíйной рýсі?
Де райкóми? Партбюро?

Де суть парткомісії?
Де ОМОН? Де КГБ?
Де чорти з міліції?
Де суботники Парад?
Де суть демонштрації?
Де памнятники Вождьови –
“гордость russкой нации?”
Де є вóйско? Ветерани?

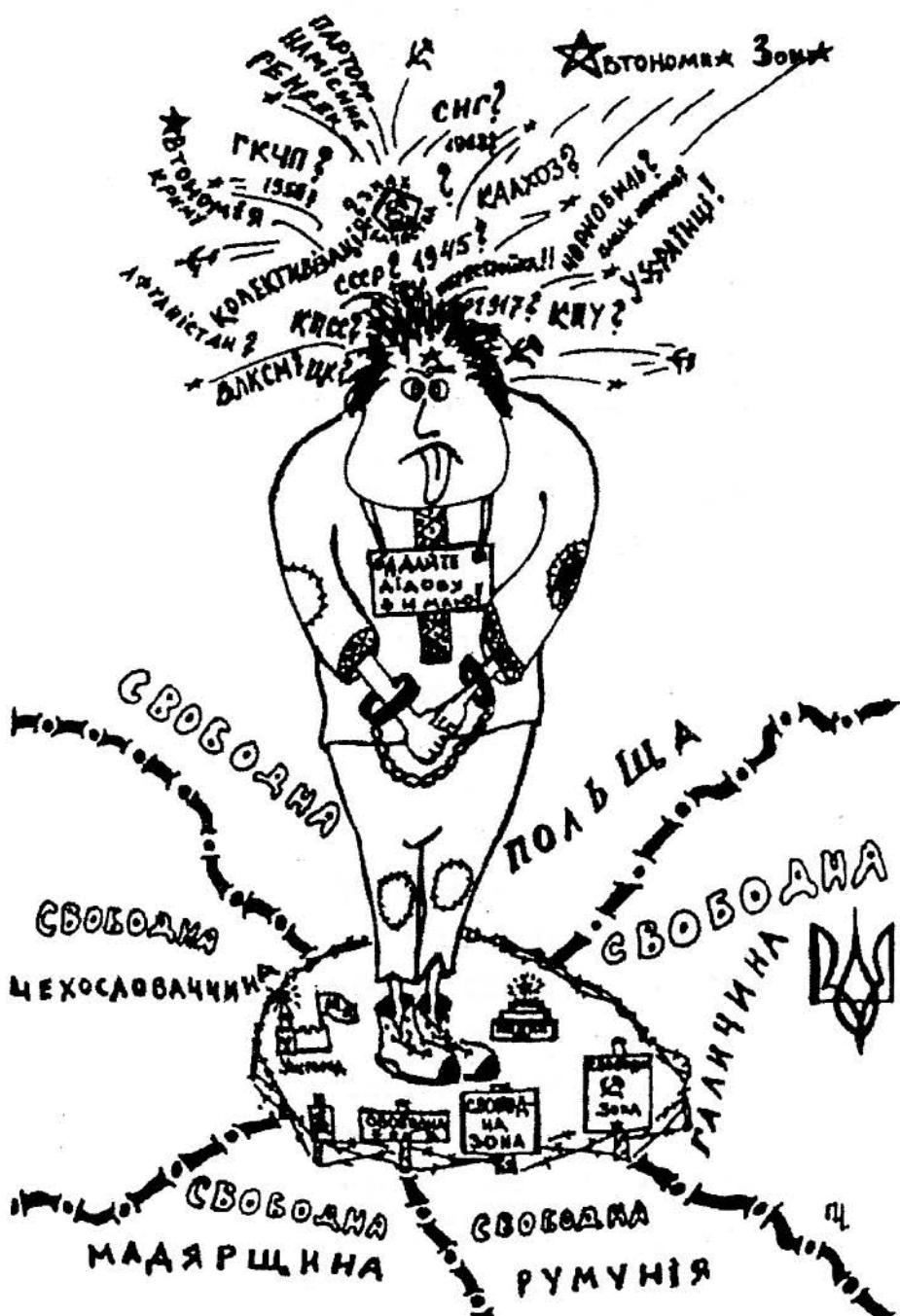
Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

Де суть побідителі?
Де тоті суть пиявиці...
наші визволителі?
Де є Мárксув ґeгемон,
з'язаний ланцáми?
Де є Брежнёв, Бога'mу,
з трíсто орденами?
Де є тот, ко од ня взяв
зýмлю и корóви?
Ко в Сибíр утцá загнáв
за сно́пик соломи?
Де суть тоті комунішти,
мáттір їм дúшу!
Повtікали? Вúздихали?
Вшýтко знати мúшу!
Ниé кóму одповісти!
Кóму богоváти!
Вчéра були партокráти,
днýська – демократи!
Урядýютъ! Дирíгýютъ!
Хвалять президéнта,
за котróго би'm подúмав,
ци дáти пuvцéнта.
Тих, котрі учéра Зóну
до небéс хвалили,
поробíв намісникáми,
дав їм в рúки сýлу.
Нíкому уже не вíрю,
брéшуть, ко як гóден:
Началníки са міняють,
а я фурт голóден.
Дóста бúло партокráтам
дáле пановáти!

"Деня у помарі" - гуманна гра творчих і н'янчих

Дóста в скúрі демокráта
дáле нам брехáти!

1992 p.

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

ВИБОРЧА ПЛАТФОРМА
ЗАКАРПАТСЬКОГО ЦЕНТРИСТА

Я обіцяю: я Вам дам,
Я дам усім, я присягаю
Я вже даю, ось витягаю.
Я Ваш єдиний кандидат.
Я чистий: я гріхів не маю
Я не жебрак і не багач,
Я і не лівий, і не правий
Я не бандит, не бюрократ,
Я Ріо-Устича не знаю
Я не фальшивий демократ:
Я паспорт ще не поміняв
Я з усіма, бо я русин,
Я слов'янин, я Ваш земляк,
Я міжнародний патріот,
Єрусалимський я козак.
Я інтер-наці-оон-нал!
Я і безнал.
Я православний уніат,
Я католицький єговіст:
Я і нацфронт, і комуніст –
ко-ко, му-му, ні-ні, центрист.
Я друг дітей і друг тварин.
Я мойдодир, я і гав-гав,
ква-ква, му-му, ку-ку-ріку,
няв-няв.
Я еНДePe, eСDePeU і eHePU,
ХaДePeU, Oг'ePeU і Кенг'уру.
Я “СЛОН”! Я “Міст”! Я біатлон!

“СЛОН”, “Міст” – блоки політичних
партий на виборах 1998 р.

"Деша у потаря" – читанка для тверезих і п'яних

Я за Анг'олу, за Аф'ган,
Я Ваш братан! Я Ваш пахан!
Я і зелений, і червоний,
Я синьо-жовтий, голубий
Я за реформи, пиво, тъолки,
пенсіонерів і гриби!
Я за Динамівську державу,
"Поляну-купіль" і "Сваляву"
(це поки ще вода в нас є)
А як воді настане край,
тоді почну протестувати,
забороняти транслювати
на Закарпаття перший тайм.
Я був центрист! Я є центрист!
А з доларами – долларист.
Якби ж ті долари я мав,
Я б їх на центи розміняв
і знову би центристом став.

1998 р.

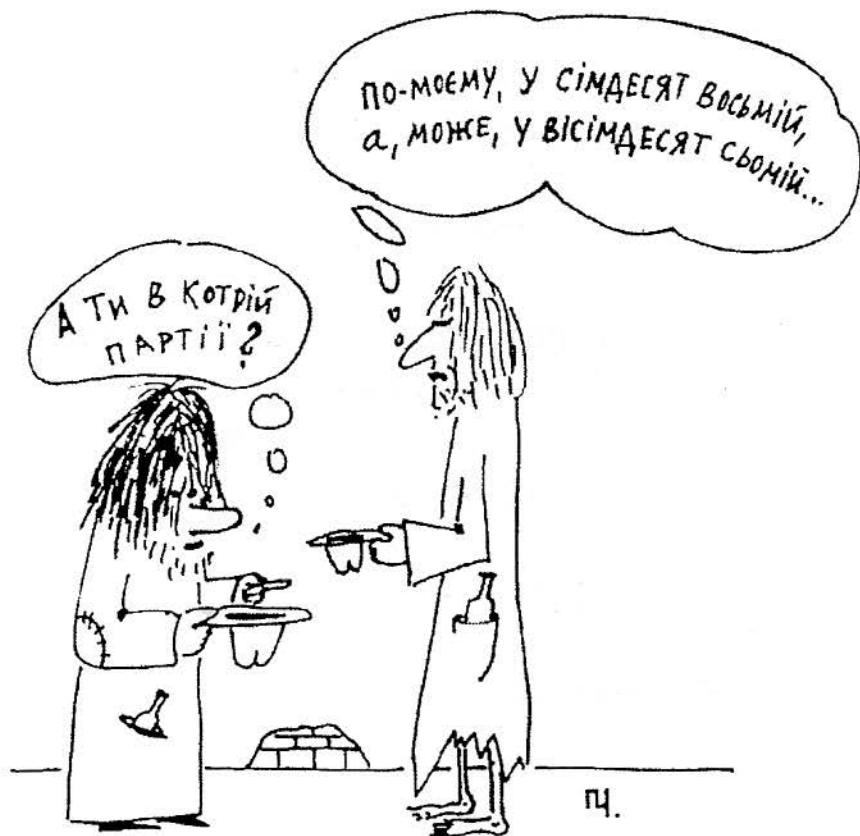
Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

НАРОДНИКИ

Міняю членство в еНДePe,
у КаPeУ чи еСDePe,
у еHeРU чи УeРPe...
яке лиш хочете, хоч де
на два паї у КСП!

Піду в народ.
Паї продам.
Сто грам...
Сто грам...
Сто грам...
Сто грам...

1999 р.

"Деня у пастора" – гимніка для тверезих і н'янчих

ЕЛЕКТОРАБ

Я дякую,
схилияся,
шаную.

Я схвалюю,
пишаюсь,
голосую.

Я гордий,
радий
і щасливий.

Я до нестями
шанобливий.

Я весь у захваті
від шефів:
від їх ідей,
портретів і декретів.

Я від любові ладен вмерти!
Я вже вмираю...

Дайте жерти!

1999 р.

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

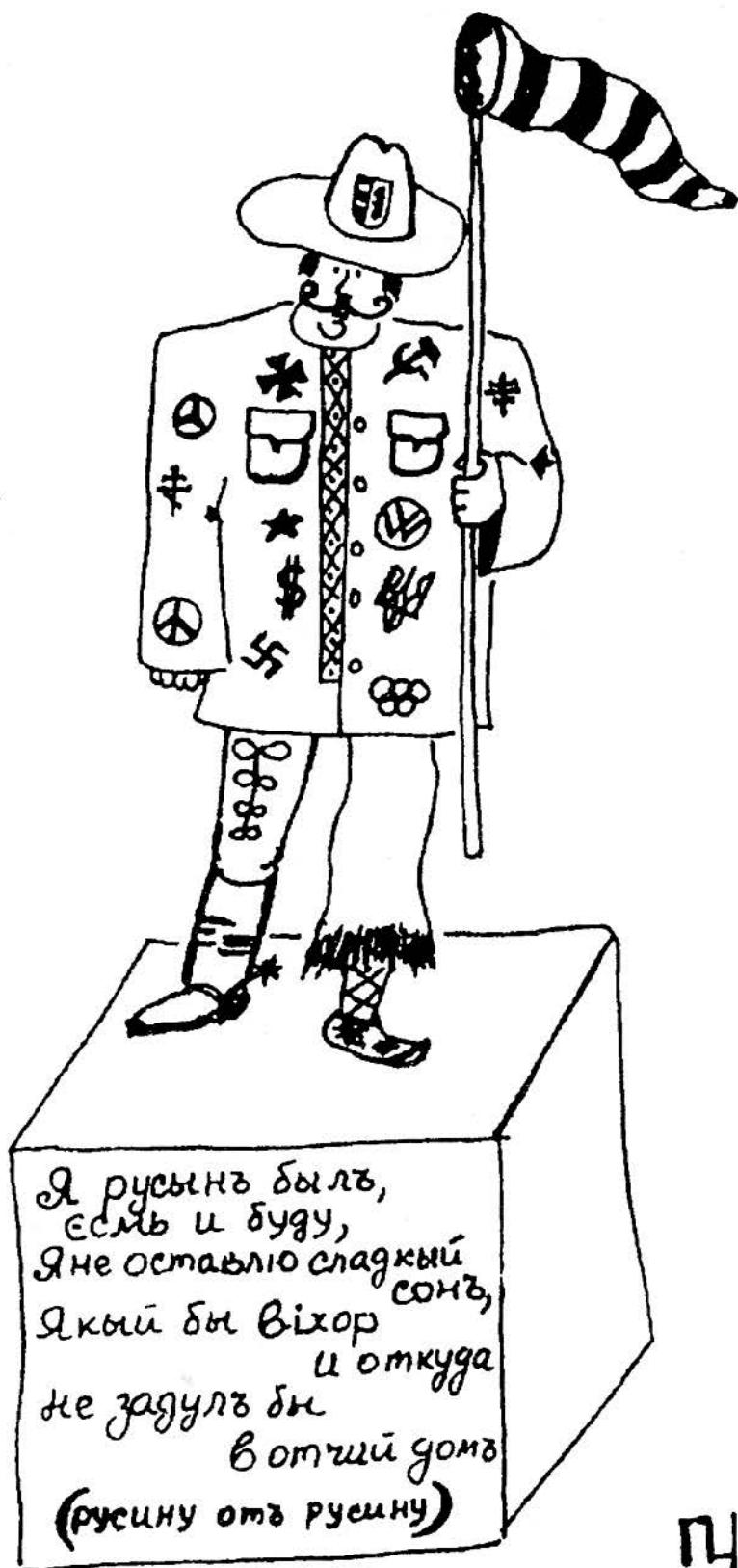
Електорат – це одноразовий народ

ПОЛІТИЧНИЙ РУСИН (діагноз)

З мáдяром – вун мáдяр,
з словáком – словáк,
из чéхами – вун пéпíк,
а з рúскім – русáк.
У Марóкко – мýрин,
жид – мéджи жидáми,
з тúрками – вун тúрок,
з татáром – татáрин.
Масáрикув пúцер,
Гóртіюв слугá,
а за України –
КаГéБе рукá!
А типирь партíйний,
слáвний демокráт –
руси́н політичний,
прокто-ренегáт!

1992 р.

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

ПЧ.

"Деніа у попара" – читанка для тверезих і н'яких

БРИФІНГ ДОКТОРА ДЮРІ ДУБНИЧА,
аташе Нягівської метрополії, у Братиславі
(Стенограма)

У переповненому залі преси встановлено десятки телекамер, прожекторів, мікрофонів і "жучків". Спікер надає слово мужчині у костюмі Виноградівської швейної фабрики та чорних окулярах.

Доктор Дюрі Дубнич (далі скорочено **Д.Д.Д.**):

Я, орвош Дюрі Дубнич, міністр ґаздування та культури (без ташки) правительства республіки Русинії, яке временно ся находит у екзилі.
"Голос України": Наскільки законним є Ваше призначення?

Д.Д.Д.: Мене усолопили делегаты III-ї одопертой конференцii русину у Мункачові. Муй народ мені повів: "Дюрі, будь міністром. Веди нас у заход, а мы за тобов!" А для мене слово моего народа – закон.

"Голос Америки": Якої культури ви міністр?

Д.Д.Д.: Я міністр агрокультури, бо Няговщина, головно, сільська місность.

Голос із залу: А Ви розумієтесь на економіці?

Д.Д.Д.: Никус не капчам. Айбо находячись у изначальнай стадії нашого свободітельного

Орвош – лікар

Без ташки – без портфеля

Усолопили – висолопили, висунули

Одопертой – відкритої

Никус не капчам – зовсім не кумекаю

Ще не було так погано, щоби не могла бути гірше

движения, мы не маєме кадры. Завто ткось мусів узяти на ся сись тиръх – міністерську ташку. Понеже я єм маймудрішый, та узяв я.

Радіо “Кошице”: Чому свій перший брифінг Ви проводите у Братиславі, якщо у Вашому краї існує традиція проголошувати незалежність у Хусті?

Д.Д.Д.: Бо у великуй політиці быка нараз берут за рогы, а не за хвуст. Завто Бритислава, а не Хуст. Окрем того, до нас ушитко приходить из захода, бо мы заходна культура. (Оплески у залі).

Радіо “Свобода”: Хто іде за Вами?

Д.Д.Д.: Ушиткі делегаты конференції і агенты СБУ. (Сміх у залі).

Радіо “Вільна Європа”: А чого агенти СБУ?

Д.Д.Д.: Бо я дуже розумный і завто дуже опасный. (Плач у залі).

“Бі-Бі-Сі”: Де знаходиться штаб-квартира Вашого уряду?

Д.Д.Д.: У метрополії Нягово.

“Бі-Бі-Сі”: Відколи село Нягово стало метрополією?

Д.Д.Д.: Після моего економічного декрета учинили метро на місті няговського поля. У нас мало земли, і завто шпорувніше не топтати дорогами поле, а ходити дрізінов попуд зимльов.

“eН-Бі-Сі”: Доки Ваш уряд буде тимчасовим?

Д.Д.Д.: Докы не возьмеме власть у свої руки.

Тиръх – тягар, ноша

Понеже – оскільки, тому що

Шпорувніше – економніше

"Діса у пастора" – читанка для тверезих і п'яних

“Ройтер”: Мирним шляхом чи штурмом?

Д.Д.Д.: Революціонним! Як ся стемнит, атакуєме роддом, ЗАГС і кіоски “Союзпечать”. (У залі імітують постріли крейсера “Аврори”).

“Єдінство-плюс”: А почему не почту, телеграф, вокзал?

Д.Д.Д.: Бо у кожного народа є свої особенности освободительного движения. Захвативши роддом, будеме регульовати рождаємості русину: другим не позволиме ся родити вообщє! У ЗАГСі кожного запишеме русином! А у кіосках “Союзпечать” сконфіскуєме новинки “Голос України”, “Карпатська Україна”, “За вільну Україну”, “Вісті з України” і другі подривні изданія.

“Таймс”: Пане міністре, чи не видається Вам, що для проведення такої операції Ваших однодумців виявиться занадто мало?

Д.Д.Д.: Май булш, як Вы собі думаєте. Завтрами ся звеме “майбулшовики”. (У залі співають “Варшав’янку”).

“Женьмінь-жібао”: Пане міністре, як іде формування збройних загонів подкарпаторуських хунвейбінів?

Д.Д.Д.: Правильный вопрос. Кажда революция мусит себе боронити. У отряды няговських штурмовику записалися 47 людей і 4 жоны. Они одіті у чорні косоворотки з триколором і чорні околарії. Мы уже создали міністерство битки, а типирикы проводиме конкурс міністру. Уже приголосилися генерал Гусейн, полковник Каддафі і два черлені кхмери. Сообщаю, что ушыткі четыри претенденты находяться в

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

Подкарпаттю под удумаными іменами Мішьо, Пітьо, Дюрьо, Мітьо.

“Новини Закарпаття”: Пане Дубнич, а чому Ви замовчуєте кандидатуру Івана Рятувниці, Вашого соратника, який на днях у центрі Ужгорода власною автомашиною протаранив фургон швидкої допомоги?

Д.Д.Д.: Иван Рятувниця возглавить міністерство пропаганды. А на ментувку Иван напав, бо не покапчав, што ид чому, бо перед тым добре закапчав из своими цімборами. Окрем того, уряд не дуже довіряє Иванові Рятувниці, бо у нього є родственники за границьов.

“Известия”: В Штатах?

Д.Д.Д.: Кобы лиш у Штатах. На Україні! (У залі піднімають портрети Дзержинського, Єжова і Берії).

“Кур’єр ЮНЕСКО”: Пане міністре культури, яку мову Ваш уряд проголосив державною у республіці Русинії?

Д.Д.Д.: Свойим декретом я утвердив языком школы, армії, пресы церковнославянську бисіду. (У залі підняли ікони Кирила і Мефодія).

Радіо “Ватікан”: Пане Докторе, чи дозволите Ви Вашому єпископу проводити службу в Ужгородському кафедральному соборі українською мовою?

Ментувку – карету швидкої допомоги

Покапчав – скумекав

Закапчав – хильнув

Цімборами – приятелями

“Діса у пастора” – читанка для тверезих і п'яних

Д.Д.Д.: Ниг'да-шуга! Скорше мені копыта и хвуст уростуть, а молитися у Соборі по-українськы не позволю никому! Най ся нап'ють студеної воды з Дніпра! (У залі співають “Реве та стогне Дніпр широкий”).

“Закарпатська правда”: Не думаете Ви, що обласна держадміністрація розпустить Ваше не то культурне, не то політичне Общество?

Д.Д.Д.: Не думаву і не хочу думати. Позад того, як они подарили Обществу Дом молодежі у Сваляві і Дом учителя у Мункачові, се з їх стороны буде прідательство нашого общого діла.

“Діло”: Пане міністре, хто Ви: лікар чи політик?

Д.Д.Д.: Вначалі я був дохтором. Я лічив гертику. Но гертики вже ние. Орвоша'у тоже ние. А жити треба. Завто я пушов у політику.

“Галицькі контракти”: Платять добре?

Д.Д.Д.: Не обіжають.

“Закарпатський калейдоскоп”: А що було в тих куфрах, які Ви везли з Праги, а в Кошіцях на вокзалі у Вас їх покрали цигани?

Д.Д.Д.: Се комерчеська тайна. (У залі запалюють десятидоларові банкноти).

“Подкарпатська Русь”: Як відомо, Ваші сподвижники по Обществу Впертовай, Повчаній, Покровцій, Федурнишинець вимагають фінансовий звіт, по-нашому – отчет, про Вашу

Ниг'да – ніколи-ніколи

Гертику – туберкульоз

Орвоша'у – ліків,
медикаментів

Куфрах – валізах

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

з Іваном Рятувницею діяльність. Коли дасте отчет?

Д.Д.Д.: Отчет я буду давати только Всевышному. А Іван Рятувниця воопще неподотчетний никому. У нього є така справка од компетентних органу.

“Пан + Пані”: У вас є секс? Ви щасливі?

Д.Д.Д.: Ми щасливі, бо маєме і секс, і факс, і ксерокс.

“Шпігель”: Пане мініstre, що б Ви хотіли сказати на завершення брифінгу світовій громадськості?

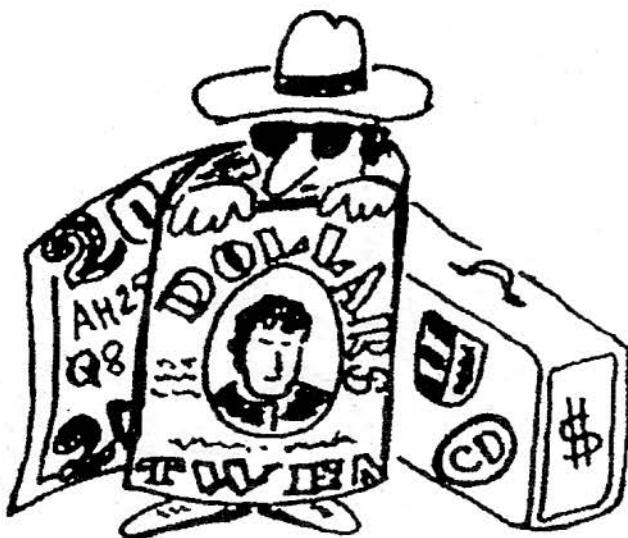
ПУТЬ У ЗАХОД

"Деша у потара" – читанка для тверезих і п'яних

Д.Д.Д.: Хочу обратитися до заходу. У нас тяжкий живот. Только заход нам може помочи у сьому. І чим тяжкий наш живот, тым скорше треба стремитися до заходу. І чим скорше ми прийдеме в заход, тым скорше нам стане легше. Ваш інтерес до наших проблем підтвердждає, що для нас двирі на заході одоперті. Я, міністр культури, обіцяю, що на заході ми будемо себе вести достойно. Бо наша культура прийшла из заходу. Чекайте нас, і вшыткі ми скоро стрітимеся в заході у общому домі. Най жиє європарламент! Най жиє євразія! Най жиє єврорегіон! Най жиє європоддон!.. (У залі оплески, сміх, плач, братання і спів "Ииен! Наздар! Да живйот сегіняшный наш народ!").

Стенографісти: Пішта Фенцик і Андраш Бровді
з Копоршова.

1993 р.

Живот – життя

Сигіняшний – збідачений, нещасний
З Корпошова – із труни, домовини

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

IV. ЕКОНОМІКА

НИЄ СВІТЛА

Ой тёмно са, мамо! Світла ниє!
Не відно са нікус. До чого йдеме?
В потёмку са стратили варош, село,
заводи, коргази, школи, метро,
фабрики стоять, хліб не печуть,
телевізор умер, новинки не несуть.
Пролігнула нуч магазини, хижі,
рекет са докус сковав в темноті.
Румуни в Дібріві не стаючи
паленку плють як урваті вночі:
начорно роблять, начорно ллють,
начорно люди по-чорному п'ють.

В потёмку са стратив нанашко Дюрьо:
пушов на роботу у варош – и всьо!
Й жонак його тиждень як дома не спить –
чув'им, казали, же в ліфті сидить...
Сночи дітіну чужу из садка
моя Маргіта дому привела.
Ниє електрики – ниє и житя:
сліпому – и тому треба огня.

Нікус – зовсім, анітрохи

Варош – місто

Коргази – лікарні

Новинки – газети

Пролігнула – проковтнула

Докус – край, вщент

Як урваті – відчайдушно

Нанашко – хрещений батько

"Дечи у пастора" – читання для тверезих і п'яних

У хіжі лем вітор студéний зузнýть:
ко зáспить – замéрзне, ко мéрзне – не спить!
Не смíйтє са людє – на нóсі зимá,
Два тéплі містá знам: то пéкло й тюрмá.

Ци дóвго так бúде? Ци скóро конýць?
Ци зíйде на зимлю Всеvýшній Отíць?
Ни Джúна, ни Вáнг'a, ни Глóба, ни пуп
не вýдять в потéмку спасýтелну путь.
Не вýдять і тóго, котрýй нас ведé.
Та й як бúде вýдно – кидъ свíтла ниé!

1997 р.

Do Evropy — z nashymy
víkovymy tradyciamy!

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

РУКИ, ЯКІ, СПРАВДІ, НЕ КРАЛИ

Прийшла криза. Мусю красти
Мусю красти, вадь пропасти

Научіть ня, люде, жити
Научіть ня люде красти:
Із міліційов дружити
Жити так, вби не робити,
Вби богатим скоро стати,
“мерцедеси” купувати,
Купуючи дале красти,
А крадучи не пропасти.

Мої руки нич не крали,
Нич не брали,
Лем робили, фурт робили,
Замлівали,
За границьов заробляли,
Тяжкі долари складали,
А од мене їх покрали...

Бодай би ї туту кризу!..
Я живий, я не з желіза.
Я не жіван.
Я не вкрав із попа ризи.
Никого я не зарізав.
А типирька мусю красти,
Мусю красти, вадь пропасти
Дякуючи нашуй власти.
Педерасті!

2008

Жіван – розбійник, злодій

КРУГЛИЙ СТІЛ З ПРИЧИН ПОВЕНІ (Стенограма)

Учасники:

1. Головуючий, він же організатор повені.
2. Прес-слуга адміністрації.
3. Наш консул.
4. Корінний патріот.
5. Русофоб.
6. Антисеміт.
7. Хасид.
8. Вчитель.
9. Науковець.
10. Експерт із водгоспу.
11. Ісус Христос.
12. Лісоруб.
13. Батюшка.
14. Еколог.

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

15. Лідер конструктивної опозиції.

16. Заслужений економіст краю.

17. Депутат.

18. Землячок.

19. Фінансист із “Лісбанку”.

20. Генеральний прокурор.

**Головуючий,
він же організатор повені:
У нас – біда: тече вода...
Причини – різні, та одна –
рубка лісів – уже відпала!
Які в присутніх є думки
із приводу причин біди?
Скажіть громадськості,
щоб знала.**

**Прес-слуга адміністрації:
Я переконаний в одному:
рубка лісів тут ні причому!
В Сахарі зовсім їх нема –
і села не несе вода.
А в Амазонці навпаки:
там повно лісу і води.
Є прикладів таких багато,
їх просто соромно не знати.**

“Денса у патаря” – читанка для тверезих і н’яніх

Забудьте ви про лісосіки,
ялиці, буки і горіхи...
А ліпше думайте про “гол”,
адже, крім лісу, є й футбол!

Наш консул:

Мадяри всьому на вині,
бо не дають нашій воді
текти хоч-де по їх землі:
обгородили свої ріки,
а ми не знаємо де діти,
усе, що з наших гір тече,
а в іхні ріки не стає.

Треба мадярам дати ноту:
хай пустять воду у Європу!
Хай не спирають! Не мудрують,
бо дуже-дуже пошкодують.

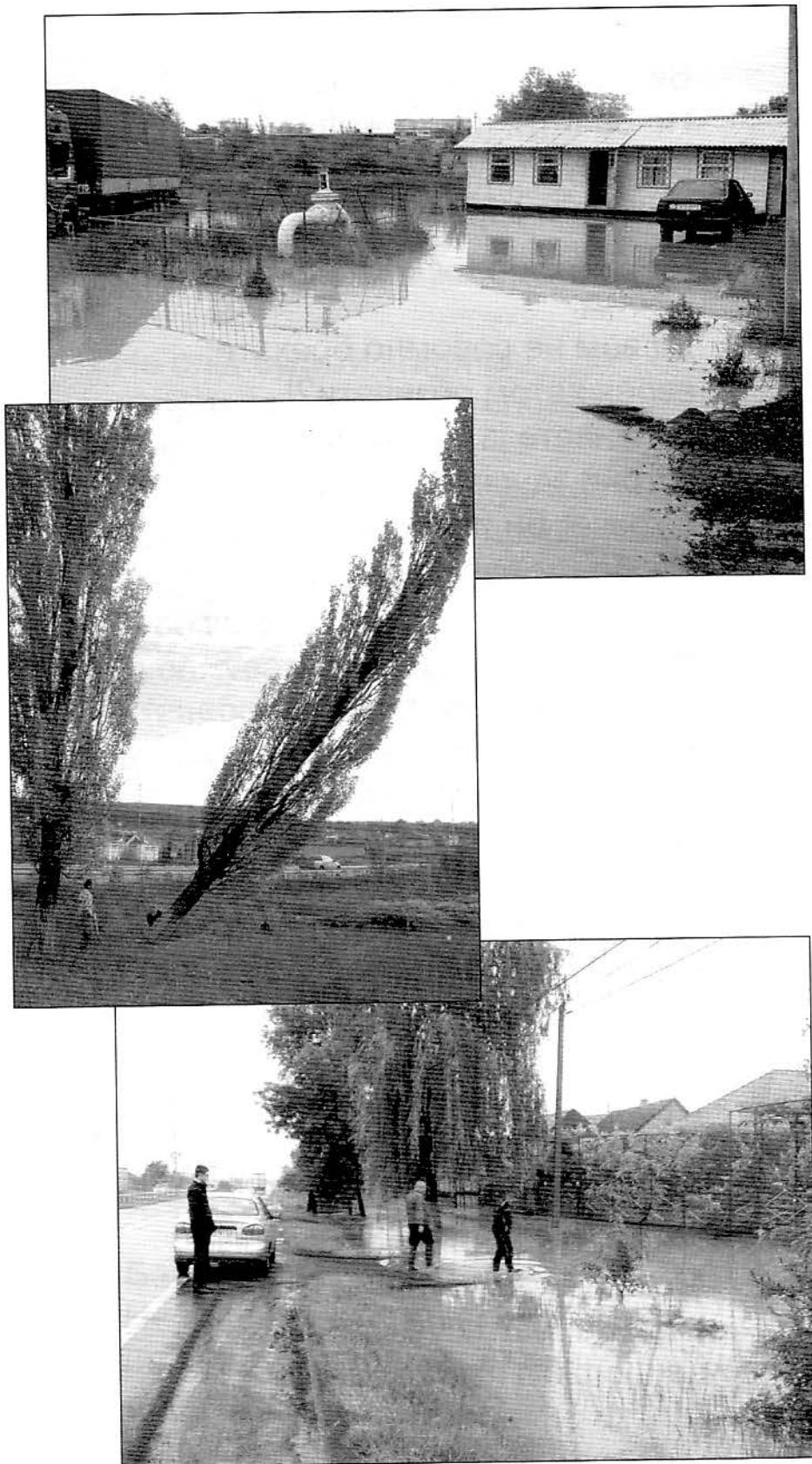
Корінний патріот:

Уся біда – од галичан,
які живуть за перевалом
і заважають нашим хмарам
од нас перелітати там.
То їх дожджі падуть на нас!
Коли конець їм? – знає фрас.

Русофоб:

Одколи ту суть мацкалі,
одтόди топлять нас дожджі!
На Западі, де їх ніє
там всю о-кей, ол-райт, оу-е!
Там нігда потопа ніє!

Ще не буде так погано, щоби не могло бути сирце

"Денса у потара" – читанка для тверезих і п'яних

Антисеміт:

Ви що, осліпли від біди?
Не бачите, що то жиди
винищують усіх людей,
усіх, крім справжніх іудеї?

Хасид:

Як вам не соромно брехати:
єврея катом обзвивати?!
Ви живете із ласки Ноя,
котрий здурів, бо самість Ґойв
в ковчег би ліпше взяв курей,
ніж брати вас, таких свиней.

Вчитель:

У мене учні все питаютъ:
від чого повені бувають?
Я згоден далі їм брехати,
лиш виплатіть мені зарплату!

Науковець:

Наука наша про потопи
(це знає кожен у Європі)
лиш тому дані видає,
в кого секретний допуск є.

Експерт із водгоспу:

Ми спéци знані з водресурсів.
Можливо, ми були би в курсі,
якби нарешті був готовий
наш офіс п'ятиповерховий.
А поки офісу нема –
нам всім до лампочки вода.

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

Ісус Христос:

Я цей потоп не посылав!
Це справа рук земних панів,
бо з тих ніхто не постраждав,
хто винний в вирубці лісів.

**Головуючий, він же організатор
повені:**

Не слід судити згаряча:
неправда криється в словах
Ісуся Йосиповича.
Причина зовсім не в панах!
Уся причина в нашій пресі,
яка народ тримає в стресі.
Я розпорядження даю
публікувати лиш фігню!
І телебаченню наказ:
в ефір пускати лиш маразм!

Лісоруб:

Я ліс рубаю: руб та руб...
і батько мій рубав ліси,
і дідо мій був лісоруб,
рубати почали сини.
Рубає ліс усе село:
і ліс, і все, що є у ньому.
Рубати – наше ремесло.
Питаю: повінь тут при чому?

Батюшка:

Не грішник той, хто взяв сокиру,
не відаючи творить зло,
дощенту вирубав пів миру
і людське потопив добро.

"Деня у потара" – читанка для тверезих і п'яних

Та грішний той, хто ліс продавши,
невтомно бакси скирдував
і на природу наплювавши,
на свій народ також наср...

Амінь, точніше Тьфу!

Еколог:

Уся проблема у лісах:
надмірна кількість їх в
Карпатах.

Повірте, у тіні дерев
вода не може висихати.
Вихід один: зрубати все,
ліси перетворити в поле,
а далі сонце все спече –
і ми забудемо про море.

Лідер конструктивної опозиції:

Причина повені одна:
нероздержанна вода.
Давно вже мали розпродати
або в оренду передати
всю воду, опади, річки...
То без проблем сьогодні б ми
козла жертовного знайшли.
За це я критикую владу
у нижчепояса іззаду.
Я так на владу нападаю,
та, жаль, вона цього не знає.

Заслужений економіст краю:

Навіщо винних нам шукати?
Нам треба воду продавати.

Ще не було так погано, щоби не могла бути гірше

Ми Тису заллємо у тару,
зробимо бартер із Катаром:
арабам – воду, нам – верблюдів,
ті воду вип’ють і не буде
проблем із лісом влада мати.
Спокійно можна ліс рубати.
Врятує закарпатський люд
двогорбий імпортний верблюд!!!

Депутат:

Мене обрали від села...
На карті вже його нема.
Я владу хочу запитати:
кого я маю представляти?

Землячок (по телефону здалеку):

Я фахівець із лісосплаву,
я сто вагонів лісу сплавив.
Я можу сплавити і воду
Свалявського мінводзаводу.
Я би прийшов на допомогу:
я грамотний, проблему знаю,
та інтерпол мене шукає...

Фінансист із “Лісбанку”:

Причина повені – це бакси,
а винні – “нові русині”.
Якби нас, злодіїв, зрівняти,
то ми з “Лісбанку” – пацани.

Генеральний прокурор:

Я бачу всіх треба саджати,
та стільки місць в тюрмі нема!

В Карпати дамби насипати
всіх злодіїв!! А їх є тьма.

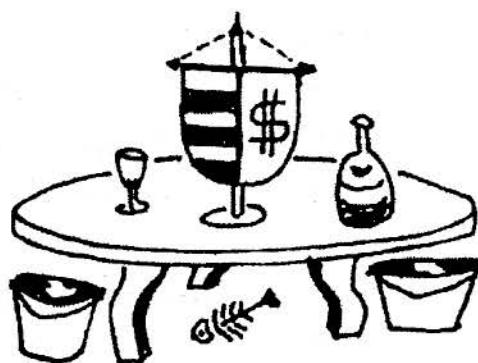
**Головуючий, він же організатор
повені:**

Я щиро дякую... Я радий...
Від імені всієї влади...
Ми живемо на макрорівні –
добре їмо, п'ємо, спимо...
і нерви маємо залізні,
за рідний край постоїмо!
Росте наш рейтинг' у Європі –
уже у Ґаті не стає!
Пора б його вже показати,
айбо ся мало ганьбиме.

Післямова.

На цьому круглий стіл накрили.
Чого лише там не було:
там пхали в Є...
і в РО...,
і в РЕ...,
був і РИГ-РИГ,
тост за ООН...
коротше, ЄВ-РО-РИГ-І-ОН.

1998 р.

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

УКРАЇНСЬКИЙ ТЕРМІНАТОР

Кому продатися за гроші?
За хліб? За пачку сигарет?
У мене дві руки робочі:
Я профі, я авторитет...

Можу продатись по частинах:
Легеню, нирку, пару губ...
Я homo sapiens – людина:
поки торгую, я живу!

Не продається лише серце,
бо в мене вже його нема.
Бо замість серця – один долар.
Тут я збрехав: насправді два.

1999 р.

“Дєца у погара” – читанка для тверезих і п’яних

КОМУ ЖИЄТЬСЯ НА РУСІ,
ЯК У БОГА В ПАЗУСІ

Сиділи якось ми не п’яні,
здається, в “Дєці”, в
ресторані:
Іван, Дюрьо, Андрій, Мітьо,
Василь, Микула, Афтанас і
Фукс-п’яничка біля нас.
Не було світла. При свічках
ми говорили про собак:
яке у них життя собаче,
важке, голодне, докус псяче...
і от згадали про людей,
про всіх: патрицій чи плебей,
католик він чи цдей...
і засвербіли язики,
і засвербіло в головах:
“Кому жиється на Русі,
як на Багамських
островах?”

Ніхто хвалитись не хотів.
Усі сказали “не мені”
І лиш Дюрьо прошепонів:
– якбач, сержантові ДАІ.
Із чудо-паличков в руках
Удень-вночі вун на дорогах
скирдує гроші по жебах...
Жиє собі, як бог Аллах.

– Неправда! – каже Афтанас
найліпше маєся у нас
робочий клас.

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

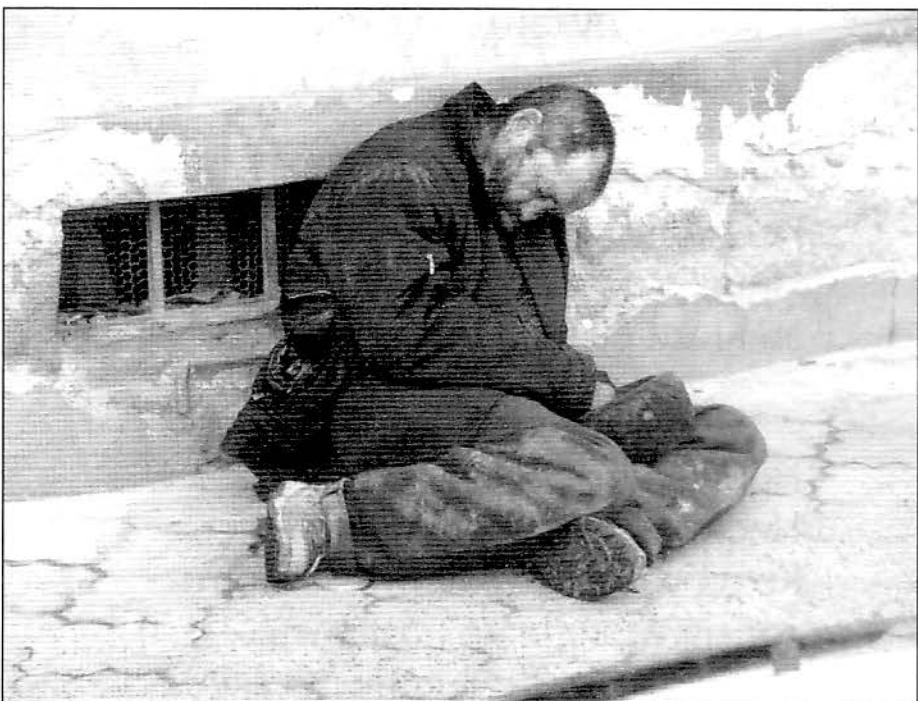
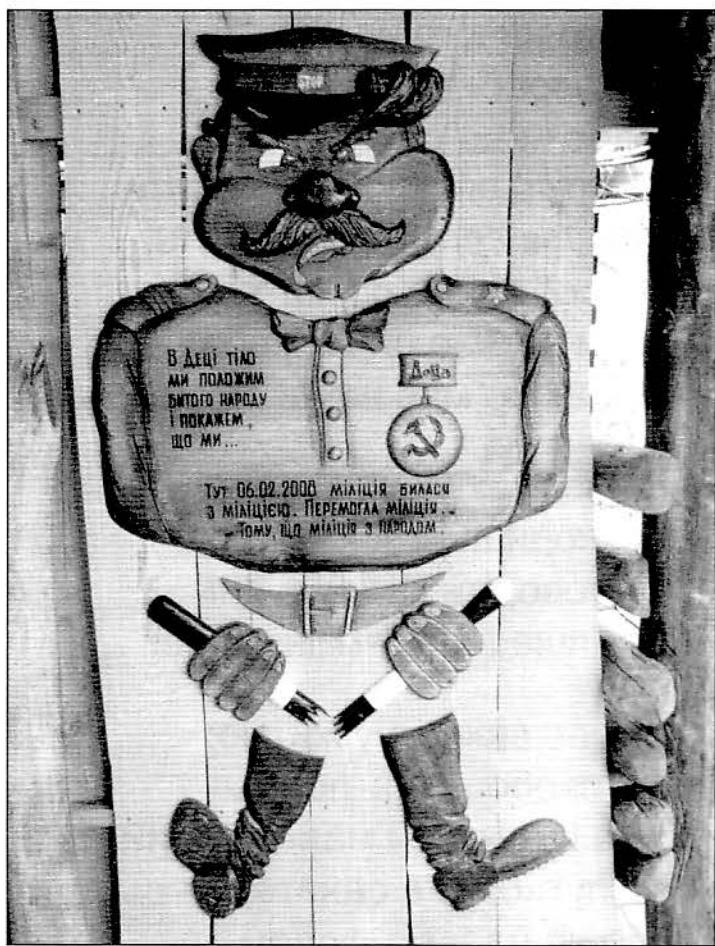
У нього нічого неє
А шо заробить, то проп'є
И дале нічого неє.
Не журиться, спокуйно спить,
За газ, за світло не платить,
И на роботу не спішить
Хоть и не має нич в жебах –
В жебах не мав нич и Аллах.

– Мене послухайте, село! –
каже колишній зек Петро.
– Не говоріть казки дурні
Найліпше в нас – міністрові!

Вун має вшитко у життю:
И на свободі, и в тюрмі.
Устав Иван, вун мало хворий,
Має путьовку в санаторій
Айбо не йде, бо людям оре.
И каже, слухайте, цімбори
Найліпше жиуть прокурори.
У них и сила, и закон.
Нам – камери, а їм – комори
Гет напаковані добром.
На другум місці рекетьори,
за ними судді и дохтори...

– То всьо лупина, каже Фукс
Найліпше живе собі пуп.
Носять му гроші день и нуч
Ко са уродить, женить, вмерать
tot на тарифи не позерать
мусить платити в єдну путь.

"Дені у погаря" – гиманіка для тверезих і н'янчих

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

Микула, котрий вже дрімав,
Очі продер і заревав:
— Блаженствують лем
дипломати и депутати.
Їм по цимбалах, наплювати
на нас, на вас.
Їх кивати не мож.
Подумай: вкрав, збрехав,
лягнув спокуйно спати...
Ото життя. Жури не мати!

Слово узяв Андрій —
історик,
Став на стілець, виліз на
столик
і своє казання почав:
— А я у Біблії читав,
котру придумали єvreї,
що здавна жили, як в раю
лиш митарі та фарисеї.
І нині митарі живуть:
податки із прочан деруть,
беруть, беруть, беруть, беруть...
Немріяно і мало все їм.
Дорогу митарям дають
законодавці—фарисеї.

Не знаю, ко то фарисеї, —
каже Василь, —
на нашуй фарі, знам, неє їх.
І митаря в селі неє.

"Деня у пастара" – читанка для тверезих і п'яних

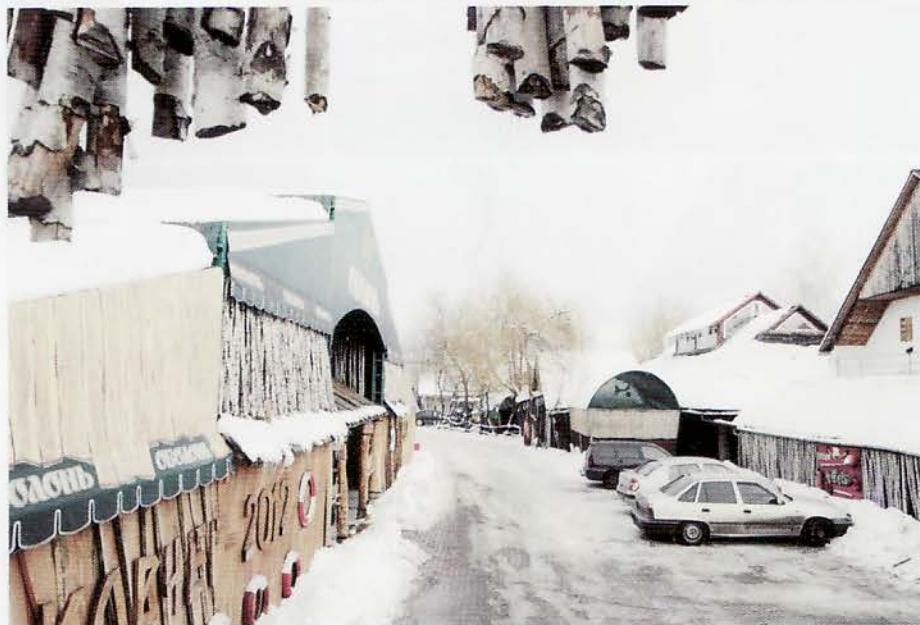
Айбо цигани були й є.
І будуть. То щасливі люде.
Доки не влаплять.
А влаплять – пустять.
Будуть другі!

– Не так! – Дюрьо кричить! –
Не так!
Щасливим є лише дурак.
Мозгів неє і серце не
болить,
Очі не видяТЬ, душа спить
Жиє собі, як тот червак.

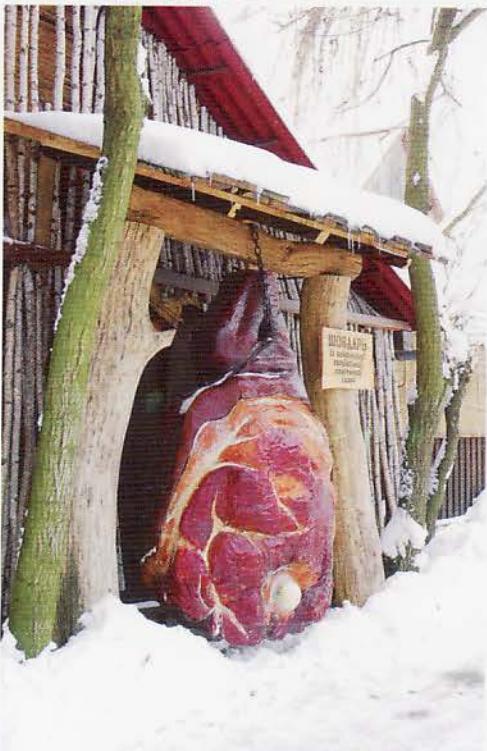
І довго би ще говорили Та
свічка згасла, згас камін...
На цьому світі все без змін:
Життя – одна й та сама
карта
Сьогодні – то вчорашнє
завтра.
І завтра знову буде стіл...
І знову потече вино...
І знову полетять слова...
І знову спухне голова...

2004 р.

Корчма-музей "Дела у повара"

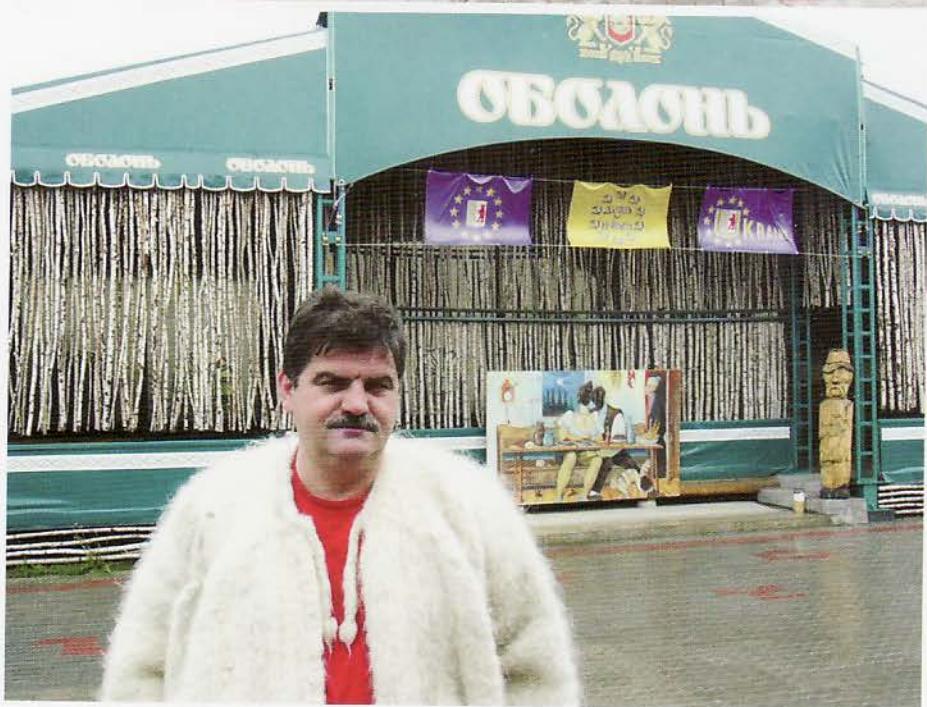
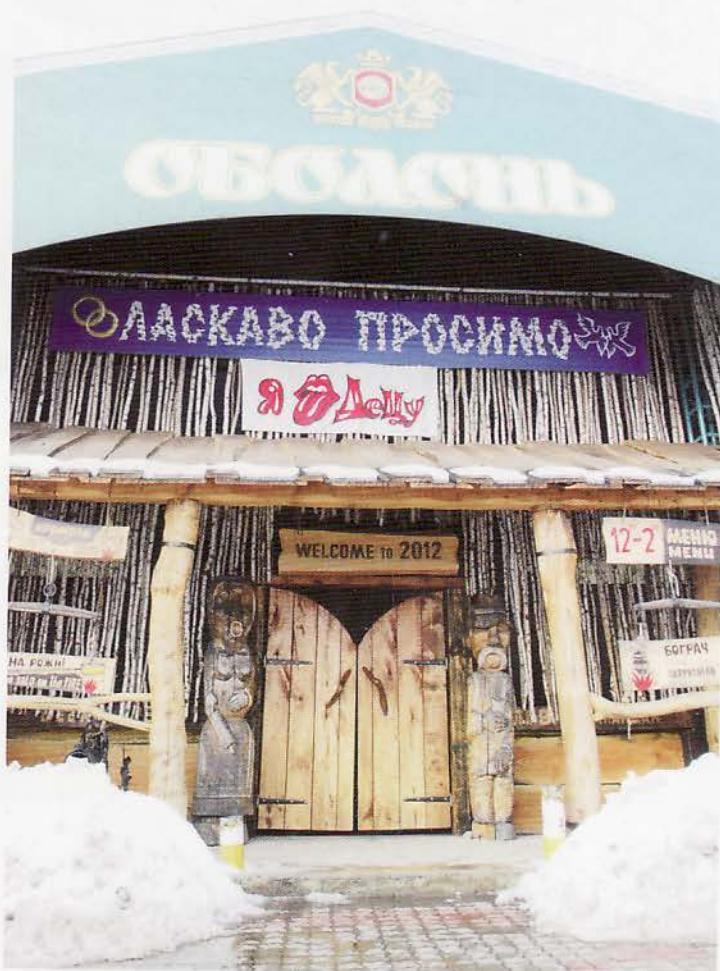
 Корчма-музей "Деня у погарда"

С Корчма-музей "Деня у погаря"

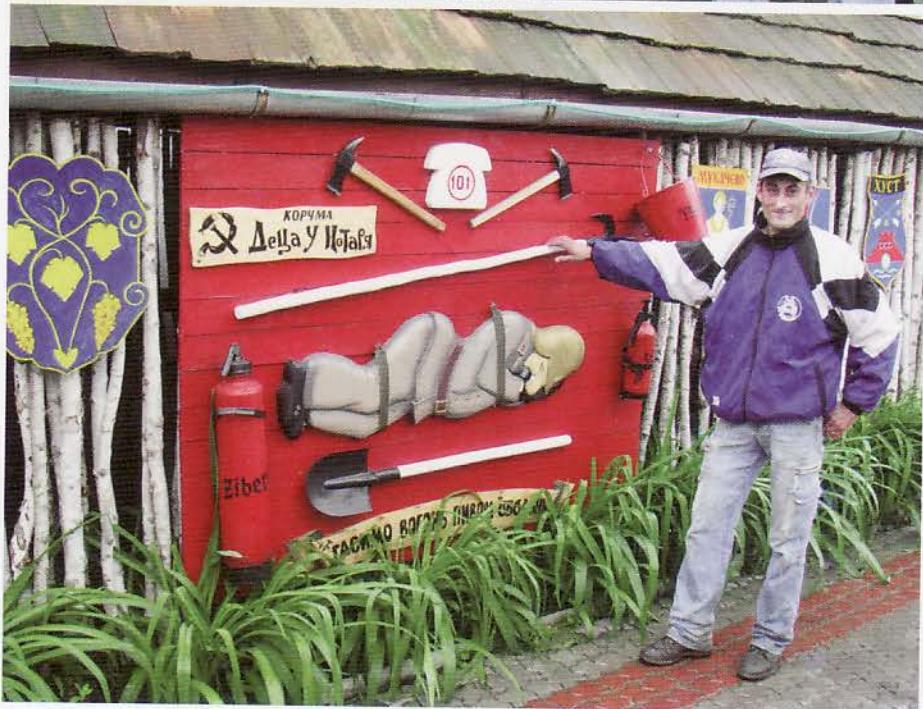
С Коржин-музей "Денса у помара" С

С Корчма-музей "Деда у погара"

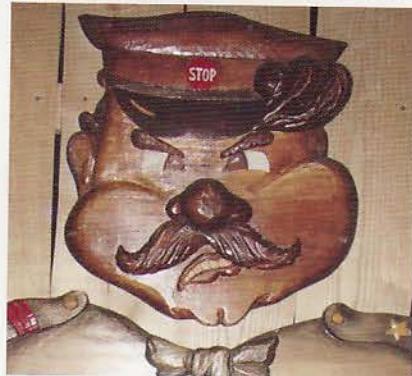
 Корчма-музей "Деда у поваря"

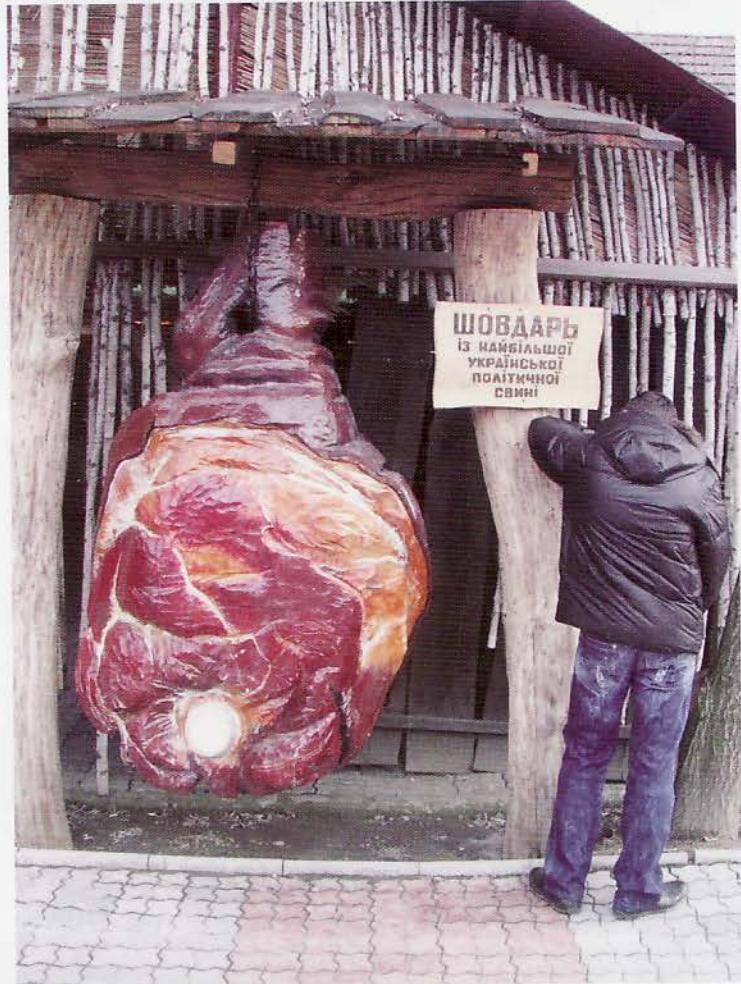
С Корчма-музей "Деня у погаря"

Л Корчма-музей "Деня у погара" С

С Корчма-музей "Дєца у погаря"

 Королма-музей "Денса у погаря"

 Карта-музей "Дети у помаря"

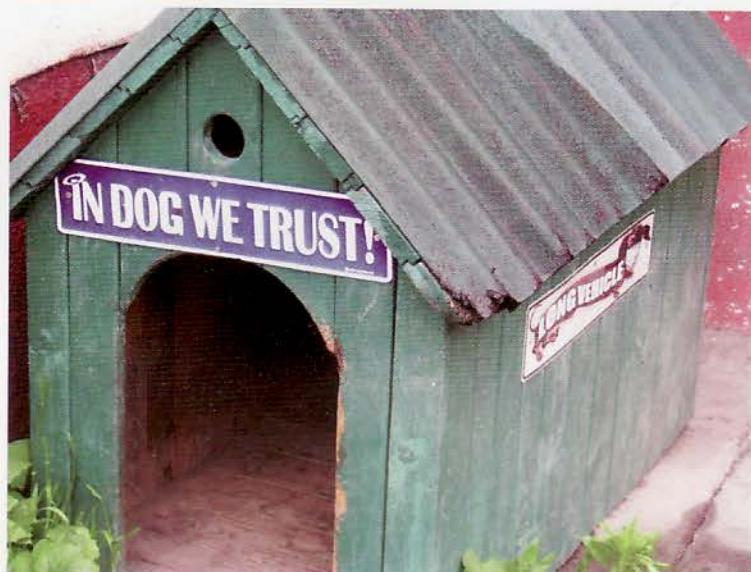
 Картина-музей "Деня у погаря"

Л Корчма-музей "Деня у поваря" Р

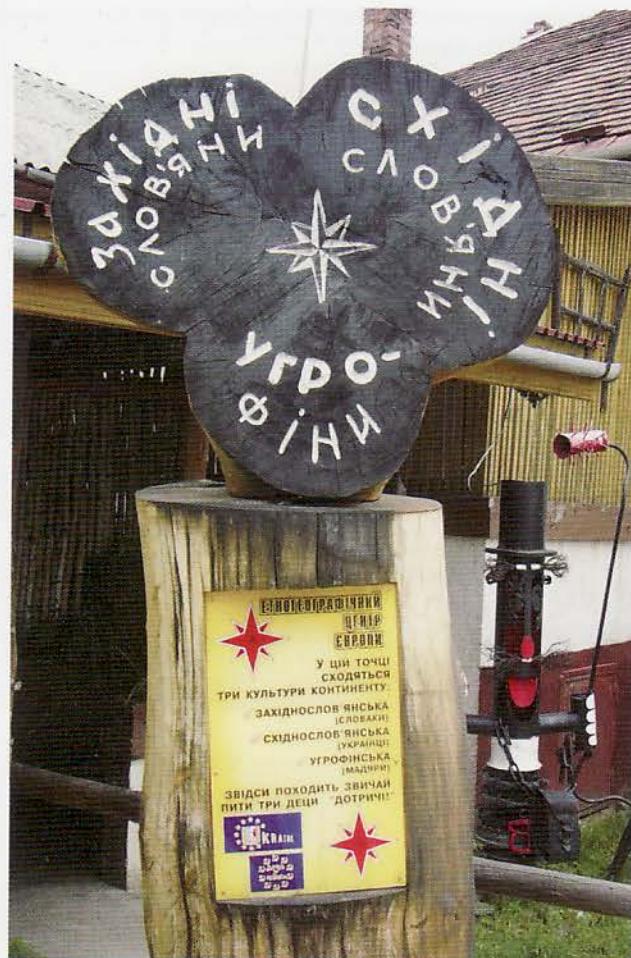
Корнга-музей "Денса у намара"

С Корчма-музей "Денса у нотара" С

С Карти-музей "Діти у погарді"

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

V. ЛЮБОВ ДО ПРАЦІ

*“В сім’ї радянській всі ми браття,
нам силу партія дала.
Орденоносне Закарпаття,
трудівникам твоїм хвала!
Хвала твоїм трудящим людям,
з якими в комунізм ідем,
і на своїх квітучих грудях
вже орден Леніна несем”*

(В. Вовчок)

САГА ПРО ТЕНГЕРИЦЬОВОДА МАГДУ-ПЕРЕДОВИЦЮ

Ви́шше на́шуй цéркви
ни́чого ни́є.
Ви́шше мо́юй грúшки
нич раз не ростé.
Шíрше мо́юй шóпи
лем калгóзний хлів.
Я з села не пýйду –
чий би́м удурíв.
У нас такі псята,
як у вас теля.
То, шо в вас корóва,
то у нас паця.

Тенгерицьовод – кукурудзовод
Шóпи – клуні, сараю
Паця – порося

"Деня у погара" – читання для творчих і п'яніх

Тенгериця в польо,
як Горянський ліс.
Яка в вас пасуля
у нас такий гріс!
Ягоди велики –
єдну би м не йзів.
Я з села не пуйду,
чий би м ушалів.

Вулляласа вода
з старого відра –
из відра до керта
потекла ріка.
Ішла селом Магда,
несьла свіням їсти,
схлопвзласа у потук –
и ніє невісти!
Пушла попуд воду
шіковно, як пструг,
дно ціцькамі зрила,
як здвоєний плуг.

Тенгериця – кукурудза
Пасуля – квасоля
Гріс – манна крупа
Ушалів – здурів
До керта – у сад, у город
Схлопвзласа – підслизнулася
Потук – потічок, річечка
Шіковно – спритно
Пструг – форель
Ціцькамі – грудьми

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

Побіліла мати,
почорнів отиць:
яка фáйна дíвка,
а такий конíць!
Най вам кáжу:
Мáгда – наша пердовиця,
нáйвишша на свíті
її тенгериця!
Од шíї до пúпа
в Магди ордени.
Вéцце мав лем Брежнєв
на якісь два-три.
Збíглиса на берег
ланка і сíльпо,
врýскають до вóди:
Магдо, Магдочко-о-о!
Дюгáють тичkáми,
досíгають дно,
чýряють фíнджáми,
лáвором, вíдром.
До рáна з свíчkáми,
з лámпашом в рукáх
глядали у вóді
нашу Мамлакáт.

Фáйна – гарна
Вéцце – бíльше
Врýскають – гукаютъ, верещать
Дюгáють – тицяютъ
Чýряють – черпаютъ
Фíнджáми – кружками
Лáвором – тазиком
Лámпашом – ліхтарем
Мамлакáт – перша жінка Герой
Соцпрацi в СРСР, узбечка,
бавовнярка, комсомолка

"Денса у погаря" – читанка для тверезих і п'яних

Раз лем споза клубу
вўлетів "газон",
на котрому ходить
голова в райком.
Фыйки заскрипіли,
зломозів редуктор,
дварі са втвориلى –
вўпав вон инструктор.
Вутяг жебаловча,
густі смолі дув,
наладів си папірь
и такој загнуў:

Фыйки – гальма
Зломозів – заторохотів
Жебаловча – носовичок
Смолі – соплі

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

“Мýсю вам повісти,
сталаса біда:
затягли до вóди
Má'гу орденá.
Извиніть райкому,
же з Верховнов Радов
див'ять кил желіза
на Má'гу завáдив.
Ми хотіли ліпше,
а воно в блудí...
Ви нам перебáчте,
дорогі батьки.
Я повів вам правду
(я не знам брехáти):
ордени казъонні –
їх мýсай вертáти.
Кидь са Má'да найде –
тіло зухабíть,
най у вóді плáвле –
куфáйку здоймíть!
На орденáх – Ленін,
красная звіздá,
Се наші сятíні,
не якась п...”.

Кил – кілограмів
Завáдив – повісив
Повів – розповів, сказав
Кидь – якщо
Зухабíть – покиньте

Ой, не пуйду нігде
я з свого села
Нізач-раз на світі
й за погар вина!

1991 р.

Ще не було так погано, щоби не могла бути гірше

ПРО ЧОПСЬКОГО МИТНИКА І ГРАНИЦЮ-КОРМИЛИЦЮ

Стою серед ночі, серед каміонів,
Європа – на Захід, начальство – на Схід,
Ловлю контрабанду, мадярських шпіонів,
наркотики, купрум, Мальboro, СПІД.

Я вже неsovєтський, а український
одягнутий в синю фуфайку й брезент
митник русинський, фатюв закарпатський
на своїй роботі малий президент.

Захочу – ударю печатку на папірь,
Захочу – з тим папірем піду в будárь.
Для західних швондérів я – бюрократор,
Для східних я – чопський батюшка-царь.

Уже пов'язали ланцáми границю,
уже ні машини, ні люди не йдуть
Лиш митник подібно до Леніна в Чопі
показує перстом правильний путь.

Вилазиш з кабіни, ідеш у “Чоп–трейдинг”,
купуєш, ховаєш у ташку, несеш
і тому, котрý має ленінську руку,
вручаєш, прощаєшся й нараз ідеш.

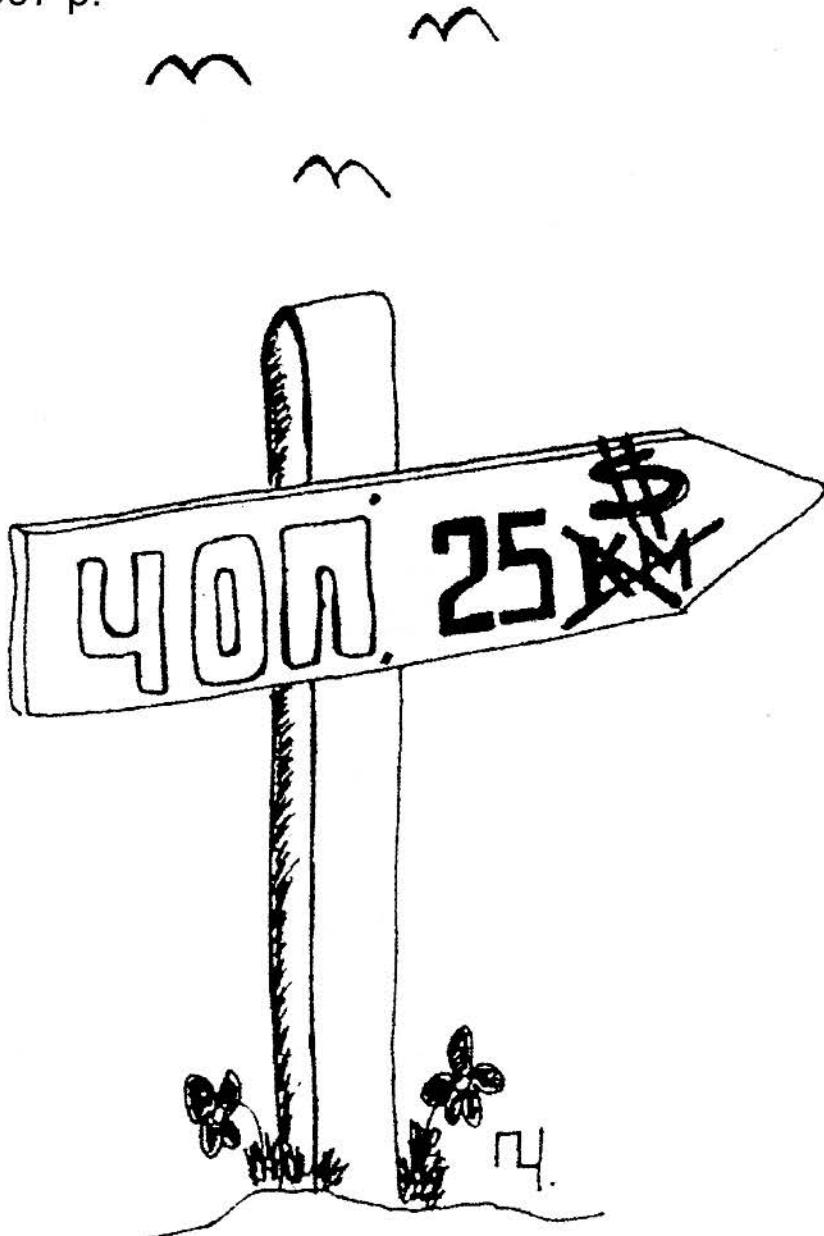
-
- Купрум – мідь (Cu)
Фатюв – парубок
Папірь – документ, бумага
Будárь – туалет
Ланцáми – ланцюгами
Ташку – сумку
Нараз – відразу

"Деня у потара" – читанка для тверезих і п'яних

ЕПІЛОГ

О Тисо! О Чопе! О мосте над Тисов!
То вам я співаю хвалу до небес
лиш доти, поки вас, чорти, не перейду,
а далі втікаю у Загонь, як пес.

1997 р.

Ще не було так погано, щоби не могла бути гірше

НОСЬМЕ ЦЕЛТОВІ НОГАВИЦІ!

Дев'ять рóки з-за границі
Éміл возить ногавиці.
В джéнсах хóдить пувселá:
КРОВНи носить голова,
ЛЕВІСи – у ланковíх,
пуп – у ВІЛДКЕТАх новíх,
аґроном за пувсвині
стокмив ПРЕКОНи нові.
Два гордóви изабéлли
дав за ДЖОРДАНС стáрий Бéйла.
ТРАППЕРи за гуску йдуть,
за МОНТАНА вуз дають.
Вусядесятирúчна Máря
гаті ВРАНГЛЬЕР на са взяла!
Кáжда сíльська молодиця
носить РІФЛЕ ногавиці.
У ТЕКСАСох старі жóни
йдуть до церкви, як драгóни.
Вáрош чúдуєса з нас:
не село, а штат Техас!

Целтóві – брезентові
Ногавиці – штани
Стокмив – сторгував
Гордóви – бочки, барила
Изабéлли – ізабелла (сорт вина)
Драгóни – драгуни
Вáрош – місто
Чúдуєса – дивується

“Денса у пастара” – читанка для тверезих і п’яних

Еміла заголоси́ли,
поштрафа́ли, засуди́ли,
и граніц’ю ’му закри́ли.
Еміл ужé йншак жи́є:
джінси людьом з цéлти шиє.
Заложи́в коператíв,
оргáнізовáв акти́в,
нóжички купив, ниткí,
цóлшток, ґóмбицí, иглí.
Уже дома не жи́є –
спráвив з хíжі ателье.
Дárьмо, же готовий шити,
ни́є цéлти – з чóго жити?
Помогли́’му добрí лю́де, кажуть:
“В Дráвцьох свадьба бúде,
шáтор там из целти прáвлять,
гудакí пуд цéлтов бáвлять”.
Шí са гості не напили,
молоду шí не гонíли,
коли Еміл шáтор стяг,
склав на фúрик та й потяг.

Заголоси́ли – донесли, настучали
Йншак – по-іншому
Заложи́в – заснуває
Цóлшток – шевський метр
Гóмбицí – гудзики
Спráвив – зробив
Шáтор – шатро, навíс
Прáвлять – роблять
Бáвлять – грають
Гонíли – гримали, дримбали
Фúрик – тачка

Ще не було так погано, щоби не могла бути гірше

Обийшóв село кертáми,
за хлівáми, бударýми,
утíкáв через пшеницю,
тенг'ерíцю, команицю,
побродíв парадички,
óгурки и курячкí,
три раз став у коровля́чку,
кóлесом ударив мáчку,
перескóчив через мúрик,
стрáтив кáлап, зломíв фúрик.
Замащéний од гуна
принюós цéлту до дворá.
Розонáнджив, застрочив,
людью ногавíці зшив.
Другýй раз од “голови”
цéлту з “бобика” стяглý.
Третíй раз пушлý в Горяни,
де вояки жили в стáнох:
за єдéн гордúв винá,
звезли цéлту до дворá.

Кертáми – городами, садами
Бударýми – туалетами
Тенг'ерíцю – кукурудзу
Команицю – конюшину
Побродíв – витоптав
Парадичкí – помідори
Курячки – курячий послід
Коровля́чку – коров'ячий послід
Мáчку – кішку
Стрáтив – загубив
Кáлап – капелюх
Розонáнджив – тут розкрив
“Бобик” – автомобіль з тентом
В стáнох – в наметах
Гордúв – бочка, барило

"Денса у погаря" – читанка для тверезих і п'яних

Изясь джінси у селі
носять старі і малі.
Еміл став великий пан –
баранинський бізнесмán.
Йдуть на експорт за граници
емілові ногавиці.
Еміл пожичку берé,
цéлту вéцце не крадé.
Перенюós артіль у Чоп,
перейшов на хозрасчет.
Йде горí калгóзний НЕП –
Буде в нас джінсовий склеп!

1987 р.

Изясь – знову
Вéцце – більше
Горí – вгору, наверх
Склеп – крамниця

Ще не було так погано, щоби не могло бути гарше

*“Однажды в студёную, зимнюю пору
я из лесу вышел. Был сильный мороз...”
(Н. Некрасов)*

ХЛОПІК

Áде раз вуйшов'им з хíжі на стúдінь,
позéрам – дітвáк горí берегом йде:
на голові кáлам'му ширший, як грúди,
з землі́го не вýдно, увýдів менé.
Дітвáк tot за шпárгочку тягать чíкова,
чíкув тягать вóзик – дрýва везé.

- Ба вóтки дривцята? – я звідам фатьóва, –
Из лíсу?
- Айдé! Розбíв'шим палánки за тимітьóвом,
бо в лíсі вже давно нич не ростé.
- Крадéш? Не ганьбíшса? Та ти shí дітвáк!

Фатю́в спéрати вóзик, сíдати курýти,
бо вхляв неборáк.
– Смóлоше! Чом ти отýць не помáгать?

Хíжі – хати
Бéрегом – схилом
Кáлап'му – його капелюх
Дітвáк – дитина
Шпárгочку – мотузку
Чíкова – лоша
Ба вóтки – та звідкіля
Фатьóва – пацана
Айдé – та де там
Палánки – штакетник, огорожа
Тимітьóвом – цвінтарем
Смóлоше – шмаркачу

"Деня у потара" – читанка для тверезих і п'яних

- Отíць лíчить гróші: продав "Жигуля",
сидить з цімборáми в подсóбки завмáга,
а мати гулюкать на нього "Свиня!"
- А мати ти де є? Чом не помóже?
- У вáроши рóбить.
- А вгень кладéш сам?
- Айдé! Нам дрýва не трéба. У нас паровоé.
А дрýва я нараз людьюм продáм.
- Та нач тобí гróші? – я звíдам фатьóва.
- "Вирхóвину" кúплю!
- Циг'арéтлі?
- Мопéд!

Швакнúв бігáрьом по гузýці чíкóва,
завéрг циг'арéтлик,
пушов собí гет.

1985 р.

Цімборáми – друзями, приятелями
У вáроши – у місті
Швакнúв – стьобнув, шмагонув
Нараз – одразу
Бігáрьом – прутом, палицею
По гузýці – по задници
Завéрг – шпурнув

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

Надія на те, що новоспечений український фермер-пайовик урятує наше село, помирає останньою. Передостаннім помре наш фермер.

(Сам бачив)

ПОСІВНА-2000

Голий народ схопив лопати:
кожен одержав голий пай.
І рушив “фермер” в поле ср...
з надією на урожай.

2000 р.

VI. ПУТЬ У НАТО

*“Скажи-ка, дядя, ведь недаром
Москва, спаленная пожаром,
Французу отдана...”*

(М. Лермонтов)

БОРОДІНО

Повідже, вуйку, ци не зáдарь
колись була Москва спалéна,
а пак францúзум зухаблéна.
Вас не забуде Рýська зýмля,
як бýльсъте францúзъкой плýмня,
прославилисьте рýськой Ѱмня
коло Бородіна.

Гий! Дáвно бўли муcní люóде:
винó глушíли, як верблюди.
То бўли хлóпи, не такí, як ви.
Несеренчлýва у нíх дóля,
не вильо їх утікло з побля,
кибý не цíсарьова вóля,
не зухабíли би Москví.

Повідже – скажіть
Зáдарь – марно, даремно
Пак – потім
Зухаблéна – покинута
Гий – так
Несеренчлýва – нещаслива
Вильо – багато
Киби – якби

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

Ми фурт дозáду наступáли –
францúзи йшли, а ми втікали.
Вже недалéко до Москви.
Царь-бáтьюшка у штáбі лає,
армáду нашу проклинáє:
“Же чом то вóйсько одступáє?
Вояки стýйте! Дóста йти!

Найшлí полкí великой поле:
за пúврока'го трáктор óре.
Сяднúли ёсти, кáвий п'ють.
Вже скóро ráно, дзвóнять дзвóни,
вояк са мόлить, б'є́ поклóни,
а я наладжу канóни,
позéрам – а францúзи йдуть.

“Дечка у пастаря” – читанка для тверезих і п’яних

Нахпáв до пúшки я картéчі,
францúзум стрíлив мéджи пли́чі
и гóйкам “Бóга’му!”
Вонí менé не розумíють,
втікають гет, а я са смíю,
за нíма смирть з канóна сíю.
Не оддамé Москву!

Три дни сидíлись в окóпі,
з пушóк стрíляли до піхоти,
до мéне траfили – я дúмав, же умрý.
За нас забúли ғенерáли,
резéрвох вéцце нам не дáли,
а ми пушкí позухабляли,
трофéй на плéчі ай дому!

Бóга’му – чорт забирай
Вéцце – більше
Ай – i, та

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

Вночі боліла мене́ рáна
и чути було аж дорáна,
як кайфовáв францúз.
Айбо у нашому окóпí
войки сіли до роботи:
сись кíклю шиє, тот – калгóти,
капітан плаќає картúз.

А наш капітан – фáйти бýчуй:
широќий зад, вузýнькі плиči.
Из кухарькáми шáрі-мáрі...
Вун стárшим са у нас числи́в,
всякох бив ай водку пив,
в атáку дákоли ходíв...
Його дíвкí залоскотáли.

Шí була нуч, коли ми спáли,
нам рóказ дáли ѓенерáли
атаковáти сись “бугóр”.
Вояки встáли, пýски вмíли,
из бóксом чýжми намастíли,
до пúшки кúлі наладíли,
єдéн за друѓим стáли в шор.

Кíклю – кíтель
Фáйти – породи
Шáрі-мáрі – шури-мури
Рóказ – наказ
Пýски – роти, морди
Бóксом – ваксою, кремом для взуття
Чýжми – чоботи
Шор – ряд, шеренга

"Деня у патаря" – читанка для тверезих і п'яних

Наш ре́гімéнт розклавса у пшени́ці:
довкола дим, а тéмно, як в гузы́ці.
Од ядрох муй капітан ушалів.
Я з пúшки стрíлям, канóни б'ють та б'ють,
айбо францúзи йдутъ та йдутъ...
Вже дóраз нуч,
а я одра́на никус-нич не їв.

Такí са вам биткий и не снíли,
'вби кров гордóвами носíли.
Ирджáли конí, як бики.
Ишли в атáку мушкетíри,
за нíма бíгли дезертíри,
а на кунций аж командíри
и гóйкали: "Впíрьо́д, бойцы!"

Тот динь я нý́да не забúду:
францúзкий кунь 'ня кóпнув в груди,
теклá из пýска кров.
В єднúй громáді: люде, конí,
возí полáмані, канóни,
прóстий вояк, царські пагóни,
францúзька курагóв.

Регімéнт – полк
В гузы́ці – в задници
Ушалів – здурів
Нікус-нич – анічогісінько
Гордóвами – бочками, барилами
Гóйкали – кричали
Нý́да – ніколи
Курагóв – хоругва

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

Француз утік, а ми зустáли,
абíсьме рано дáле войовáли.
Не спáли наші фелшарí:
вонí по полю походíли,
мертвíх копíцю позносíли,
шí вéцце жéртвох наличиili,
а дáле їм греблí ямí.

Гий! Даvно бúли муcní люде:
єdéн понюc би два верблóди.
То бúли хлóпи, не такí, як ви.
Несеренчлíва у нíх дóля,
не вíлью їх утíкло з поля,
кибí не цí сарьова вóля,
не зухабíли би Москви.

1973 р.

ОДКРОВІНЯ БАРАНИНСЬКОГО КАТУНИ

Я був тоді цугсфірером у вóйську,
коли в Сараєві забíли Фéренц-Йóвшку.
Праві са Перша вóна зачала.

Я з вóйни са вернúв дому живий,
бо'm мусів: дома'm мав аж п'ять дітей,
а шестого сусіда закапчав.

Я воював в Одесі, Тағанрозі,
Азовской море'm відів, вера Боже,
потóму нас Брусілов гет нагнáв.

Коли нас руські раз в Галіції притисли,
одтóди нам долу баюса звýсли –
не радий бúв'им, же'm у руки пушку взяв.

Не мож казати, же ми ліпше воюáли,
бо не єдного з нас у плін забрали,
айбо даскильо раз ай цíсарь вugравáv.

Памнятам, коло вáроша Знамéнки
нас обключíли руські регíмéнти.
“Чом я вояк?” – тоди'm побановáв.

Цугсфірером – четарем
Праві – якраз, в ту мить
Закапчав – справив
Баюса – вуса
Пушку – рушницю
Даскильо – декілька
Вáроша – міста
Обключíли – оточили
Регімéнти – полки
Побановáв – пожалкував

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

Ляглі́сьме з хlopцями в декункох у болоті:
лем трьоме́сьме зустáли в першой роті –
герлóйтнанта машінгевер забíв.

Ми трьоме: я – найстárший офіцíр,
єдéн горя́нський канонíр
и ма́ло шалений мukáчовський Дюрьó.
В декункох лежимé, як гли́сти:
болóтом вúмастили пýски,
з страхú помалі тéрпне нам гунó.

Вже чути рúських: до бýтки са ладя́ть,
мáттери лáютъ, пушкáми ломозáть.
“Конíць нам рано!”, – зашептав Дюрьó.

Надráном всяде було тýхо
лем у порóжніх черевáх гулó:
горя́нський задрімáв, я тýжко дíхав
и цорконíв зубами шалений Дюрьó.

В декункох – в окопах
Лем – лиш
Герлóйтнанта – пана лейтенанта
Машінгевер – кулемет
Канонíр – артилерист
Шалений – навíжений
Пýски – морди
Гунó – гíвно
Ладя́ть – готову́ть
Ломозáть – брязчать
Черевáх – кишках

"Деня у погаря" – читання для тверезих і н'яніх

**«У мирний
час військові
виглядають
дуже глупо»**

(Еміль Золя)

Ще не було так погано, щоби не могла бути гірше

Спимé и чúєме – загóйкали “Ура!
За веру! За отечество! Царя!”
Отвóрю очí – вýджу йде атáка:
на трьох нас тýльо їх, як мákу.
Кидъ вéржеш кámіньом до пса,
тráфиш до руського вояка.

Горянський наладíв машінгевер,
я скóро вхóпив два ґранáти,
а мáло шалений Дюрьó
зачáв молýтиса, ревáти.

Я гóйкам: “Фойєр! Фойєр! Бий!
Стріляйте, хлопці, ко живий!”
А сам са мólю из Дюрьóм:
“Ратуй ня, Божечку сятий...”.

Бíда! Затих машінгевер
(якбáч, горянський вже умér).
Ми двóме, а Дюрьó ревé.
Я виджу – чéкать смирть менé.

Тогдí я шмáрив два ґранáти,
зачáв личýти: раз, два, три...
Двигнув’им голову, позéрам –
ниé атáки, ниé комý “впíрьод” итý.

Їх розметáло на паздíря:
зустáло лем драгунськой пíря
ай офіцíрські фуражкí.

Тýльо – стíльки
Вéржеш – шпурнеш
Тráфиш – влучиш
Шмáрив – кинув
На паздíря – вдрузки

"Деня у північ" - гуманітарна діяльність тверезих і н'янчих

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

Ми вово́али, як закля́ті:
Дю́рьо́ пора́йбав свої́ ґáті
Й менé кортíло в кóрчі йти.

По обіді прийшлý резерви,
принéсли нам якісь конзéрви
(дівóк би лíпше привелý).

Добрí нам бúло: руськí не стрíляли,
пушкí в жалíву'съме зметáли,
лягнúли спати на землý.

Пролítів динь, а шáлений Дю́рьо
сховав мунíцію и кличе ня в село:
Фрасíско знов, де суть дíвкí.

Прийшлý'съме ráно – я би спав.
Добíв'им са, бо'm цíлу нуч "орав".
Дю́рьо́ такий, гибý з кри́жа зняв.

Прийшла неділя. У сято'съме не вово́али,
лежáли'съме в траві, дрімали...
А на вечíрю'съме коня́ роздéрли.

Закля́ті – прокля́ті
Пора́йбав – випрає
Гáті – пíдштанники
Кóрчі – кущí
Жалíву – крапиву
Мунíцію – вíйськове спорядження,
набої
Фрасíско – чортисько
Добíв'им са – втомився
Гибý – нíби

"Деня у поваря" – читанка для тверезих і п'яних

Добрі на вóйні. Дурний, ко йóйкать.
Бо дома гурше – жона гóйкать.
Єдна біда – же дáколи требáло дákому
умерти.

Тепíрь я гáзда, вárю сливовíцю.
Мам лúгош ай винá повну пивníцю.
А з вóйни мам памнятку – дíв'ять пálьці.

Спокýний я, з Дюрьом си граю шахи,
айбó кидь шí раз пўйду войова́ти,
тогдí най Бог вас вárue, китайці!

Мам схóваний малýй машíнгевер у курникý.
Кидь я з ним вўйду на totý вашу стіну –
не вéрнеса ани єдéн из вас домý.

Є вас у Азиї даскильо міліóнох,
воякох вéцце, як у нас патронох
Тонич. То бáгов. То гунó!

Кидь я, китайці, вас полáпам,
та вшítъкі будете ревáти,
як дáколи ревáв мukáчовський Дюрьо.

1978 р.

-
- Лúгош – виноград на арочній опорі
Пивníцю – погріб
Кидь – якщо
Báруe – оберігає
Даскильо – декілька
Нич – níщо
Бáгов – тютюнова жуйка
Полáпам – переловлю
Вшítъкі – usí

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

VII. КУЛЬТУРА

ПЕРША БЛИСКОТЕКА

Вічар в клубі – блискотéка!
Гудакí прийшли здалéка.
Люде збіглиса до клúбу –
відіти, шо з тóго бúде.
Хóчуть зна́ти, шо то “дíско”,
шо гримýть так, що то бли́скать.

Нáраз загасíли світло,
дали звук – загráли Бíтли.
Заревáли “AC⚡⚡DC”
як збісний медвíдь у лісі.
Ко зайшóв у клуб на “Тáтрі”?
А, то спíвать С'юзі Квáтро!
Скачутъ гудакí по сцénі,
ги корóви недоéні.

Головóв трясé Олéна,
розкáпчана, издушéна.
Кíвать шóвдарьом Маргíта,
затерпнúтов в ґáтьох рíтьов.

Гудакí – музиканти
Нáраз – відразу
Збісний – скажений
Ги – наче
Розкáпчана – розстебнута
Издушéна – впрíла
Шóвдарьом – тут задницею (“окороком”)
Кíвать – рухає
В ґáтьох – в підштанниках
Рíтьов – задницею

"Деса у погара" – гуцулка гра тверезих і п'яних

Ще не було так погано, щоби не могла бути гарше

Пороззувалиса пánки –
мíчуть дóвкола топáнки.
Чúти sóпух сливовíці.
Брейк танцюють на гузíці
вúваляні, як пацята,
піонери, жовтенята,
комсомольці, циганчáта.
Плаáфон сíплеса у клúбі,
бúбен дúркатъ ми у грúдьох,
óблаки уже розбítі,
двíрі вувергли на квíття,
стúльці лéтять, ги би пíря,
розтрéпані на паздíря!
В лáмпаши фляшкáми мíчуть,
жóни міліцишту кличуть.
Врýскать Шонí, ревé Пíшта,
góйкатъ п'яний міліцишта.
Запалíли вже фíргáнки,
róкери са б'ютъ на гáнку.
Металíшти Шонí й Пíшта
на кров збíли міліцишту...

Мíчуть – кидають
Топанки – черевики
Сóпух – сморід
Гузíці – задници
Пацята – поросята
Плаáфон – стеля
Бúбен – барабан
Дúркатъ – гупає, стукає
Óблаки – вíкна
Вувергли – викинули
На паздíря – вдрузки
Лáмпаши – лíхтарі
Врýскать – верещить
Збíли – побили

"Денса у патаря" – читанка для тверезих і п'яних

Дóста бúло блискотéки –
я вже дўмам за патéку.
Дóста бúло "Modern Talking",
не бірую! Даите покуй!
Дóста грати рок-н-рóли
шáлені, ги збісні пчóли.
Як загráли "Status Quo" –
в печункáх ня запíклó.
Як загóйкав Фред Меркúрі –
сполошиў сусідські кури.
З хýжі лае Дюрі-бáчі,
ревé жонаá, дíти плачутъ...

Вúбіг церкувний курáтор –
розвíв бáлтов трансформáтор,
ствял сулáк из епетрýков.
Голова прибíг з мотýков.
Вшítок народ занімíв:
стіни впали, клуб згорíв.
Ко устýг – утік домú,
скáчучи, як кенѓуру,
через цéглу, вáльки, скло,
через зáспаной селó.

Дóста – вистачить
Патéку – аптеку
Бірую – витримую
Шáлені, ги – дикі, наче
Збісні – скажені
Печункáх – нирках
Загóйкав – закричав
Бáчі – дядько
Бáлтов – сокирою
Сулáк – стовп
Вшítок – увесь
Вáльки – саман

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

Поброджéний сéред клúбу
міліцішта збéрать зúби.
Сéгінь хlop, не мав сérинчу:
зúбох дóвкола – як ríнча.

В понедíльок на манкóвах
хráмлють рóкери до шkóli:
rúки в фáчлику на шíї,
зúби – в жméní, líця – sýnі.
Káже вчítель: “Шо за фрас!
Búla shkóla – став корgáz!”

To не хýба, же ми хрóмí,
в p'ятнициу на танкодрómí
розонándжиме, як péklo
иші líпшу bлискотéку.

1988 р.

Поброджéний – потоптаний
Сéгінь – бідолаха
Серýнчу – щастя
Ríнча – ríнь, гравíй
На манкóвах – на милицяx
В фáчлику – у бинті
Фрас – чорт
Корgáz – лíкарня
Розонándжиме – тут організуємо

"Денса у погара" – читанка для тверезих і п'яних

ЦЕЛОФАНОВЕ ПОКОЛІННЯ ОБИРАЄ PEPSI

У вухах – тампакс, памперс – в роті.
Перед очима – еМ-Ті-Ві.
Навколо шопи, шопи, шопи,
менти, путани і круті...
“Ай фак ю”, – в мене в голові.

Нікому на фіг' я не нужен
У предків був хоч комсомол
Я тýняюся пóнад Ужем
Нóу прóблемс, тільки:
рок-н-рол, dirol, petrol та stimorol.

Я їм на бréкфест, на вечéрю
сертифікований гот-дог',
Я в екологію не вірю,
май дрінк – це маракúя сок:
із тетрапáка просто в рот.

Май скуул, май тічер – Шварценегер,
Май френдс – Мадонна і Ван-Дамм,
Май м'юзік – техно, репп і реѓ'ей
і Майкл Джексон намбер ван:
Це, ніби, перший наркоман.

Гуляю з бабою як рейндженер:
в бронежилеті, вері-велл!
В кущах тусується тинейджер:
у неї плéйер, в мене пéйджер
зв'язав навіки нас U'tel!

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

Я їй кажу: не йди додому.
Останься, вұмен, ай вонт ю.

Вона – таксі по телефону
і каже: Сьогодні ноу, чи чуєш, ю!?
Я кожний фрайдей реґ'уллярно
по сателітці секс смотрю.

А я мудак, відсталий бұллшіт,
ще на еротиці сиджу.

ТРАНСЛЕЙТ

Ай лів, це значить – я живу,
Ай лов, це значить – я люблю,
Ай фак, це значить – буду жити
і жити будуть мої діти,
Якщо субсидію візьмú.

1997 р.

Моїм цімборам –
подкарпатським малярам...

ХУДОЖНІЙ ГОЛОД У ЛИКИЦАРАХ

Ван Дейк, Ван Ейк Ван Гог',
І-ван І-ванович Ілько,
Олашин, Тегза, Пісарро
из німи Барнич, Пікассó
взяли з собóв Маркá Шагалла,
до них пристáв Пал Кáрлич Бáлла,
Медвецька – нє, Скакáндій – ай,
Грабовський, Кóвач, Шип, Каашáй,
Пономаренко, Ботичéллі,
Манáйло, Пéткі, Вазарéллі,
Варгá, Івáнчо, Сирохмáн,
Приходько, Свида, Корж Богдан...
Пушлí на плéнер в Ликицáри,
коршúв винá з собóв забráли.
Холстí простéрли на землí,
ріхтують “Фрýштик на травí”.
Матíс пушóв на гриби в лíс,
Делакроá кóле дривá,
глухий Гогéн розклáв огéнь,
а Ренуár принюós погár.

Ай – так
Коршúв – бутиль, обплетений лозою
Ріхтують – готовують
Фрýштик – сніданок
Погár – стакан, склянка

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

Огінь горить, вино тече,
а їсти нічого ніє.
Пошкрябався Ілько сердито:
“Най би прийшов ку нам Микита,
бо тот валовшень за пувдня
намалювати нам ягня”.
(Айбо Володьо їх не чує –
вун ґазопроводи малює).
Сидить голоден Габда Лоці –
слизі набігли ’му на вочі:
пошкодував, же цикламени –
не шітемені, не пельмені!
Єдін за другим устають,
голодні йойкають, ревуть:
“Киби из нами був Лезу,
нафіркав би живу козу.
Кажуть, у Йовшки Чернія
є образ білого коня...
Чкода, же ту ніє Щурá,
його “Желізного коня”
изіли би съме без проблем –
в Гогена в куфрі автоген”.
Почухав Бедзір чрево –
не гoden гризти древо!

Валовшень – спроможний, здатний
Шітемені – містечка
Киби – якби, коли б
Нафіркав – намалював
Образ – картина
В куфрі – в чемодані
Чрево – живіт

“Деня у поваря” – читання для творчих і н’янчих

Из тáшки вúтягнув Джорджóне
солóдкі з лéкваром бомбóни,
роздáв – поцí цяли, сидять,
изáзь за фриштик говоря́ть.
“И Шútев десь пушóв з машýнов –
вун має “Самовар з калинов”;
Едíта – натюрмóрт из бúлков,
а Кóцка – доярькý, гуцúлки
из брýндзов, зámішков, грибáми,
из шóвдарьом, из галушкáми...”
Острóвський вже на нус падé,
не критикуé, а ревé:
“Недýйдаві скульптурні сили!
Уже би’сьме кочóню ёли,
кибí тотí фрасí зліпили
хоть свýнську голову из глýни!”
Та шо то, люде, за гостина,
Кидъ цáпкатъ на палítru слина...
Скакáндій са набráв курáжі,
устáв, закáшлявса и каже:
“Се вам не фíркати пейзажí!
Не вíдите аг’арну тему!
Не розумісте проблему!

Тáшки – сумки
Лéкварьом – повидлом
Бомбóни – цукерки
Поцí цяли – посмоктали
Изáзь – знову
Зámішков – мамалигою
Шóвдарьом – шинкою
Недýйдаві – незграбні, безпомічні
Кочóню – холодець
Фраси – чорти
Кидъ – якщо

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

Фурт ліс і сніг, гора ай поле,
ріка, село, даколи море,
даколи танк, квіткі, портрети.
А продовольчі де сюжети?

Де є totó, що ми їмé?
Лем пиво чеськоє п’ємé!
Ци дákоли ёсте харчі:
паприг’у, шóвдарь, колачí?
Колí увидить наш глядач
ковбáси, сир, а не тягач?
Кидьнич не мож купити в бóвті,
най хоті на óбразі ғомбóвці
увíдить вúроблений хлоп,
котрýй са кличе хлібороб!”
Єдна проблема в нáшуй Спíлки:
калим, пейзажі, анонімки.
Шо ви мені одповістé,
кидь єден другого ёсте?

1987 р.

Паприг’у – перець
В бóвті – у крамници
Гомбóвці – бухти, кнедлі

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

*Есе образець істінного путкарпаторусінського
языка сэрэдіны третяго рока от сотворення
Общества поткарпацкых русинув.*

ФУРУВ АЙ БАЛТА

Фурúв ґерéнду фуровáл,
когда позéрать – ідьот бáлта:
у неділяшњом вігáнё,
у башмаках с высóков тáлпов.
Фурúв, когда увидíл бáлту,
зафуровáл іщи май скóрі,
а бáлта, клíпнув на Фурóва,
пошлá плясáть сéбë надвóрі.
Фурúв обéртаться, потéєт,
і з каждим óбертом фурéєт.
А балта теж не отстает:
танцюєт, в зимлю талпов б'єт.
Сплясались крепко, сильно очень.
Балдіє бáлта что есть мóчи.
Фурув фурує, як збісний:
ґерéнда з липи, вун – твердий.
Профуровал ґеренду цалком,
а пак захпáвса балті в талпу.
Не получíлась у них пляска –
балтофурóвочная свáзка.

Такое часто видиме в житю –
у телевізїї и мéджи русинáми:
невошколовані лопóчутъ двóма бисідáми,
собі на смíх нам на бíду,
а люде кличутъ їх балтáми.

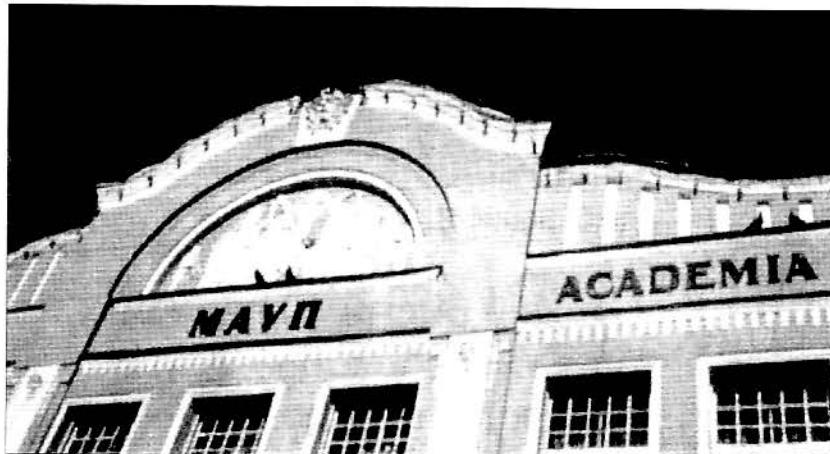
VIII. ОСВІТА

ЗАКОН МЕРФІ

Школа в Дráвцях, вуз у Лáзах,
коледж в Копинíвцях,
три лíцеї в двох Копáнях
І двí бурси в Лíнцях.

У Шалáнках – інститут,
в Сóймах – академія,
Геть повсюдно там і тут
Вузо-епідемія.

Академії – для МАУП,
для собак... Спецшколи –
для розвинених дітей
і ментально хворих...

Менеджмент для фінансистів
на фермі у Ярку
по суботах за 100 баксів
відкрили доярки.

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

Соро́ський лауреат
навчи́ть у Дібрóві
за три блоки сигарет
три німецькі мови!

У сусідньому селі
відкрили Сорбóну:
ректором замельдували
попадю Ілóну.

Дисертацію за рік,
ступінь кандидата
рекламують у Терéсві:
повна предоплата.

Офіцерські платні курси –
філію Генштабу –
в ресторані “Верховина”
веде якась баба.

Тут же поруч, де буфет,
де ще вчора пили,
супермодний факультет
два зеки відкрили.

Верхній Бýстрий кляне всіх,
бо з Ужкá юристів
переводять не до них,
а у Нижній Бýстрий.

В семінарї в Квасáх
за окрему плату
висвята́ть вас на попа.
Можуть і на Папу...

“Дені у нотаря” – читанка для тверезих і п'яніх

Діє правило – “плати!”
і в Чопі, і в Хусті:
чим тупіший твій “качан” –
дай більше “капусти”.

Лиш в державному УжНУ
долари не просять.
Тут порядок: не деруть!
Діти самі носять...

Стає вченим наш народ:
злодій – дипломантом,
бандит – доктором наук,
ґангстер – аспірантом.

Резюме:

Ще не було так погано, щоби не могла бути гарне

IX. ОХОРОНА ЗДОРОВ'Я

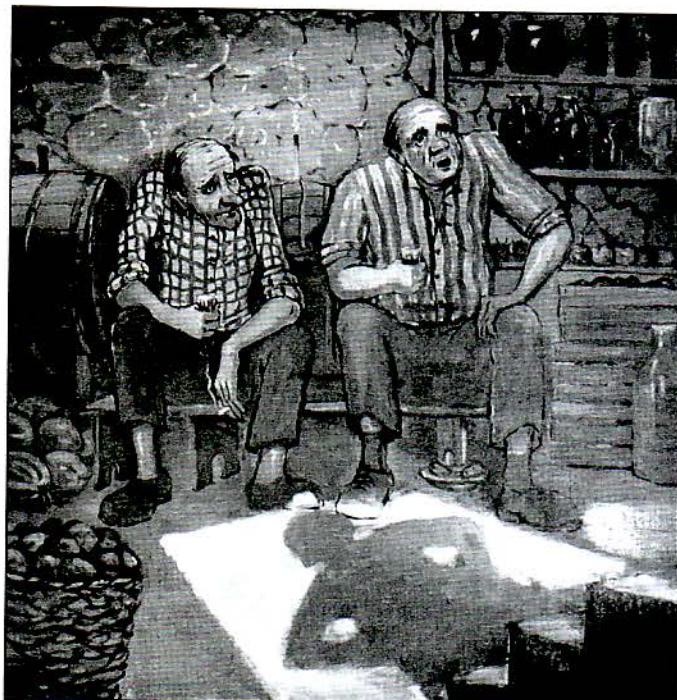
НЕ МОЖ ПИТИ-1

Коли остатній цигарéтник
загас у пóгарі з вином.
Коли муй стáрий цíмбор Éміл
заспав зелений над відрóм.
Коли'м надвúр на лóктьох цábав
(на воздухі я ліпше сплю)...
Тоди'м собі подумав: "Люде!
Та нач то я, máрга п'ю?
Чом'им такий несеренчлýвий?
Чом'им дурний? Уже мам волос сивий!
Чом дíдо муй ходив до церкви,
а я од п'янки мусю вмерти?
Чом муй отиць не мав гризóту,
а менé вúвергли з роботи?
Чом нíко з фáйтинич не пив,
а я са дóкус избíсíв?
Та чом! Та чом! – я гóйкам, – Чом!
И б'ю до цíмента чолом.
Бім-бом, бім-бом, бім-бом...

У пóгарі – у стакані
Цíмбор – приятель
Нач – навіщо
Máрга – велика рогата худоба
Несеренчлýвий – невезучий
Вúвергли – викинули
Фáйти – роду
Дóкус – повністю, зовсім
Цíмента – бетонна долівка
Фрас – чорт
Кидь – якщо

Фрас ми до того, кілька ми тяжко:
грошай ніє, мам цураву таплóвку.
Тогдí не п'ю, коли порожня фляшка,
вадь не бірую вуйняти из повної дугóвку.
Дугóвка? То моє спасінЯ!
Прозрів'им, Господи!
Не п'яний'ись? Ци чуєш'ня?
Заткáй лем фляшку, пане муй!
Забий до неї грум, вадь х..!
Най не течé з неї вино.
Сам я не заткам.
Я – гунó!

1979 р.

Цураву – обірану, задрипану
Таплóвку – гаманець
Вадь – або
Бірую – я спроможний
Дугóвку – пробку, корок
Гунó – фекалії

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

НЕ МОЖ ПИТИ-2

Чом то мачка не їсть гриби,
а пес не літає?
Чом мала дітина плаче,
а велика лає?
Чом то стара баба гόдна,
а дідо не гόден?
Чом вепірь цілій динь жре,
айбо фурт голоден?
Чом у воді риба дихать,
а чоловік здихать?
Чом у негра рітя чорна,
а в русина біла?
Киби голова то знала,
бізонь би вдуріла.
Ниє помочи дурному –
треба са вучити.
Позерайте телевізор –
доста було пити!

1979 р.

п.

Мачка – кішка
Гόдна – здатна
Вепірь – кабан
Фурт – постійно
Рітя – задниця
Киби – якщо б
Бізонь – точно, певно
Позерайте – дивіться

НЕ МОЖ ПИТИ-3 (медитація)

Не знам, ци свадьба са минула,
ци акурат са зачала?
Ми йшли на свадьбу вадь із свадьби?
Я дружба був ци тамада?
Не знам, ци съме ишли на вóзі,
ци я из вóзом ишов сам?
Ци вуз мене ударив на дорóзі,
ци то я сам
помняцкав з куньми плýчі цімборáм?
Довко́ла жони у пондьюлах
на тéпші носяť пíрулкí...
Ко то: сокачки ци доярьки?
А, може, то мої дружкí?

Ци – чи
Акурат – якраз, щойно
Вадь – або, чи то
Дружба – шафер, весільний свідок
Помняцкав – потрощив
Цімборам – приятелям
У пондьюлах – у халатах
Тéпші – противень
Пíрулкі – таблетки
Сокачки – кухарки
Дружки – шаферки, весільні свідкini

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

Мені са відить, лежимé в шпіталю:
Іван, Василь, Петро, Мішьо...
А де са стрáтив, сам не знаю,
зафачликований Дюрьо?

Добрí, же я серýнчу маю,
добрí, же'м са обстáв живий.
Нич не памнятам...,
вúкапчали “гáлю”...
Я з тої п'янки вже дурний.

1991 р.

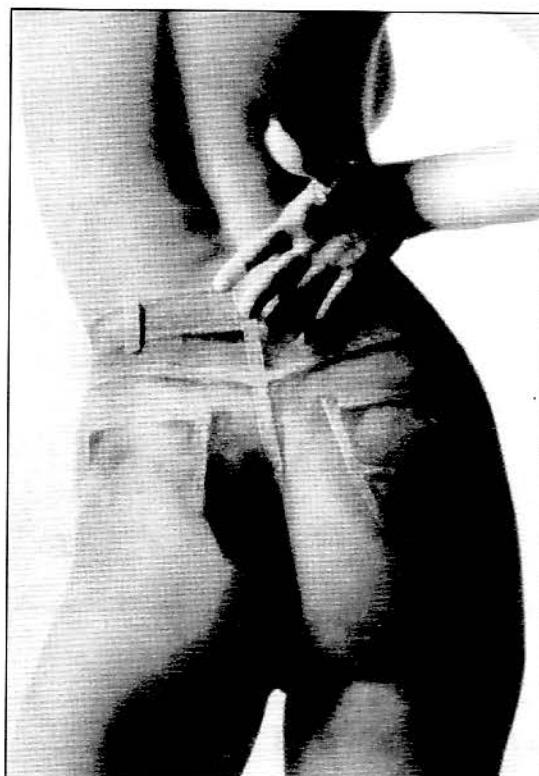
Стратив – загубив
Зафачликований – побинтований
Серýнчу – щастя, везіння
Обстáв – залишився
Вúкапчали – вимкнули
“гáлю” – радiоточку

ПРОКТОГРАМИ – 1–4

1. НЕЗЛÁМНА

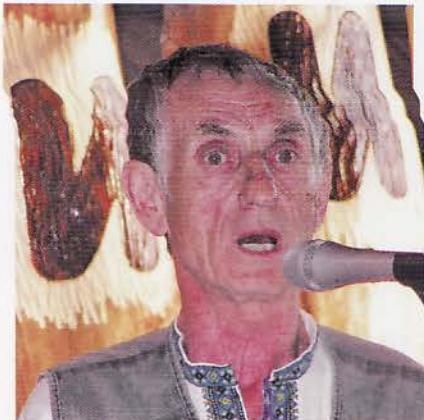
Лáмлють рóки, лáмлють нóги,
голови и зуби,
лáмлють ре́бра, п'яты, шíї,
хребтí, носí, груди,
лáмлють кóліна и лóкті,
попéрек, ключиці,
айбо нíко шí не вíдів
зломлénу гузíцу!

1985 р.

Айбо – однак
Нíко – нíхто
Гузíцу – задницию

С Королевским музейом "Денса у помара" С

Қарта-музей "Денса у шомара"

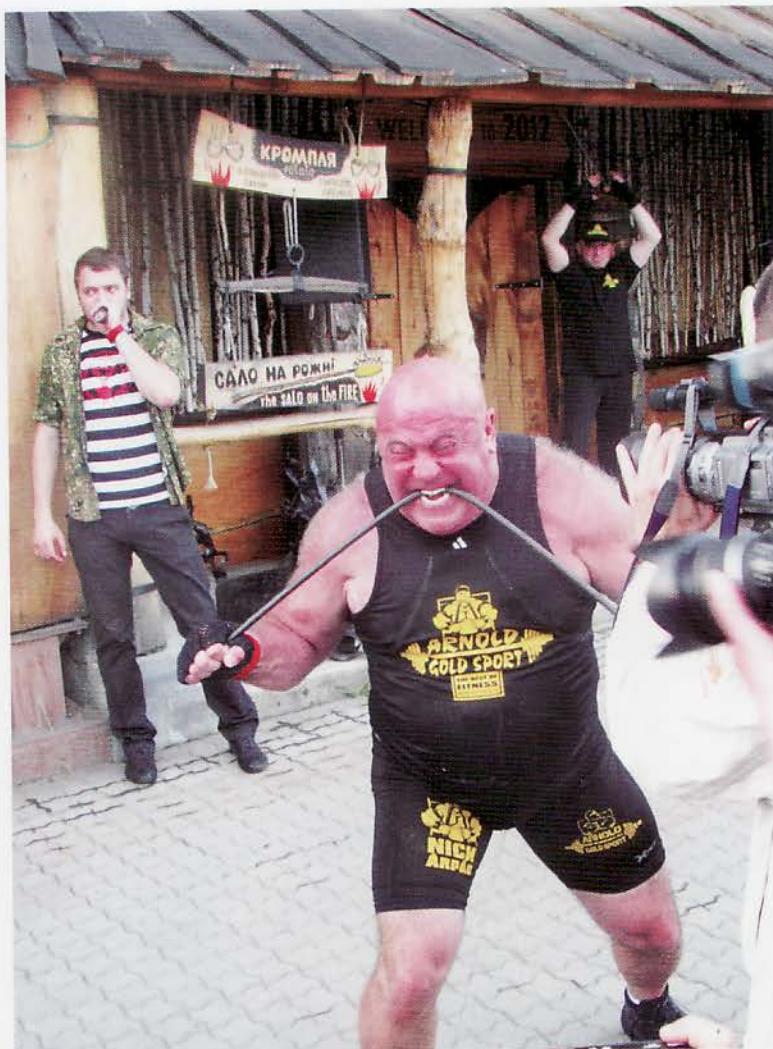
Карнавал "День у поваря"

Л Корчма-музей "Деня у погаря" Р

 Картм-музей "Деня у повара"

Сало-музей "День у повара" С

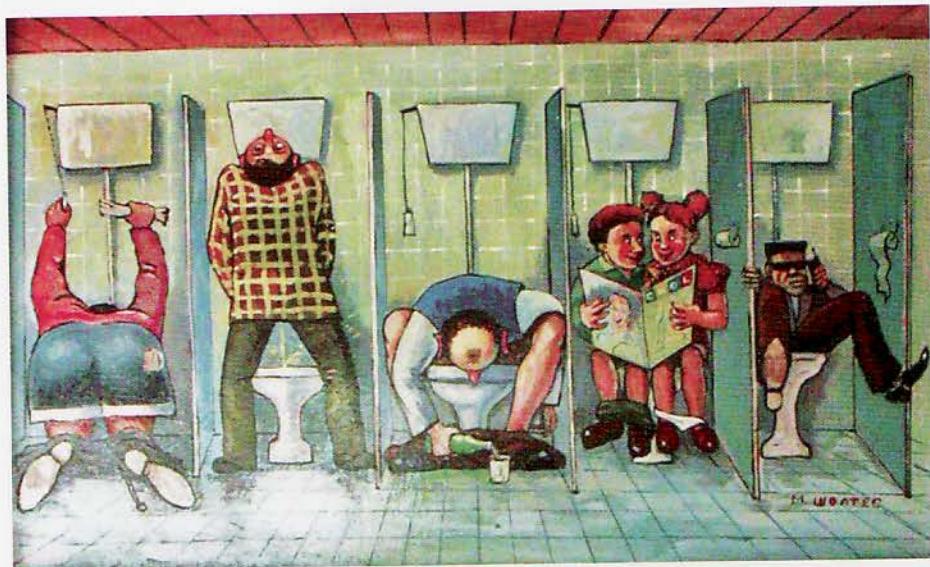
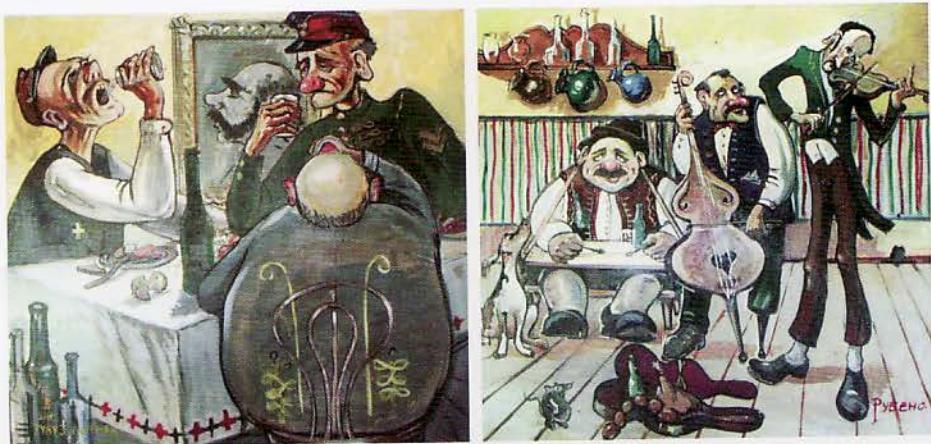
Карта-музей "День у повара"

С Корчма-музей "Деня у пастара" С

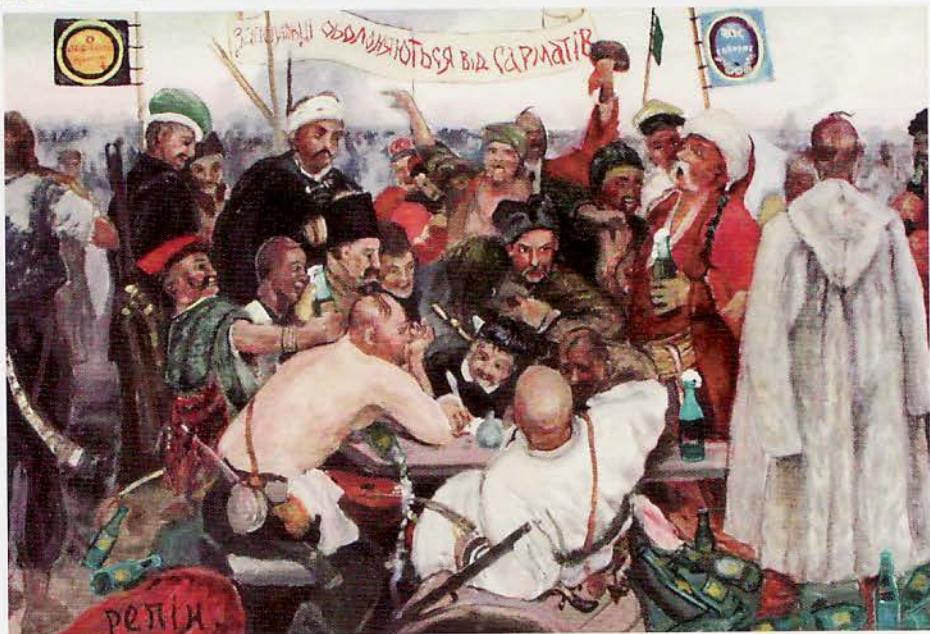
С С Корчма-музей "Дела у повара" С

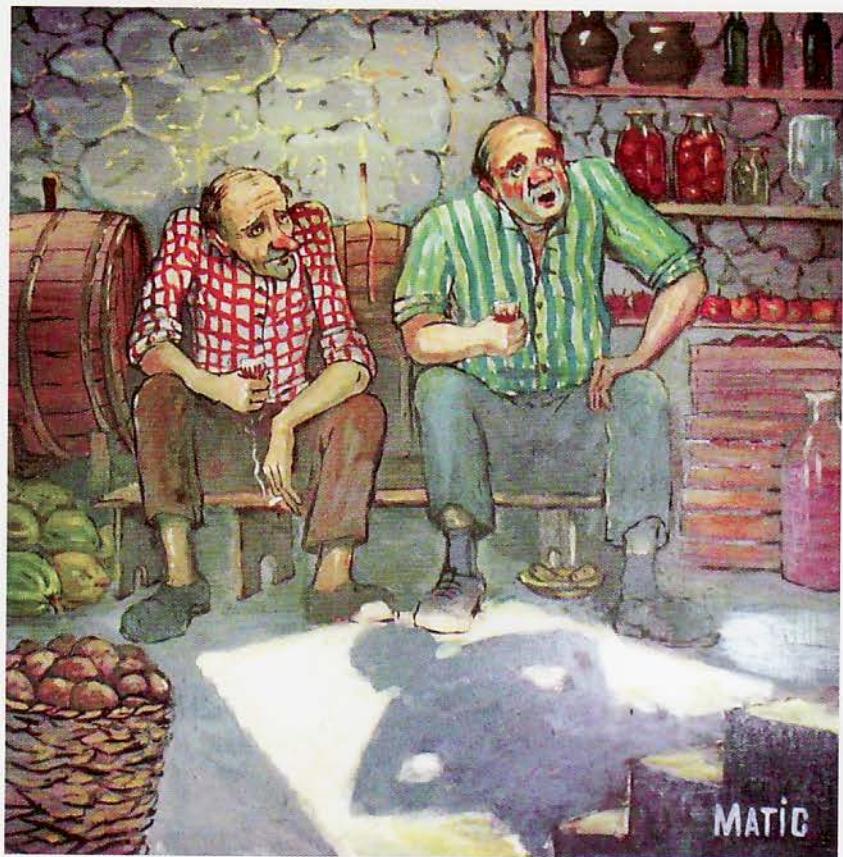
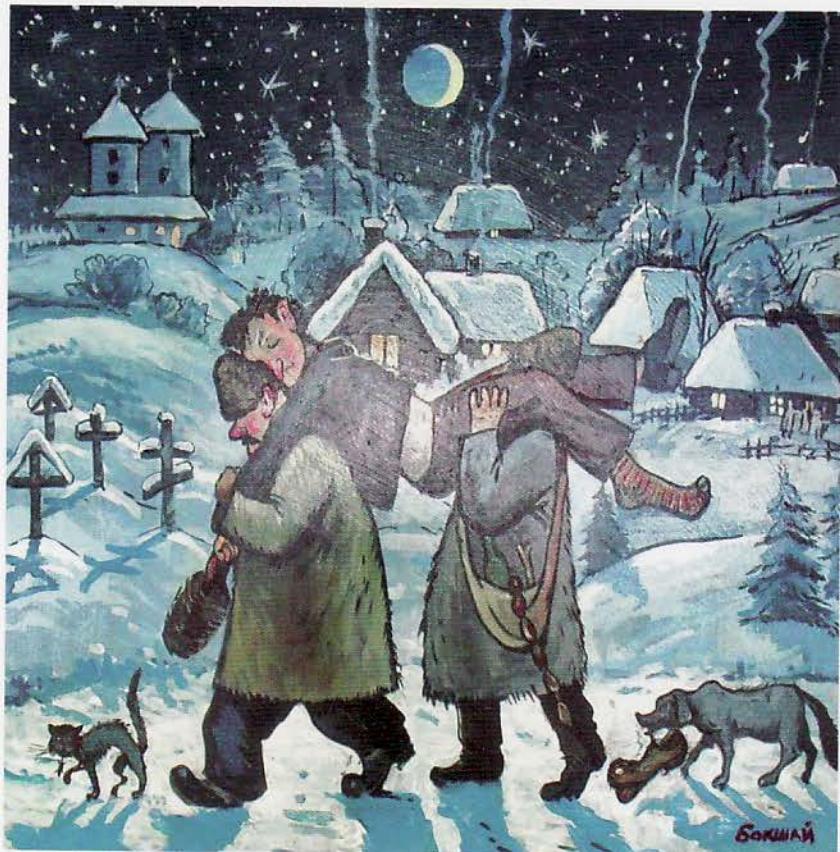
Семья-музей "Деня у помаря"

 Корыга-музей "Деда у потара"

© Картин-музей "Деня у повара" ©

 Коррал-музей "Детса у нотаря"

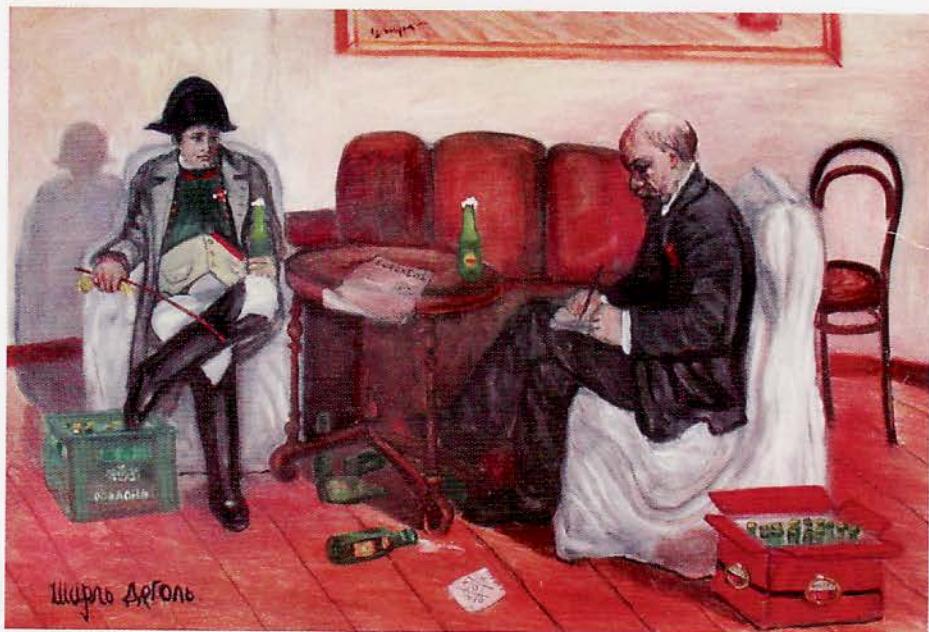
С Корнин-музей "Деня у помара" С

С Коргма-музей "Денса у потаря" С

С Коргма-музей "Денса у погаря" С

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

2. НЕ ГОЛОДУЙМЕ!

Слава! Слава! Гóйра! Гóйра!
Нáздар! Йиен! И ура!
Нýѓда най не заростає
пуд попéреком дíра!

1985 р.

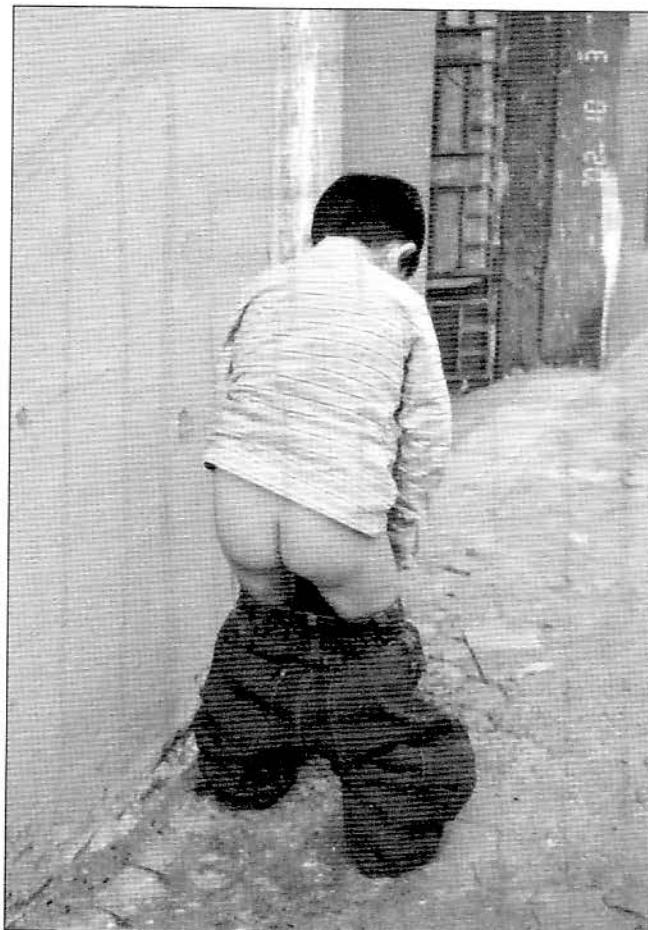

Гóйра – ура
Нáздар – привіт
Йиен – хай живе
Нýѓда – ніколи

3. СВЕРБІГУЗКА

Лéгко жити з крýвов лáбов,
з корóстов на лíцях,
айбо нýяк не бíрую,
кидъ свербéть гузýця!

1985 р.

Свербігузка – шипшина
Лáбов – ногою
Айбо – однак
Нýяк – нýяким чином
Бíрую – спроможний, можу
Кидъ – якщо, коли
Гузýця – задниця

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

4. СНІД

Люди са боять од СНІДа,
бо вун з-за грани́ці.
А допráвди найстрашніший –
чиряк на гузýці.

1985 р.

X. СПОРТ

ДВІГАЙМЕ ФОТБАЛ!

Фотбал кóпають у Дráвцьох,
бáвлять в Баранийцьох,
любллять лóбду в Коритнянох
и у Доманийцьох.

Не бíрують без фóтбала
гéйовські мадáри,
бáвлять Кíнчеш, Йóвря, Ярок,
Лáзи, Ликицáри.

Як корéла прийшóв фóтбал
до Стрипи, в Кíблáри.

У Горянох керти тóпчутъ –
ладять нову площу.

Идуть лю́де за фóтбалом,
гиби в Повчу на прóщу.

Двігайме – пídníмаймо

Фотбал – 1. Футбол;

2. М'яч футбольний

Кóпають – б'ють, грають (ногами)

Бáвлять – грають

Лóбду – м'яч

Бíрують – можуть

Корéла – холера

Керти – городи, сади

Ладять – готують

Площу – стадíон

Гиби – нíби, наче

На прóщу – на відпуст

Ще не буде так погано, щоби не могло бути гірше

Зухаби́ли хлопці “ді́ско”,
гуслі и бургóви,
дніська вшíтькі фотбалі́шти –
нáвиччі фатьóве!
Нíко вже не йде до церкви,
перестали пити!
Гóден’им про лóбду вмерти,
мúсю фóтбал бити.
Лем майстри из “Закарпаття”
ліниві, ги воші:
нич не роблять,
фурт са вóзять,
дуря́ть лю́дські гроші.
Най їм Господь ноги лáмле
коликом желізним!
Най са діти їм народя́ть
у капіталізмі!
Най їм смóлі поутéратъ
Рац из Фанчикóва!

Зухаби́ли – покинули
Гуслі – скрипка
Бургóви – контрабаси
Дніська – сьогодні
Вшíтькі – усi
Фатьóве – пацани
Нíко – níхто
Гóден’им – я здатний, я ладен
Лем – лиш
Ги – як, наче
Нич – нíщо
Фурт – постійно

Ще не було так погано, щоби не могла бути гірше

Най їх кóпати навúчить
Яремчúк з Бичко́ва!
Гáньба, же не має вáрош
такого фатьóва.
Дóста гáньба, же не видяТЬ
пани у столицí,
же ми фотбал свуй захпали
мáттери в гузýцю.

1984 р.

Най – нехай
Вáрош – місто
Захпали – запхали, встремили
Гузýцю – задницю

ПІТЮ, НЕ БУДЬ ШТАНГІСТОМ!

Кўплю собі лóбду,
нáйду фáйной поле,
бúду фóтбал бити,
зákля са не зоре.

Кўплю си корчóлі,
як рíка замерзне,
бúду са возýти
онь ми пúкне серце.

Кўплю си кросóвки
з клíнцями на тálпí,
бúду утíкати,
як пес на асфáльті.

Кўплю я си дúнгов,
бéнзíну набéру,
бúду са возýти
онь аж допосéри.

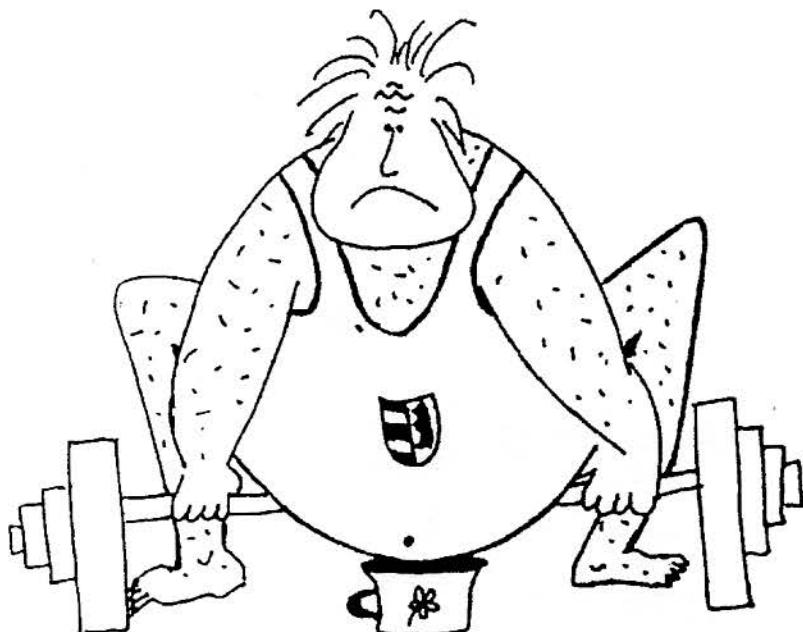
Лóбду – м’яч
Фáйной – гарнe, добре
Зákля – поки
Корчóлі – ковзани
Онь – аж
Пúкне – трíснe, лопнe
Клíнцями – цвяхами
Тálпí – пíдошви
Дúнгов – молед
Допосéри – доусрачки

Ще не було так погано, щоби не могла бути гірше

Куплю собі штáнг'у,
бúду катуляти,
бо кидъ горí двýгну –
можу са урвáти.

Вшýтко мож купýти
в “Спорттоварох”, Пíтю,
лем ниé штангíстум
дугóвки у рíтю!

1983 р.

п.

Катуляти – котити
Кидъ – якщо
Горí – вгору, догори
Двýгну – пíдійму
Урвáти – надíрвати
Вшýтко – усе
Дугóвки – корку, пробки
Рíтю – задницио

X. СЕКС

ПЕРША ЛЮБОВ

Ти на мені розкáпчала сорочку
І рéмінь вúтягла из ногавíць,
Ти цíльовала ня у ерогéнну точку,
А я не зnav, який буде конíць.

Розкáпчала – розстebнула
Ногавíць – штанів
Ня – мене

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

Ти ня притýсла цýцьков ѓу черйшнї,
Дезодорантом пáхла у лицé,
Я позад тóго замлівав два тýжнí
І мýсів пити парений оцет.

Ти своé кólіно захпáла меджи мої
И мої кólіна помнякли, як грушкý...
А твоé чéрево білýнькоє, мняткоє,
Як кáчані домáшні галушкý...

Ти мýцно ня облáпила рукáми
И своїм рótом муй заткала рот,
Я твуй язик истýс меджи зубáми
И занімів, як в тýрню воробóк.

Тебе морýло нараз уставáти,
А я не гóден був устáти и пуйтý,
Мене кортіло шí з тобóв лежати,
Бо вже'м не гóден жити без любви.

1998 р.

Облáпила – обхопила, обняла
Воробóк – горобець
Гóден – здатен

СЛУЖБОВА ЛЮБОВ

Ти перший раз прийшла ідомні,
а я в дежурці твердо спав.
Ти са привéзла на біціглі,
жебí тя пес не покусав.

Студений місяць са завáдив
за кóнарь на сухий оріх...
А я дві мокрі свої лáби
завив у жаливляний міх.

Ти шепоніла ми на óблак:
– Иване, двíрі отвори,
бо’м ти принéєсла на дежурство
себé, корчáжку й погарí!

Мені са сніє: тепла кáльга,
же я в перýнах, в хíжі сплю...
А ти на кра́денуй біціглі
некíвана идéш дому.

1999 р.

Біціглі – велосипед

Жеби – щоб

Завáдив – зачепив

Кóнарь – гíлка

Лáби – ноги

Завив – загорнув

Óблак – вíкно

Корчáжку – бутиль, обплетений лозою

Погари – стакани

Кáльга – кахельна пíч

Некíвана – незаймана

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

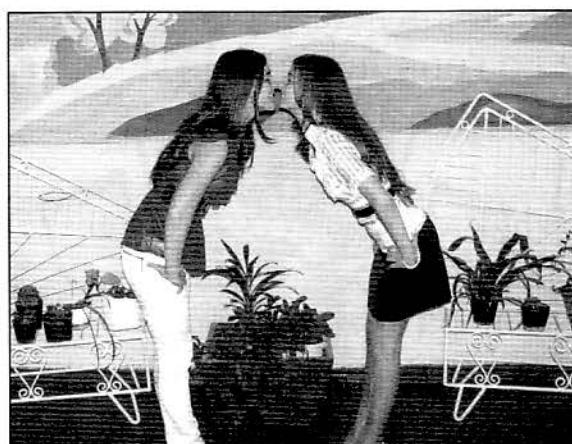
РУЖОВА ЛЮБОВ

Я не така паскұдна,
Я не така нефайна,
Я не така нетрібна,
Я дуже сексуальна.

Чом хлопці ня не люблять?
Не кличутъ ня на танці?
Та я са тим не жүрю,
бо любить мене Анця.

Ми з Анцьов, як дві ружі,
Обідві съме ружові:
Вона мені – за хлопця,
А я юй – за фатьова.

1999 р.

Ружова – рожева
Паскұдна – огидна
Нефайна – негарна
Нетрібна – бездарна
Ня – мене
Ружі – троянди
Юй – їй
Фатьова – парубка

КУРВÁШ АЙ ЖÓНИ

Ко загасів мені у рéхлик
воня́чий мóкий цига́ретлик?
Ко размастів ми на копónі
пувтánіра маснúй кочónі?
Ко з корчми вúтяг менé сночі
и лáтов швáкав меджи вочі,
потóму дри́лив’ня из мóста
бо вíдів, же мені вже дóста?

На ферму рано йшли доýрьки –
єдна́ руснáчка й дві мадýрки –
почлýві наші сíльські жóни:
їдять лем кróмплі й макарóни,
цілóй життя фурт у роботі,
у нéрвох, сúєті, гризóті.
Кáжда из них на нус падé,
по плéчох їх калгóз идé,
як по ѓарáдичнох, горí,
идé калгóз “У свíтлі днí”.

Рéхлик – пíджак
Копónі – голові, довбешци
Пувтánіра – пíвтарілки
Маснúй – масної, жирної
Кочónі – холодцю
Лáтов – штахеткою (з огорожí)
Швáкав – лупцював, стъобав
Дри́лив – штохнув
Дóста – достатньо
Почлýві – шановані
Лем – тíльки
Кróмплі – картоплю
Фурт – постíйно
Ѓарáдичнох – сходах

Ще не буде так погано, щоби не могло бути гірше

14.

"Денса у попара" – читанка для тверезих і п'яних

Мене увіділи у вóді,
загóйкали: "Але, Волóдьо!
Волóдю, встань, пой вон! Не спи!
Дустáнеш рéвму! Захолодíш си
печункý!"

Улáпили'ня попуд рóки,
потягли'ня на ферму схнúти.

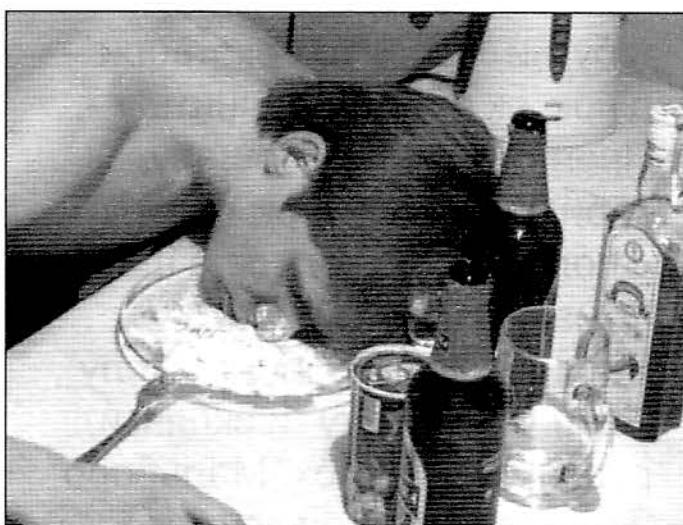
Я нич не чув, бо'm п'яний був,
найрадше би'm собі лягнúв.
Так я, обваляна свиня,
лежав у вáлові пувдня,
потóму'm льó'гав молоко,
аж зákля'ня не перейшло...
За tot час мало вúсхло шáтя,
зогрíвса лíмбов в мокрих ґáтьох...
Дали ми жóни три рублі
(не знам – на пиво ци таксí).
З хліва ня вувели на путь,
повіли: "Рехлик не забудь!"

Загóйкали – гукнули
Пой – ходи
Рéвму – ревматизм
Печункý – нирки
Улáпили – схопили
Нич – нíчого
Вáлові – корутí, яслах
Льó'гав – хлебтав
Зákля'ня – поки мене
Лíмбов – чол. статевий орган
Гáтьох – пíдштанниках
Ци – чи
Повіли – сказали

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

Там клю́чі, паспорт и права...
Ти, моя голова дурна...
Помалі йду, смолі течуть...
Мокрі топанки ня гризуть...
Я жонам довжен алдомáш...
Ко я: п'яница ци курвáш?

1987 р.

Топанки – черевики
Алдомаш – могорич

ДУТЯК

Летить по Ху́щині дутяк –
амери́цький кадиллак.

Летить із Хуста в Керецький:
в салоні – музика, дівки
и два фатьови-крутякі.

Транзитний номер папірьовий
на облакови шелестить
и букви “РЕ” – то рекетьори –
дівок, як паленка п’янить.

Пролётіли через Иршáву,
забíли в Білках три гускí,
у по́лю стáли: кóлеса в шанцóви...

Комáнда: пі́шти, дівки!

Василь из тáшки вúтяг “Колу”,
Іван “Смірновку” и склянкí,
розпаковали блок “Мальборо”.
“Но штó” – повíли крутякі.

Найсміливіша була Мárта:
у Мárти – технікум, диплом,
оти́ць – директор, мати – жидка,
а брат – районний прокурор.

Дутяк – дута іномарка

Фатьови – пацани

На облакови – на вíкні

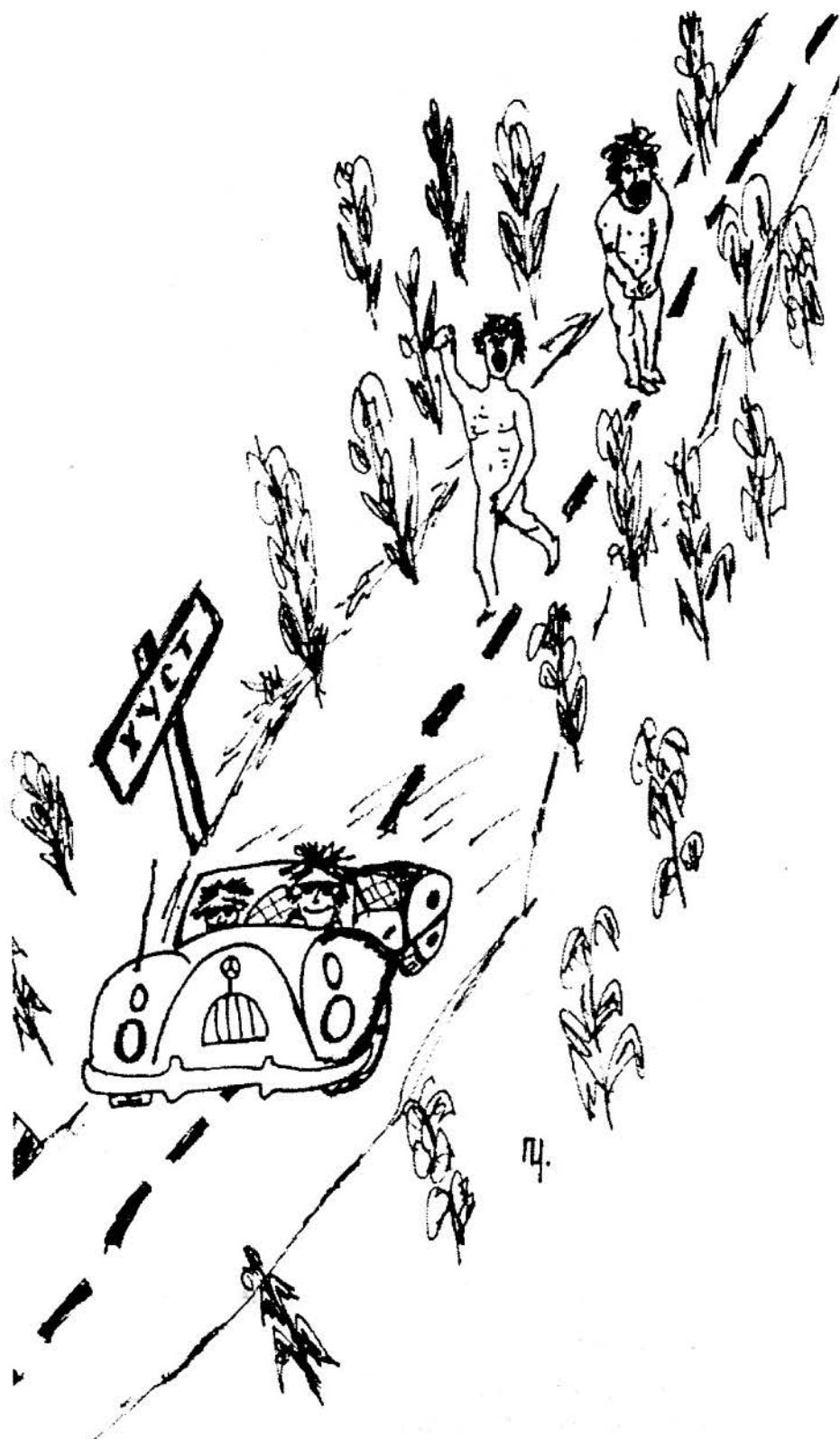
Паленка – горілка

У шанцóви – у кюветі

Тáшки – сумки

Повíли – сказали

Ще не буде так погано, щоби не могли бути гірше

Вона вже віділа такоє,
шо коло тóго секс – тонич.
Вона са нíчого не боїть!
Од Мárти рекет са боїть.
Без слова взяла цигáретлик –
муцна затяжка, з носа дим.
“Ти перший, – каже Васильови,
– идéш у бýля,
а ти, Ивáне, йдеш за ним!”
Василь ухóпив два покróвці,
китайський вíлань засвітив
і за минúту в тенгéриці
шіковно постіль наладив.

Василь ужек стояв у майці,
а Йван “віагру” тихо їв,
коли дутяк на трасу вўйшов
і з міста сótков упалив.

Летить у Керецький дутяк,
амерíцкий кадиллак,
в салоні – лем дівки і сміх,
і ногавíці двох крутіх.

1997 р.

Бýля – бадилля, кукурудзяне поле
Вíлань – лíхтар
Тенгéриці – кукурудзи
Шіковно – спритно
Наладíв – налаштував
Лем – тільки
Ногавíці – штани

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

ВИЧУРКІЙ ПО-БАРАНІЙСЬКІ

Жовтий місяць, як діточа лóбда
кукатъ звónка через облак дну,
мáшлик мúцно ня здавив за горло –
голова ми спúхла, як гордúв.

Я танцюю тангó з хрóмов дáмов,
скоро рано – вже би йти дому,
вúпив'им два пóгари “Чінзано”,
дúмам си, як даму зухаблю.

Вже пушли дому остатні гості,
дале грає радíйов нам двом:
я танцюю з найхромішов дáмов,
з хрóмов лáбов, з міні-вігáном.

Вичуркій – вечорници
Лóбда – м'яч
Кукать – дивиться, заглядає
Звónка – із-зовні
Облак – вікно
Дну – усередину
Мáшлик – краватка
Гордúв – барило, бочка
Пóгари – стакани, склянки
Зухаблю – покину
Лáбов – ногою
Міні-вігáном – міні-сукнею

“Дечи у пастара” – читанка для тверезих і п’яних

Не памнятам, як сме са вбалили,
лежиме на дільох горізнач,
думам си, ци вже съме са любили,
ци ши лем маю вухпати “клепач”.

Из бідів якось сме са зліпили,
лаби са сплелій, як мотузкі.
Мам серінчу: в неї єдна хрома –
лєгше буде свої два найти!

1979 р.

пч.

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

XII. ДРУЖБА НАРОДІВ

ЯВЛІНЯ

Шо тó? Сто йзирь людéй?!
Сукньóх! Кáлапох! Гатéй!
Де са взяли? Ко нагнáв?
Ко їх організовáв?
Людей – море, як полови!
То не діти вўйшли з школи!
Може, вóйско у село
нараз нí з чого зайшлó?
Може, фóтбал? Фестивáл?
Може, свадьба? Сільський бал?
Легкó, в клубі блискотéка?
Може, отпуст у селі?
Може, кráчун? Перший май?
Може, продають олáй?
Легкó, зýмлю ділять йзясь?
вадь в село заводять гáz?
Легкó, “Пéршінг” в село впав?
Може, са буйк урвáв?

Явлінá – з’явлення
Йзирь – тисяч
Кáлапох – капелюхів
Гатéй – тут штанів
Ко – хто
Нараз – відразу
Легкó – можливо, раптом
Крачúн – Різдво
Олáй – олія
Йзясь – знову
Буйк – бугай
Урвáв – зірваєся

"Денса у пастаря" – читанка для тверезих і п'яних

Може, ящур? СПІД? Гертика?
Може, стрілила мотика?
Нич не ясно, що са стало:
вшйтко са перемішало,
замота́ло, поппело,
зворохобило село!
Вéра Боже, то не фíглі,
доброво́льно,
мертвий А́рпі на біці́глі
указáвса на сільраді
на страхі́ цілуй громаді.
Перепúдилиса люде:
"Кониць світа скро бúде!"
Людей влáпив дикий страх,
же то другий Карабах:
повтіка́ли в тенгерíцу,
дзвонáрь вúліз на яли́цу,
пуп од нéрвох занімів,
голова печатку йзів,
а партійний секретарь
 занюри́вса у будárь.

Гертика – туберкульоз
Вшйтко – усе
Зворохобило – збурило
Фіглі – жарти
Біці́глі – велосипед
Перепúдилиса – перелякалися
Влáпив – схопив
Тенгерíцу – кукурудзу
Пуп – пíп
Будárь – туалет

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

Чом то Áрпі з мертвіх встав,
як сятий са указáв?
Чом утік из тимітьóва,
з дубóвого копоршóва?
Чом у зýмлі не лежить –
людьюм нерви мотлошýть?

Áрпі лáвори робив,
коли меджи нами жив.
Робив шáфлики, шахтóви,
миски, кóрита, валóви,
гордóвлята и гордóви,
крéденци и сакастóви...
Арпі перший у селі
спráвив з липи бíцíглі.

Бíцíглі до вóйска взяв
и на вóйні са закляв.
Поховáли'го в селі
в'єдно з ним ай бíцíглі.

Тимітьóва – цвинтаря
Копоршóва – труни
Мотлошýть – трíпає
Лáвори – тазики
Шáфлики – шаплики
Шахтóви – винний прес
Валóви – яслі, корита
Гордóвлята – барильця
Гордóви – барила, бочки
Кréденци – сервант-буфети
Сакастóви – дерев'яні миски
Закляв – тут загинув, пропав

Йдуть на отпуст до села
позерати явління.
З Доброни прийшли мадяри,
коло церкви шором стали
(Арпі був мадярський шваб –
в Доброни у нього брат).
Пуд а́гацом у тіні
стоять сестри и кумі,
шовгорóве и вуйкі,
жони їм ай їх сині,
одданиці, невістки,
легіні, газді, дівкі,
хлопи, баби, дітвакі,
пусцяники, пусцянки,
сикоші и сикошки,
смолавці и смолавки,
засранці и засранки,
вупердки и копиллята,
вшилиягкі неборята...
Стоять гордо по-бетярські,
позераютъ по-мадярські:
Мольнар, Герендаші, Надь,
Сайкешварі, Немеш, Папп,
Балаж, Фабіян и Дьолог',
Сокач, Сорвош, Кіш и Болог',
Варга, Ереші, Дьордяй,
Кертійс, Говоші, Гуснай,

Отпуст – відпуст, храмове свято
Позерати – дивитися
Шором – вряд
А́гацом – акацією
Дітвакі – дітвора
Вшилиягкі – усілякі
Неборята – сирохмани

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

Біров, Рубіш, Потокі,
Брівді, Барна, Ўйлокі,
Шольтес, Кочіш, Мейсарош,
Сентімреї, Голомбош,
Дебрецені, Фозекош,

Наймет, Роман, Лендел, Терек,
Горват, Орос, Товт, Рац, Герек,
Кардаш, Ліврінц, Лакатош,
Мартон, Козма, Олайош,
Каналош ай Кенреш,
Коложварі, Сентипал,
Адам, Габор, Мовріц, Пал,
Кормош, Курец, Шомоді,
Чонграді, Сюч, Піріді,
Борнеміса, Шютев, Лукач,
Югас, Феєр, Андор, Ковач,

"Денса у постаря" – читанка для тверезих і п'яних

Фéгер, Фéкете ай Рéжо,
Бáлінт, Фóркош, Фéньов, Дéжо,
Сáлаші ай Сíгеті,
Нíлаші ай Сíладі,
ші якісь ай не єдні.

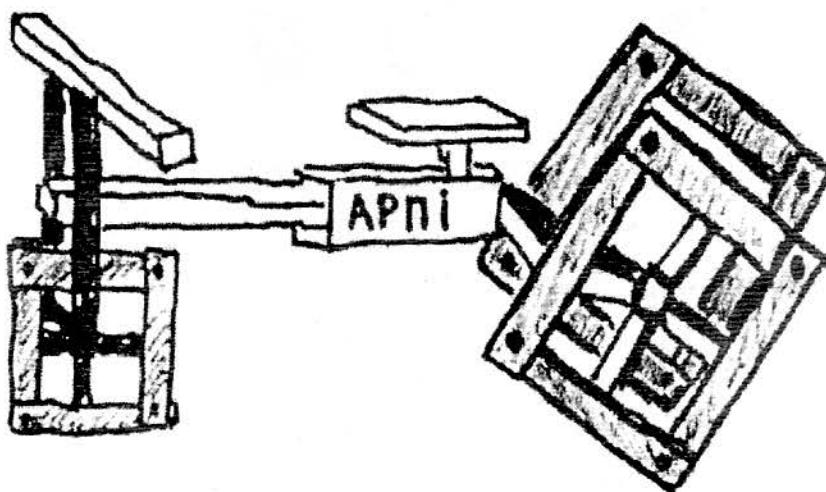
Сонце за керти зайшло,

спить калгозное село.

Лем мадáри фурт стоять:

за АРПАДА говоря...

1987/92 р.

Керти – городи, сади

Лем – тільки

Фурт – постійно

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

ЖИЙМЕ В'ЄДНО!

Суть у нашому районі
кози, вұвці, воли, кónі,
суть корови и бики,
суть мачкý и коцури,
суть телята и качкý,
барани суть, свині, пси,
кури, гуси, когутý,
голуби и пацкани,
ластувкý и воробкý,
чі́га-бі́ги, слімакý,
бóғари и червакý,
и колячі їжакý.

Суть и швáби, и кертиці,
гирчки, миші и ласіці,
вшилиякі бумбакý
и кусліві сунюгý,
глисти, гадý, ящуркý,
гусйлници и боцки.

-
- Суть – є (вони)
Мачкý – кішки
Коцури – коти
Когуты – півні
Пацкани – пацюки
Чі́га-бі́ги – равлики
Бóғари – жуки
Швáби – таргани
Кертиці – кроти
Гирчки – ховрахи
Ласіці – ласки
Вшилиякі – усілякі
Бумбаки – хробаки
Сунюгý – комари
Боцки – лелеки

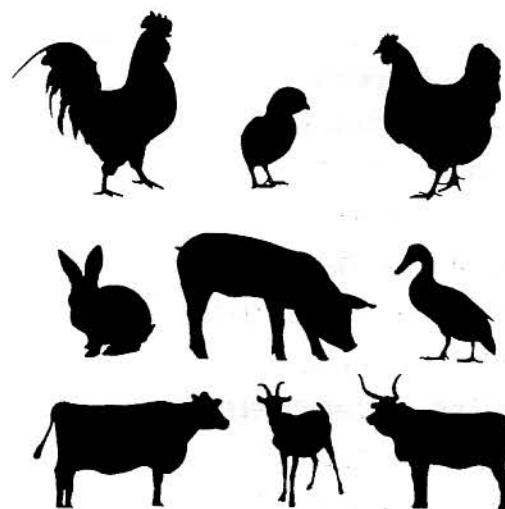
"Денса у пастора" – читанка для тверезих і п'яних

Суть и жаби, суть и риби,
суть бактёрий и гриби,
коропані, пінджурі,
бумбáрішки, мотилі,
мухи, блихи, муранглі,
пчоли, оси и джмілі.

THE ANIMALS THE DELUXE BBC FILES

THE animals

Includes their hit single "House Of The Rising Sun"

Коропані – ропухи (жаби)

Пінджурі – пуголовки

Бумбáрішки – сонечка (комахи)

Муранглі – мурашки

Ще не було так погано, щоби не могла бути гарше

Каждий дзъобать, гризé, лíже,
бреше, спинить и ремідже,
кóпле, кóпать, дóвбать, рýс,
сúнеса, біжить и скаче,
рогом б'є, гузíцьов сúче,
вочмí лúпкатъ, хвостом плéще,
кусать, дерé, кóгтьом дряпать,
пúцьков сíкать, лáбов шкréбче,
крильми махать, пýском гráбать,
дюгать, двíгать, дрилять, тягать,
муцúеса онь аж крéкче.
Кáждий фíтькать и гучíть,
гáгать, мéкать и фуচíть,
квóчить, квáкать, кукурíкать,
цíпкать, спíвать и кувíкать,
рьóхкать, кáшлять и гучíть,
вíє, рýгать и сичíть,
пищíть, грявчíть и нявчíть
и реве, лем не мовчить.

Ремідже – ремигає
Гузíцьов – задницею
Пúцьков – чол. статевим органом
Лáбов – ногою
Пýском – мордою
Дюгать – бодє, коле
Двíгать – підіймає
Дрилять – штовхає
Муцúеса – напружується
Онь – аж
Фíтькать – свистить
Гучíть – шумить

"Деня у пастаря" – читанка для тверезих і н'яних

Даєден жиє в норі,
другий – в зімлі, тот – в дірі,
сись – в ґерені, у стіні,
у маштальні, в курнику,
на поді, у рибнику,
у пелівні, за гнойом,
у дривутні, на дворі,
у комині, у хліві,
у болоті, в калабані,
у потоці, у траві,
у кріденці, у шафарні,
у куфайці, пуд каміньом,
у волосю, у періні,
коніць керта в шаломіню.
Каждий знає собі місто,
каждий з іншакого тіста.
Вшитко файнен розділеной,
пошореної, зарядженої.

Герені – сволоці, балці
Маштальні – хліві, стайні
Поді – горищі
Пелівні – стодолі
Дривутні – дроварні
Кріденці – сервант-буфеті
Шафарні – скриня-лава з бильцями
Керта – городу, саду
В шоломіню – в листі кукурудзи
Іншакого – інакшого
Вшитко – усе
Файнен – добре, гарно
Пошорено – упорядковано
Заряджено – влаштовано

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

Єден дру́гім не завáджать,
не перéчить, не онáнджить,
ни до чого са не мішать,
кидь са вýдять – нáбук втíкать.

Вшýтко жиє у пасíї,
гармонíї, носталгíї,
у прирóдnum симбíозí,
у ВЕЛІКОМУ КАЛГОЗІ!

1985 р.

Онáнджить – тут заваджає
Кидъ – якщо, коли
Нáбук – вбíк
Пасíї – задоволеннí

XIII. НАЦІОНАЛІЗМ

Я ЛЮБЛЮ ГНУЙ

Я люблю гнуй, коли вун пахне,
коли'го чути вичар на цілой село,
коли у ньому курка зирня найде,
коли на ньому співати сітій воробоک.

п.

Я люблю гнуй, коли вун гріє,
коли вун мнякне в ґаздувських руках,
коли червак у ньому довго живіє,
коли лежить вун плитов на полях.

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

Я люблю гнуй, кроли вун од корови,
коли барáцки коло нього заквинуть,
коли вночí над ним літають сóви,
а вдинь гнойовку мúхи з нього п'ють.

Я люблю гнуй, коли гноять ним зýмлю.
Я зýмлю люблю, погноéну ним.
Коли в руках я дараб гною трýмлю,
я знам, же я єм тої зýмлі син.

Я люблю сісти на громáді гною,
далéко вýдіти з висóкого горбá
и вúпити з зелéними кертáми
канчúв червéного вина.

1984 р.

Барáцки – абрикоси

Дáраб – шмат

Канчúв – глек, графин

СТИХИ О РУСИНСЬКУМ ПАСПОРТИ

“Я волком бы выгрыз бюрократизм,
к мандатам почтения нету...”

(В. Маяковський)

“Руководствуясь постановлением областного Совету Народных Депутату, я урішила восстановити свою настоящу – Русинську – национальность у паспортові і убернулась из сим вопросом ид руководству Ужгородской городской управы, дем-м дустала отвіт, што, согласно из Конституцийов Україны, Русинської национальности неє. Завто хочу позвідатися пп. Краило и Дорчинця, якими повномочиями и яков степеньов самоуправления обладає Закарпатський обласний Совет? Дуже прошу их дати отвіт у нашой “Подкарпатськой Руси”, обы про се дозналися всі мої соплеменики Русины”

(Двотижневик “Подкарпатська Русь”, № 14
від 22.X.92, стор. 1)

Погриз би’м, ги óщу,
бюрократизм,
законы вкраїнськую держави,
у котруй жиє
подкарпатський русин,
а паспорта свого не має!

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

Я хόджу у Зáгонь,
 у Прéшов,
 Сигóт.

Я,
прóстий русnák
 з Баранинець,
И жаль ми,
 же дáкий таможник-словак
дúмать,
 же я – українeць!

Я нóсю у жéбнi
 книжку червéну –

пáспорт совéцький,
 стáрий –
ганьблюса,

кидъ вýдять тот пáспорт у мéне:
уже би'm'го дéська зашмарив.

Дáкий – якийсь
Кидъ – якщо, коли
Дéська – куди-небудь
Зашмарив – зашпурив, закинув

“Денса у постаря” – читанка для тверезих і п’яних

Тот паспорт червений,
из клепачом,

звіздастий,
серпастий муй паспорт

бичелює у світі
лем єдён президент –
то комунішта Кастро!

Приходять у варош
на моторах

голандці,
поляки,
шведи.

На їх паспортах –
самі леви й орли...

А де муй
руйнський медвідик?

Клепачом – молотком

Бичелює – поважає

Лем – тільки, лиш

Варош – місто

Моторах – автомобілях

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

Не сíлуйте на мéне
чужí паспорtí –

тризубáсті вадь п'ятирóгі,
бо я до Еврóпи
хочу зайти
из гéрбом
свóго нарóда.

Вóзьму пáпірь
и церузкí –

медвідá собí намалюю,
шóвдарь,
пí кницию,
шойт,
жумаркí,
постолíй,
трембíту
и гúню.

Сíлуйте – пропонуйте, нав'язуйте
Вадь – або
Церузкí – олівцí
Шóвдарь – шинка, окіст
Пí кницию – домашню ковбаску
Шойт – сальцесон
Жумарки – шкварки
Гúню – верхній одяг з овечої шерстí

"Денца у поваря" – читанка для тверезих і п'яних

Най са лáкомить свíт!

Най увідить ООН!

Як пуд Бéскидом
фáйно я жíю:

їм и спíвам,
и п'ю
в постолáх
и свистáв'им
в тризúбу идéю!

1992 р.

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

XIV. ДИТЯЧА ЛІТЕРАТУРА

ЛЕНІН АЙ ДІТВÁК

Ко тотó на ня позéрать
з обращáти на стінí?
То Ілліч, наш áпо Ленін,
вун такий близький мені.
Научив мене любити
революцію, Москву,
указáв ми путь до щастя
(я по ньому фурт иду).
Написав грубéзні книги,
абим їх напáмнятъ зnav,
у діtóчум моюм сérцю
мавзолей собі склепáв.
Люблять Леніна у світі
чорні, білі, жовті діти.
Ленін – áпо! Ленін – квітя!
Ленін – сонце у zenіті!
Ленін – Партїї отýць!
Ленін – буржуáм конýць!
Ленін – Карла Маркса син:
їх нам дав Єрусалим!

Ай – *ta, i*

Ко – *хто*

Тото – *це*

Ня – *мене*

Позéратъ – *дивиться*

Обращáти – *портрета, картини*

Áпо – *батько*

Фурт – *постійно*

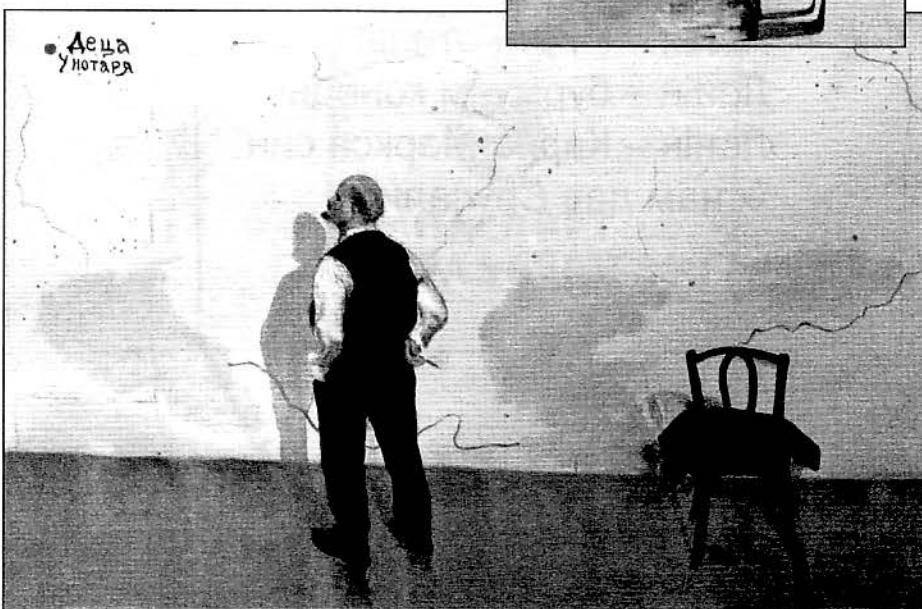
"Діти у погаря" – читанка для творчих і п'яніх

ЖДИ МЕНЯ, И Я ВЕРНУСЬ

&

• Діти
у погаря

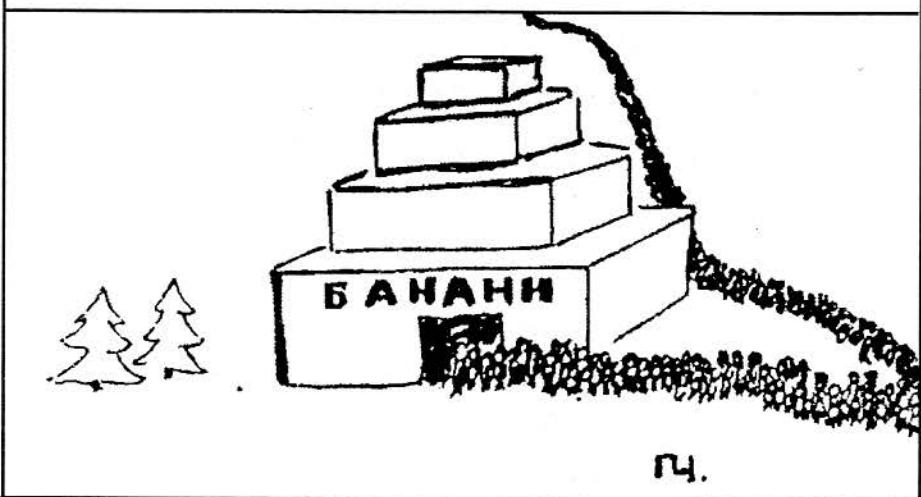
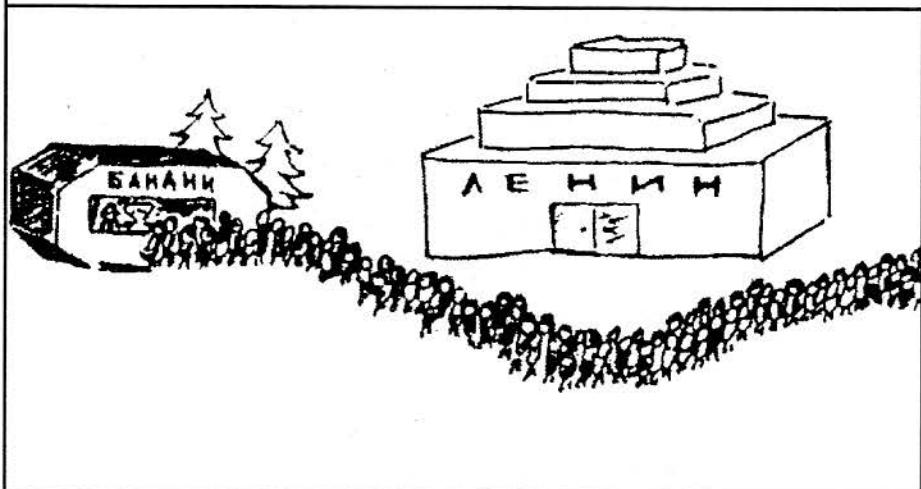
Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

В́исить Ленін в р́амки з дуба,
тварь у нього, як жива,
Ленін пáйслики поскúбав
і повів такі слова:
“Продотряд! ВКП(б)!
Смирть попам! НКВД!
Враг народа! Бронєвік!
Гідра! Контра! Бульшевік!”

Вун на мéне, я на нього
позерáєме обá.
Пéдиг', кáжу му, Волóдю,
я не контра, я – дíтвáк.
Муй отéць калгóзник прóстий,
мати кóпле рíпу в лánки,
баба постить, дíдо постить,
ми не служиме Антанті!
Стри́ко пérший до комúни
плуг ай бóрони oddáv,
а нанáшко вшýтькі свýні
до калгоза записáv.
Сидимé у хíжі бóсі
з партbíлетом, без ґатéй,
їсти нам фашисти вóзять,
бо санúють нас, дíтей.

Тварь – обличчя
Пáйслики – пейси, бакенбарди
Повів – сказав
Пéдиг' – але, все ж
Стри́ко – дядько
Нанáшко – хрещений батько
Вшýтькі – усí
Гатéй – пíдштанників
Санúють – жаліють

"Деня у погаря" – читанка для тверезих і н'яніх

ГЧ.

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

Носять німці з-за грани́ці
ладичкі из чоколáдов,
хоть и з голов ми гузíцьов,
айбо из Совéцьков влáдов!

Ленін! Ленін! Ленін! Ленін!
Ти умер. Тебе ниé.
Айбо зéрно, шо'сь посíяв,
вýдиш, фráсе, як жиé!

1992 р.

Ладичкі – коробки, ящики
Гузíцьов – задницею
Айбо – однак
Фráсе – чортé

Післямова

Журналіст:	<i>Ваша настольная книга – биография Ильича. Он Ваш кумир?</i>
Голова Верховної Ради України 1999 р. О. Ткаченко:	<i>Советую всем, особенно молодёжи, прочесть её, выбрать рациональные зёрна и спроектировать свою жизнь. Ну, а на счёт кумира скажем так: Ульянов – гений. Это бесспорно.</i>

(“Зеркало недели”, № 24 (245) від 19–25.06.1999 р.)

"Діти у потарі" – читанка для тверезих і п'яних

*"Наша Таня громко плачет –
уронила в речку мячик..."*

(А. Барто)

ТАНЯ

Ревé Тáня над водóв:
плáвле лóбда гет рíкóв.
Ти лем, Тáньо, не ревý,
най ти не течúть слíзи.
Не улáпить лóбду фрас,
лóбда – фíрми "Adidas".

1991 р.

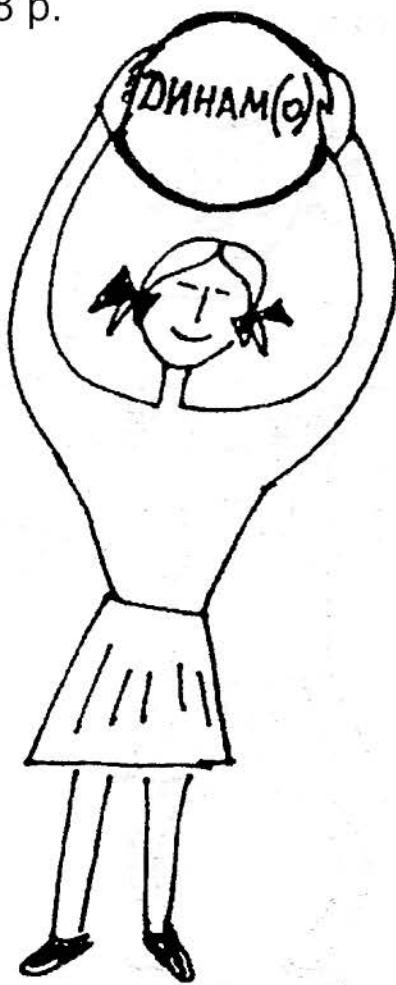
Лóбда – м'яч
Лем – тільки
Най – нехай
Ти – тобi
Улáпить – схопить
Фрас – чорт

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

ТАНЯ АЙ “ДИНАМ(о)”

Ревé Таня над водóв,
плáвле булетéнь рíков.
Ти лем, Тáньо, не реви
зáдарь ногтí не гризí...
Булетéнь – СДПУ:
лóбду ти дадутъ новú!

1998 р.

Ай – *та, і*

Лем – *тільки*

Зáдарь – *даремно, марно*

Лóбду – *м'яч*

Ти – *тобі*

ТАНЯ АЙ ЛІС-КРУГЛЯК

Ревé Таня над водóв:
плáвлють дóлари рíкóв.
Тихо, Таньо, не ґряvчí,
чужí гроші не личí!
Твої гроші фрас не взьме:
в горах лíсу дóста є.

1999 р.

Ай – та, і
Гряvчí – голоси
Личí – рахуй, лíчи
Фрас – чорт
Дóста – досить

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

ТАНЯ АЙ ФІВНИКИ

Ревé Таня над водóв:
плáвлють фíвники рíкóв.
Ти лем не переживай,
смóлі в свéдер не втерáй:
кидь Дніпро їх не бере,
и наша Тиса їх не взьме.

1999 р.

Ай – *та, і*

Фíвники – начальники, керівники

Лем – *тільки*

Смóлі – соплі

Свéдер – светр

Кидь – якщо

ТАНЯ АЙ ВИБОРИ

Ревé Таня над водóв,
ревúть и студенти,
бо не бúли висува́ти
Нýня в президенти.

1999 р.

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

ТАНЯ АЙ РЕВолюція

Реве Таня над водов,
ревуть люди, діти,
ревуть партії, народ,
реве цілий мітинг'.
Заревані вчителі
ревуть, хотує знати:
Чом то Няньо записали
на касетах мати?

“Дені у пастаря” – читанка для тверезих і п'яних

НАЗАР СТОДОЛЯР,
або
НОВОРІЧНА П'ЄСА
для
НОВИХ УКРАЇНЦІВ

Персонажі

Назар Стодоляр – новий українець, який перебуває “в бігах” (але міліція знає, що він живе у Будапешті, на вулиці, яку назвав своїм іменем).

Дід Маразм – общаковський дід з мішком: замість того, щоб збирати данину, він її роздає.

Братва з бригади Діда Маразма, а саме:

Сєрий – Вовк, озвірілий

Косой – Заєць-паскудник

Няньо – Ведмідь, непереможний дебіл

Дональд – Каченятко пухнасте

Кефа – Лисиця, падша.

Ялинка – справжня (не синтетична).

Діточки – зашугані братвою.

Ку-Клукс-Клоуни – Штатівська братва із фірми “Син та Клаус” (ЮСА, Чікаґо, реєстраційне свідоцтво № 31315583).

Снігуронька – викрадена Ку-Клус-Клоунами з метою збути.

Bon Jovi – улюблена музична бригада Штатівської братви.

“джипи” і “мерси” – різні та багато.

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

Ява перша

(Палац Назара Стодоляра. Посеред холу – ялинка. Попід стінами – зашугані діточки.
На джипі влітає Дід Маразм)

Дід М.: Впізнаю ялинку в залі –
вона в лісі не росте:
фірмачі все порубали
на кругляк і Че-еМ-Зе.*

Ява друга

(У вікно влітає “мерс”, і з багажника вистрибує
братва Діда Маразма)

Дід М.: Ой! А ви хто такі?

Сєрий: Я ішов до вас на свято
і зустрів людей багато:
з'їв Червону Шапочку,
її сліпу маточку,
поїв семеро козлят,
трьох маленьких поросят,
замочив я Попелюшку,
з Колобка зробив хлопушку,
Чебурашку розтоптив,
вузлом Гену зав'язав...
Я будь-кого можу з'їсти,
хто посміє близько сісти!

* Че-еМ-Зе – чорнові меблеві заготовки

"Діча у пастаря" – читанка для тверезих і н'янчих

Кефа: Я – лисичка хитра, рижа,
під хвостом ховаю грижу,
бо, як була молода,
під ведмедика лягла.

Няньо: Я – ведмедик клишоногий
вовкові наставив роги,
потім роги обламав
і вовк знову шутим став.

Косой: А я – заєць довговухий,
косоокий, рідкозубий,
без хвоста і безбородий,
словом, виродок природи.

Дональд: Я – пухнасте каченя,
моя мама – утка,
та, що в клініці чергує
під постіллю сутку.

Дід М.: Всіх вітаю в нас на святі!
Вас я зразу не впізнав...
Отже, будете багаті!..
Нумо, друзі веселитись
і прошу вас не напитись,
як ведмідь минулий раз!
Заспіваймо про "Атас"!

Ще не буде так погано, щоби не могло бути гірше

Ява третя

Дід М.: О, яка ялинка в нас!

Хор зашуганих діточок: Атас!

Дід М.: Скільки іграшок, прикрас!

Хор зашуганих діточок: Атас!

Дід М.: Скільки різних прибамбас!

Хор зашуганих діточок: Атас!

Серий: Он висить Дідусь Панас!

Хор зашуганих діточок: Атас!

Серий: Поруч – Карабарабас!

Хор зашуганих діточок: Атас!

Сєрий: Він на гілочці висить,
ніжками киває,
а Снігуроньки у нас,
діточки, немає!

Хор зашуганих діточок: Повний Атас!

“Денса у погаря” – читанка для тверезих і п’яних

Ява четверта

(На “джипі” влітають Ку-Клус-Клоуни)

К-К-Клоуни: Ми – бригада із Чікаґо,
наша фірма – “Син та Клаус”.
Кажуть, тут шукають Бабу?
Не журіться – вона в нас!
Віддамо за штуку баксів
і за два відра “Метакси”.

Дід М.: Ану, братчики, покажем
оцій Штатівській шпані,
що мукачівська бригада –
то не смолі! Ми – круті!

Косой: У лісі-лісі темному,
де ходить хитрий лис,
росла собі ялиночка,
та я її загриз!.

Сєрий: А я у лісі темному,
де так багато див,
нову ялинку виростиив,
а зайця замочив!

Дональд: А я у лісі темному
ніколи не було.
Ніколи б не подумало,
що заєць – таке чмо!

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

Няньо: Ходжу я по галявинах,
де заєць ліс погріз, –
мені на штуку “зéлені”
конкретно він завис.

Кефа: У лісі-лісі темному
щасливо я живу:
люблю я секс із вовчиком
і заяче рагу.

К-К-Клоуни: Ми у шоці! Ви – круті!
Сталася помилка.
Снігуроньку заберіть...
пустіть на ялинку!

(Після цих слів К-К-Клоуни випускають із багажника “джипа” незайману **Снігуроньку**, яка дарує всім ґрін-карти, візи до ЮОСА та авіабілети, оплачені фірмою “Син та Клаус”. Коли всі плачуть від щастя, у хол входить з піснею “It's my life” група **Bon Jovi**, оплачена **Назаром Стодоляром** із Будапешта)*

-
- Якщо група Bon Jovi відмовиться від участі у виставі, то рекомендуємо запросити одного цигана зі скрипкою. На плечах його напишіть “Бон Дежо” і запитайте, чи він не краде? Якщо відповість, що ні, то це означає, що він ще й бреше...

“Діти у потаря” – гитанка для тверезих і п’яних

Ява п’ята

У хол влітає “Беркут”, “Сокіл” та **ОМОН** на джип
“Мітсубісі Паджеро” з карбюраторним движком
і вся братва ураз тікає через шпайз в Америку.
У залі залишаються тільки збуджені глядачі та
“джипи” з “мерсами”

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

XV. УКРАЇНСЬКО-УКРАЇНСЬКИЙ СЛОВНИК НЕЗРОЗУМІЛИХ СЛІВ, УЖИВАНИХ УКРАЇНЦЯМИ ЗАХІДНИХ РАЙОНІВ ЗАКАРПАТТЯ

Áгац	— (угор.) акація
Ай	— 1. і, та 2. так
Айдé	— та ну, та де там (вигук)
Акурат	— (нім.) якраз, щойно
Алдомáш	— (угор.) могорич
Апо	— (угор.) батько
Бáвити	— грati
Бáгов	— (угор.) тютюнова жуйка
Бáлта	— (турецьк.) мала сокира, топірець
Бара́цка	— (угор.) абрикоса
Бачí	— (угор.) дядько
Баю́са	— вуса
Бéрег	— схил
Бýля	— бадилля, кукурудзяне поле
Бичелювати	— (угор.) поважати, цинувати
Бíгáрь	— палиця, прут
Бідýшний	— (угор.) смердючий
Бíзонь	— (угор.) дійсно, певно
Бíрувати	— (угор.) могти
Бíцигля	— (англ.) велосипед

"Дієза у поваря" – читанка для тверезих і п'яних

Бліскотéка	– дискотека зі світловими ефектами
Бовт	– (угор.) крамниця
Бóга му!	– чорт візьми
Бóгár	– (угор.) жук, комаха
Бокс	– (англ.) крем для взуття
Бомбóни	– (франц.) конфети
Бумбáк	– хробак
Бумбáрішка	– (серб.) сонечко (комаха)
Бургóви	– (угор.) контрабас
Буя́к	– бугай
Боцóк	– (словац.) лелека
Бúдарь	– (франц.) туалет
Бурку́т	– мінеральне джерело, мінеральна вода
Вадъ	– (угор.) або, чи
Валóвшний	– (угор.) здатний
Валúв	– (угор.) ясла; спеціальне корито для напування худоби
Вáлька	– (словац.) саман, цеглина з невипаленої глини
Вáрош	– (угор.) місто
Вáрувати	– (словац.) оберігати
Вбаляти	– валити, перевертати
Вепíръ	– вепр
Вéцце	– (словац.) більше
Вíган	– (угор.) плаття, сукня
Вілань	– (угор.) ліхтар
Вíльо	– (словац.) багато

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

Вичуркі	— вечорниці
Вракаші	— (угор.) вкупі разом
Вшіток	— (словац.) увесь
Гáля	— (перенос.) радіоточка
Герлóйтнант	— (нім.) пан лейтенант
Гертика	— туберкульоз
Гий	— так
Гирчок	— (угор.) ховрах
Гонити са	— (про тварин) статевий акт
Горізнáч	— горілиць
Гордúв	— (угор.) бочка, барило
Гризáчка	— кавун
Гудáк	— музикант
Гузíця	— задница
Гúрка	— (угор.) ковбаса, кров'янка, ліверна
Гу́ня	— верхній одяг із овечої шерсті
Гарáдичі	— (угор.) сходи
Гáті	— підштанники
Гéренда	— (угор.) сволок, кроква
Гóмбиця	— (угор.) ґудзик
Гомбóвци	— (угор.) бухти, кнедлі
Гrіс	— (англ.) манна крупа
Грявчáти	— голосно скиглити, голосити
Дáко	— дехто
Дáраб	— (угор.) шматок, кусень
Даскильо	— (словац.) декілька

"Діча у пастаря" – гітанака для тверезих і п'яних

Двігати	– піднімати
Декунок	– (нім.) окоп
Деська	–десь
Ділі	– (нім.) дощана підлога
Дітвáк	– дитина
Дóгде (лаби)	– вщент (до ноги)
Домáк	– повністю, зовсім
Дрýляти	– (словак.) штовхати, пхати
Дуго́вка	– (угор.) корок, пробка, затичка, чіп
Дунгов	– (угор.) мопед
Дуркати	– (словак.) гупати, гримати
Дутя́к	– “дута” іномарка
Дю́гати	– штрикати, колоти, бодати
Жебалóвка	– (угор.) носовик
Жéбня	– (турецьк.) кишеня
Жíван	– (угор.) розбійник, злодій, розбишака
Жумárка	– шкварка
Зáгонь	– перший європейський населений пункт в напрямку Угорщини
Закáпчати	– (угор.) 1. увімкнути. 2. переносне: випити. 3. злучитися з кимось.
Зáкля	– доки, поки
Закля́стиса	– щезнути
Зворохóбити	– збурити, розтривожити
Збізува́тиса	– понадіятись

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

Здри́мбати	– згвалтувати
Здушений	– впрілий, спітнілий
Зухаби́ти	– (словац.) покинути, залишити
Идомні	– до мене
Йизирь	– (угор.) тисяча
Изя́сь, йзясь	– (словац.) знову
Калап	– (угор.) капелюх
Кálъга	– (угор.) кахляна піч
Кáнта	– (угор.) бідон, бідончик
Канчúв	– (угор.) жбан
Капúра	– (угор.) ворота
Катунá	– (угор.) солдат
Керт	– (угор.) сад, город
Керти́ця	– кріт
Кибí	– (словац.) якби
Кидъ	– (словац.) якщо
Кильо	– (словац.) скільки
Кікля	– (нім.) кітель, мундир
Клепáч	– молоток
Кли́нець	– цвях
Кóвдош	– (угор.) жебрак-каліка
Комани́ця	– конюшина
Кóнарь	– (словац.) гілка, галузка
Копóня	– (угор.) довбешка, башка
Копоршúв	– (угор.) труна, домовина
Коровля́чка	– коров'ячий кізяк
Коргáз	– (угор.) лікарня
Корéла	– холера
Коропáня	– ропуха

"Діча у погара" – літаки для тверезих і п'яних

Корчóлі	– (угор.) ковзани
Коршúв	– (угор.) бутиль обплетений лозою
Коцúр	– (словац.) кіт
Кочónя	– холодець
Кréденц	– (нім.) сервант-буфет
Криж	– (словац.) хрест
Кráчун	– Різдво Христове
Кróмпля	– картопля
Курагóв	– хоругва
Кýфер	– (рум.) валіза
Лáба	– нога
Лáвор	– (лат.) тазик
Ладíчка	– ящик, коробка
Лápати	– ловити
Лáта	– штакетка з огорожі, дошка
Легкó	– імовірно, мабуть, можливо
Лем	– (словац.) лиш, тільки
Лéквар	– джем, повидло
Лíмбов	– (угор.) чол. статевий орган
Лóбда	– (угор.) м'яч
Ломозíти	– шуміти, торохтіти
Лопоніти	– трепатися, розмовляти
Лúгosh	– (угор.) виноград на арочній опорі
Льóгати	– дудлити
Манкóви	– (угор.) милиці
Мáрга	– (угор.) велика рогата худоба

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

Мáчка	– кішка
Машíнгевер	– (нім.) кулемет
Мáшлик	– (нім.) краватка
Ментúвка	– карета швидкої допомоги
Мняцкати	– трощити, здавлювати
Мотлошити	– тріпати
Мóтор	– автомобіля
Мураңгля	– мурашка
Нáздар	– (чеськ.) привіт
Найрадше	– найліпше, ліпше всього
Налáджувати	– лаштувати, налагоджувати
Нанáшко	– (рум.) хрещений батько, батечко
Наохтéма	– навіки
Нач	– навіщо
Невошколований	– неосвічений
Недýйдавий	– незgrabний
Некýваний	– незайманий
Нетрíбний	– бездарний
Нý́да-шуга	– ніколи-ніколи
Нýзач	– нізащо
Нýкус-нич	– анічогісінько
Новýнка	– газета
Ногавýці	– штани
Обключýти	– оточити
Óблак	– (словац.) вікно
Óбраща	– фотографія, малюнок
Олáй	– (угор.) олія
Онáнджити	– щось чинити

"Діца у поварі" – читанка для тверезих і п'яних

Óрвош	– (угор.) лікар
Óрвошáги	– (угор.) ліки
Отпуст	– храмове свято
Óща	– (угор.) вафлі
Паздіря	– друзки
Пáйслики	– пейси, бакенбарди
Палáнки	– огорожа, частокіл, штакетник
Пак	– потім, після
Папри́га	– (угор.) перець
Парадíчка	– (угор.) помідор
Пасія	– задоволення
Пасúля	– (словац.) квасоля
Патéка	– аптека
Пацкáн	– пацюк, щур
Пáця	– порося
Пéдиг'	– (угор.) все-таки, все ж, але
Пелі́вня	– стодола
Печункý	– нирки
Пивníця	– погріб
Пíсок	– морда, рот
Пíкници	– домашня ковбаса
Пінджúрь	– пуголовок
Плáфон	– (нім.) стеля
Пло́ща	– стадіон
По-бетя́рськи	– по-молодецьки
Повíсті	– сказати
Пóгар	– (угор.) склянка
Подобéнка	– (угор.) фотографія
Пой	– ідімо, ходім
Пондъóла	– (угор.) халат

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

Порáйбати	– (нім.) виправити
Почлýвий	– шанований, поважний
Пúцер	– (нім.) лакей
Пúська	– чоловічий статевий орган
Пstrуг	– форель
Регíмéнт	– (нім.) полк
Рéхлик	– (нім.) піджак
Рихтувати	– (нім.) готовувати
Рíнча	– рінь, гравій
Рíтя	– (словац.) задниця
Рýсин, русýн	– сплячий українець
Русnák	– див. Рýсин
Сакастúв	– (угор.) дерев'яна миска
Санувáти	– шкодувати, жаліти
Свербíгузка	– шипшина
Сéгінь	– (угор.) бідолаха
Серíнча	– (угор.) щастя
Сýлгамошний	– (угор.) несерйозний; вітрогон
Склеп	– крамниця
Сkúра	– шкура
Сокáчка	– (угор.) кухарка
Стан	– (словац.) намет
Стокмítти	– (угор.) сторгувати
Сулáк	– (словац.) стовп
Сýнюг'	– (угор.) комар, москіт
Тálпа	– (угор.) підошва
Тánір	– (угор.) тарілка
Таплóвка	– (угор.) гаманець
Тварь	– (словац.) обличчя

"Дієза у погаря" – читанка для тверезих і п'яних

Тенгериця	– кукурудза
Тéпша	– (угор.) противень
Тимітюв	– (угор.) цвинтар
Топа́нки	– (словац.) черевики
Тráфити	– (нім.) втрапити, влучити
Уж	– назва річки, що тече з України через м. Ужгород у Європу
Унгвар	– (угор.) українське місто поблизу с. Баранинці, сучасна назва – Ужгород
Урвáтиса	– 1. Надірватися. 2. Зірватися з ланцюга.
Учмелíти	– прибити (до втрати свідомості)
Ушаліти	– здуріти
Фáйно, фáйен	– (нім.) гарно, добре
Фáйта	– (угор.) порода, сорт; рід, родина
Фáна	– (нім.) прапор
Фáчлик	– (нім.) бинт
Фíвник	– (угор.) шеф, керівник
Фийк	– (угор.) гальмо
Фíнджа	– (угор.) кухоль
Фíркати	– (нім.) чиркати
Фótбал	– футбольний м'яч; футбольна гра
Фрас	– (угор.) чортівщина, чорт-зна що
Фрýштик	– (нім.) сніданок
Фúрик	– (нім.) тачка

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

Фурув	– (угор.) сверло
Фурт	– (нім.) постійно
Хлόпик	– чоловічок
Цáбати	– пересуватися ракки
Цалком	– повністю
Цéлта	– (нім.) брезент
Церúзка	– (угор.) олівець
Цíмбор, цімбóра	– (угор.) приятель
Цíмент	– 1. Бетонна долівка. 2. Цемент
Цóлшток	– (нім.) складаний метр
Цуг'сфíрер	– (нім.) командир чети, четар
Цúрош	– обідранець, жебрак
Чýжма	– (угор.) чобіт
Чíгá-бíгá	– (угор.) равлик
Чíкúв	– (угор.) лоша
Шаломíня	– листя від очищеної кукурудзи
Шанц	– (нім.) кювет
Шárí-марí	– шури-мури
Шárкань	– (угор.) дракон
Шáтя	– одяг
Шафárня	– (нім.) скриня-лава з бильцями
Шáфлик	– (нім.) шаплик
Шахтúв	– (нім.) винний прес
Шваб	– (словац.) тарган, прусак
Швáкати	– бити, ударяти
Шили́який	– (словац.) усілякий

"Діда у поваря" – читанка для тверезих і п'яних

Шіковно	– (нім.) спритно
Шітеме́ні	– (угор.) печиво, тістечка
Шмарити	– (словац.) штурнути
Шóвдарь	– 1. Стегно, окіст; 2. Шинка
Шойт	– (угор.) сальцесон
Шóпа	– (нім.) клуня, сарай, навіс
Шор	– (угор.) черга, ряд
Шпайз	– (нім.) комора
Шпáр'а	– (угор.) шнур
Штат	– (нім.) держава, країна
Штрíмфля	– (нім.) панчоха

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

XVI. ПРО АВТОРА

Олександр Гаврош, журналіст,
газета “Закарпатська правда”, 1997 рік

ПОВІЧТЕ, ЧУЧКО, ЦИ НЕ ЗАДАРЬ...

Сонце пекло немилосердно. Від буйної зелені розливався запаморочливий сопух. Довкола мекали барани і калатали у свої невибагливі дзвіночки. В такі пополуднєві хвилини до біса приємно цідити студене пиво і приказувати з корчмарем про особливості закарпатського гумору. Тим паче, коли той корчмар – кандидат філологічних наук, автор тріумфальних “Вичурок по-баранинські” Павло Чучка-молодший. Він тепер готує другу книжку, де, окрім найкращих старих речей, будуть і нові.

– Павле, у вашому прізвищі вчувається щось кумедне...

– Воно походить з угорської. Літературний варіант – “чутко” – означає качан, недогризок, гичку.

– Гм-гм...

– Мадяри цей момент вловлюють, а українцям він менш відомий.

– З таким прізвищем, певно, весело жити?

– Не сумно. Особливо, коли з тебе постійно роблять не чучку, а чукчу.

– Це шкільна “кликуха”?

"Діса у пастаря" – читанка для тверезих і н'янчих

– Ні. В школі я був “чуча”. Правда, поруч сиділи “кука”, “коча”, “кіша” і “ріша”. За всіма законами дитячої лінгвістики. У своєму колі ми й дотепер один одного так називаємо. Збоку воно виглядає так, ніби старі, череваті дядьки подуріли. Але це вертає нас у тогочасні незакомплексовані стосунки. Це є паролем. Це було тоталітарне дитинство. Головне джерело чогось оригінального, що випадало із загальнюючої обойми, в Ужгороді стало чехословацьке й угорське телебачення. В 60-их роках воно сильно нас формувало. Завдяки такому європейству, ми дуже швидко відірвалися від догм, коли вони почали валитися.

Візиткою мого покоління стали переносні транзистори. Ми постійно крутили румунську радіостанцію “Європа лібера”. Дотепер ще вмію по-румунськи рахувати, вітати з Новим роком та складати деякі речення. Ленінградська набережна (нині набережна Незалежності) в Ужгороді була забита молоддю, яка після школи закидувала торби додому і з 5-ої вечора тусувалася з транзисторами на лавицях. На перилах біля забігайлівки “Над Ужем” натовп стояв зі “Спідолами” та “WEFами” так, як тепер на базарі продають черевики.

Якби ми не мали транзисторної революції, то відстали би від Європи ще на 70 років. Сиділи би тут, як люди із “Загубленого світу” Конан Дойля.

– Але, судячи з книжки, вичурки ви проводили у Баранинцях...

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

— Там жив дід, який любив мене і солдатський гумор. Наприклад, сидять на лавиці 80-річні діди. Іде з возом односелець. То наш кричить: “Миколо! Стань!” Той спирає коні: “Що хочете, Чучко?” “Чекай секунду”. Встає з лавиці, підходить до фіри, почухався задом і каже? “Всьо! Можеш їхати”. Той лає: “Дурень старий!”, а діди на лавиці рягочуть. Вже на стари дні робився глухим, але все чув. Такі коники викидував.

Як баба померла, то він лишився один. Тож коли я вчився в університеті, то часто в нього ночував. У хаті стояла піч “Перемога”, над якою на стіну вішали плакати чи календарі. Я усе познімав і приліпив дідові карту світу. А він у першій світовій був цуґсфірером – командиром чоти. Дійшов аж до Житомира, то вважав себе стратегом.

І от попідкладаємо у піч дрова і вступлюємося в карту. Вечорами сиділи, мов два наркомани – по три-чотири години. Дід жував тютюн і щось розповідав. Ми обговорювали часи колективізації в Закарпатті, як воює Радянський Союз із Китаєм на о. Даманському, висадку американських австронавтів на Місяць... І ці неквапливі бесіди засіли в мені. Якщо новинами про “DEEP PURPLE” я міг поділитися в школі, то з цією інформацією я ходив, як заплішений. Вона не мала виходу.

А прорвало у 73-му – після дідової смерті я написав “Бородіно”. – “І тут Остапа понесло!”

"Денца у поета" – читанка для тверезих і п'яних

Якби "Бородіно" не мало успіху, то далі би нічого не народилося. Це як після перших сто грамів хочеться ще і ще.

Але якщо глянути у збірку, то на один рік припадає один вірш. У мене голова була забита зовсім іншим. Навіть орієнтації на діалект як такої не було. Було лише відчуття того, що цей пласт незайманий. І коли у 1977 році я вступив в аспірантуру до Києва і відійшов від Баранинець, печі, діда, то опинився в ізоляції. Коли жартували, чи я, бува, в Києві не одружуся, то відказував, що слони в неволі не розмножуються. Настільки мені не вистачало свого духу. Ось там я почав шурувати діалектом. Писав листи друзям і надсилив вірші. Я не зберігав свого жодного творіння, крім одного-двох, що знав напам'ять. Коли повернувся в Ужгород, то хлопці позносили мої листи докупи, і я нічого не робив, лише передруковував вірші. Постійно хтось щось просив. І коли мене вже дістали, вирішив видати збірку, аби усім було досить.

– "Бородіно" приніс вам всенародну любов. Не обпеклися в променях слави?

– "Повічте, вуйку, ци не задарь..." я читав усюди, де тільки візнявали, що це мое писання – на весіллі, у клубі, у купе. Мене вже представляли як автора "Бородіна". Про Лермонтова забули. Більше того, по руках почали ходити різні версії. Мені навіть доводилося доводити, що то я писав. Бо на авторство претендувало декілька чоловік.

Ще не було так почato, щоби не могlo бути гірше

Цікава ситуація виникла з КДБ. Приїжджий офіцер потрясав писаними від руки листками і планував роботу підрозділу для виявлення автора, котрий паплюжить російську культуру. Однак місцеві його колеги висміяли супераґента. Для них ці вірші були природними.

– Невже і там траплялися шанувальники поезії?

– Там працювали мої сокурсники, які виросли на цих віршах. А проблеми я мав не через творчість, а через те, що під час студентської практики у Празі виліз на танк, на якому було написано “Лідіце”. Влаштували збори, де обговорювали моє топтання по героїчному минулому. Довелося мені зі стендів медфаку здерти фото, де на тому самому танкові було сфотографовано групу студентів медиків разом з викладачем з підписом “Наши в Праге”.

– Кажуть, що поети – люди влюбливі. Брешуть?

– Гм-гм... Небезпечна тема. Скільки себе пам'ятаю, весь час ходив у любові. Але жінки ніколи не були стимулом для моєї творчості. Ні, брешу, один випадок був. У нас на курсі дівчина писала такі вірші – осінь, небо похмуре, журавлі відлітають. Тоді я взяв і написав поезію “Весна”:

Сиджу на полі я.

Штанці спустив додолу.

I погляд мій майнув аж ген у далечінь.

*А там з-за обрію стада летять додому,
То журавлі вертаються з країв.*

А я сиджу, милуюся весною

"Деця у нотаря" – читанка для тверезих і п'яних

У чистім полі зовсім без штанів.

І байдуже мені, що лівою ногою

Я глибоко загруз у власному багні.

До останнього курсу після цього у нас були напружені стосунки. Так що жінки і творчість несумісні.

– Яка доля спіткала "Вичурки по-баранинськи"?

– Знаєш, до письменника підходить жіночка і каже: "Я обожнюю вашу книжку". А він відповідає: "А-а, так це ви були тим єдиним покупцем".

Мені пощастило більше. Розійшовсяувесь десятитисячний тираж. Як на наші часи – наклад фантастичний. Тепер готову перевидання, де, окрім найкращих старих речей, будуть і нові – "Целофанове покоління обирає PEPSI", "Ниє світла", "Дутяк" та інші.

– А як на "Вичурки" відреагував професор Павло Чучка-старший?

– Сказав, що пишу дурниці. Мої "гузиці" явно не в його смаку. Але коли побачив, як народ збірку засмоктав і не на рівні клоунади, то вгледів у книжці мою самореалізацію.

Він і "Децу у нотаря" висміював і не ходив до корчми три роки. Лише тепер почав зрідка заглядати – то цвяхи візьме, то якийсь інструмент.

– Як новачка сприйняли авторитети?

– Відомий літературознавець Олекса Мішанич означив "Вичурки" терміном – "література курйозів". Іван Чендей назвав їх "забавною книжечкою". Петро Скунць був здивований, що

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

ніша відкрилася там, де ніхто не сподівався. А найбільше тішився Петро Мідянка, котрий цитує їх і дотепер.

— Усе-таки, ви перш за все хто — поет, бізнесмен, політик чи мовознавець?

— Інтелігент.

— Корчмар-інтелігент?

— Звучить воно дивно. Але Менделєєва у рідному містечку знали як чемоданного майстра. І що з того, що він придумав періодичну таблицю хімічних елементів; для когось основне, що він ремонтував сусідські валізи. Моє кредо: кожен має сходити з розуму по-своєму. Головне, щоби від цього не страждали інші.

Коли пишу, то сміюся. І хочу, аби сміялися інші. Якщо людям не буде весело, писати перестану. Я не усвідомлюю себе поетом, бо ця книжка — побічний продукт мого життя. Її складають вірші, писані за 15 років. А інтелігентом себе вважаю тому, що найкультивованішою частиною моого тіла залишається голова.

Сьогодні інтелігент в окулярах вже не виглядає принизливо. Бо нині перед ведуть люди з головами. Це раніше шеф з трьома класами грюкав наганом по столу, а “многознающие и мечтающие” мусили сидіти тихо. На Заході дебіл не може бути сенатором, кретин — менеджером, а справами культури заправляти споживач, рвач чи совок.

Все частіше чую від батька, що прийде той час, коли оцінюватиметься і його робота. Якби він не бачив на Заході своїх колег, що так само укладають словники, то, може, й

"Діча у пастаря" – читанка для тверезих і п'яних

змирився б з думкою, що професори – це мастодонти, котрі вимрут. Але тамтешні мовознавці беруть тиждень відпустки і їдуть в Гімалаї пополювати з гелікоптера. Вірю, що і в нас важко буде тим, хто забув слова “Вчитися! Вчитися! Вчитися!”.

– Кажуть, що біда не самаходить, а з діточками: окрім віршування, ви ще й малюєте...

– Малюю, бо ніхто мене не розкритикував, що так малювати не треба. Малювання разом з геометрією були моїми улюбленими уроками.

– Цитата з листа: “У його книжці слова Ленін і гнуй, соціалізм і гузиця надруковані єдно коло другого, а наші діти то читають і запам'ятують до кінця життя”. Не ганьбитеся, Павле?

– Звичайно, така книжка не може в школі бути читанкою. Але як анекдотичний збірник, як карикатура, в якій ці слова є цілком природними, вона має право на життя. “Гузиці” мусять лишатися, але тепер я би вживав їх набагато рідше.

– Не боїтесь мимоволі стати батьком русинської літератури? Адже нова українська література зародилася саме з “Енеїди” Котляревського.

– Мене вже так і називають – “наш русинський поет”. Хоча мета моя була цілком протилежною. Мова цієї книжки – це мова сцени. Так як сьогодні шаровари, постоли, гуня є лише атрибутом фольклорних свят. Діалект є тільки оздобою, стилістичним моментом. Як елемент вишивки на сорочці, яка вже давно робиться на фабриці. Вона зручна, на ній фабрична

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

фурнітура, гудзики, закльопки, але один якийсь фрагмент лишився народним.

Говірка Ужгородщини, якою я пишу, не піднялася до рівня окремої літературної слов'янської мови через те, що свого часу заріканий Шевченко (Духнович, Павлович) не знайшов ні грошей, ні державної підтримки і не проломився у літературу друкованими творами в об'ємі, достатньому, щоби покрити різні стилі і жанри.

“Вичурки” писалися тоді, коли ми ще не знали про реальність української держави. Широко обговорюване тоді гасло “повернення до свого коріння” знайшло свій вияв у цій книжці. Люди прихилилися до неї, бо вона їм нагадує тата, маму, дитинство.

Але якби я тепер почав перекладати Павличка і Драка, то мені сказали б, що я збожеволів. Не можна доїти козу, з якої давно витекло все молоко.

– Ще два уривки листів: “Ганьба і обідно за своїх соплеменику, котрі такоє пишуть і за тих, котрі того пичатають, і за тих, котрі того писаня читають і сміються. Не є на вас Хасбулатова, копилята унгварські!”.

“Но, але то є гий! Най би ушиткі так писали, бо то є интересно ай весело читати”. Павле, хочете розв’язати громадянську війну на Закарпattі?

– Привід для війни дуже камерний. Не тому, що пахне камерою, а через те, що кулурний. На щастя, ця проблема існує лише для того, хто вступиться в книжку.

"Денса у пастаря" – читанка для тверезих і н'яких

Давня індійська притча розповідає про людей із зав'язаними очима, яких підвели до слона. Один вхопив ногу і сказав, що перед ним стовп. Інший ляснув слона по череву і промовив, що це стіна. Третій потягнув за хвіст і вирік, що то мотузок. Так і в цій книжці – кожен бачить своє.

– У вас є такий безсмертний рядок: "Я люблю гнуй, коли вун пахне...". А коли не пахне, любите?

– Ха-ха. Це дуже серйозний вірш. Мій дядько – полковник у відставці армії генерала Свободи – поселився у Словаччині. І пізніше мені розповідав, як приймав рішення одружуватися чи ні. Не мав з ким порадитися, адже довкола чужина. То він пішов за хату, став над гноєм, заплющив очі і почав вдихати запахи. Це єдине місце, котре нагадувало йому рідну домівку. Подумав про всіх домашніх, подумки порадився з ними і вирішив женитися. Ось так через гній була передана ідея патріотизму. Зрозуміло, цей образ ситуативний.

– "Вичурки по-баранинськи" мали такий успіх, що у вас з'явилася маса наслідувачів. Що думаете про закарпатський гумор і гумористів?

– Закарпатець сміється дуже обережно. Закарпатський гумор не переростає у сатиру! А про політичну сатиру тут чули хіба що у часи Марка Бараболі. Ця скрутість характерна для колонізованої людини. Угорці чи поляки мають набагато вільніший, розв'язніший гумор. Пригадую, як у 1981 році державне угорське

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

телебачення показувало коміка Гофі Гейзу, задниця якого була увішана комуністичними медалями і спрямована у телекамеру.

“Весело сидіти з мудрими людьми. Кажуть, Україна вийшла із корчми...”, – написали у книзі гостей корчми “Деца у нотаря” В'ячеслав Чорновіл та Лесь Танюк. Як тут не провести паралель з німцями, чия національна свідомість пробуджувалася саме в баварських пивницях. “Ще буде і в нашій корчмі свято!” – це вже гасло від народного депутата Юрія Тими. Неодмінно буде! Заради цього кандидати наук печуть відбивні і корчмарі пишуть книжки.

Серпень, 1997 р.

"Діча у потаря" – читанка для тверезих і п'яних

XVI. ПРО СПІВАВТОРІВ

**Словом і ділом допомогли цій книжці
з'явитися на світ добрі люди:**

Михайло Сирохман	Степан Галайда
Милослав Гошовський	Іван Свида
Іван Свереняк	Ігор Мельничук
Василь Сімех	Федір Лукіта
Олекса Мишанич	Олександр Багмуцький
Василь Німчук	Андрій Куліш
Павло Чучка (ст.)	Петро Трачук
Василь Вар'га	Петро Данило
В'ячеслав Чорновіл	Олекса Мегела
Богдан Пилипів	Михайло Хмара
Олександр Сірий	Іван Кліса
Олег Романчук	Валерій Гаценко
Юра Максимович	Брати Луп'яки
Олександр Гаврош	Ярослав Джоғаник
Євген Ященко	Семен Добош

і особливо **Іван Вар'га** з с. Березники на Свалявщині ("ІТЕРА-Україна") та друзі **Юра, Мар'ян, Сашко.**

Примітка: особи, перелічені у правій колонці, не несуть відповідальності за зміст книжки.

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

Читанку робили:

"Діти у погаря" - читанка для творчих і п'яніх

... і надихали:

Чучка Емілія

Чучка Мар'яна

Чучка
Ліза

Чучка Маня

Чучка
Єлизавета

Чучка
Оля

Ще не було так погано, щоби не могло бути гірше

XVIII. ЗАДНЕ СЛОВО

Друже!

Ця читанка продиктована любов'ю.

Вірю, що ти, сміючись над цією книжкою, станеш ліпшим за її персонажів і сучасний світ не сміятиметься над тобою.

*Ще не було
так добрé,
щоби не могло
бути гірше!*

Літературно-художнє видання

ЧУЧКА Павло Павлович

Деца у нотаря

Закарпатська читанка
для тверезих і п'яних у 2-х томах

(том перший і останній)

Художнє оформлення і редакція – автора

Чучка Павло

Ч-96 **Деца у нотаря:** Закарпатська читанка для тверезих і п'яних у 2-х томах (том перший і останній). – Ужгород: Поліграфцентр «Ліра», 2010. – 208 с.: іл.

ISBN 978-966-2195-91-0

“Деца у нотаря” – збірник сатиричної поезії, фейлетонів, гумористичних мініатюр ужгородського автора Павла Чучки, створених протягом останніх 30 років. Половина текстів написана діалектом (говіркою околиць Ужгорода).

Зміст і форма книжки дозволяють кваліфікувати її як місцеву енциклопедію ментальності краян кінця другого тисячоліття н. е.

Ця книга доповнюється і перевидається з 1992 року і після букваря та біблії є найпопулярнішою книгою у Закарпатті.

ББК 84 (4 Укр – 4 Зак)
УДК 821.161.2 – 7'06

ЗАПОВІДЬник культурного п'яниці

1. Вранці з рота справжнього джентельмена має пахнути свіжа деца, а не вчоращня.
2. Не їж багато. Їж лише добре. А доброго не буває багато.
3. Літер доброго пива продовжує життя на 2 години. Перевірив на собі.
4. Випий все сьогодні, щоб не пити нічого завтра. Дотримуйся цього правила щодня.
5. Перед тим, як змішати всі напої, які є в корчмі, не полінуйтесь викликати нотаріуса, столяра та попа.
6. Не відкладай на завтра те, що можеш випити сьогодні.
7. Їжте квасолю: від неї і в череві ситно, і в штанах тепло.
8. Сьогодні ще їмо, відзавтра худнемо!
9. Їмо, щоб жити. Добре їмо, щоб добре жити. Живемо, щоб їсти.
10. Добрий апетит ліпше, аніж поганий сон. Ліпше всю ніч їсти, аніж всю ніч не спати.
11. Леді та джентельмени! Не кидайте недопалки в умивальники та пісуари. Від цього вони вдруге дуже важко розкурюються.

Деця
у Нотарії